

Giới thiệu Anh Đây Cóc Sợ Vợ

Ra mắt cùng lúc với những truyện ngôn tình sủng khác, tác phẩm Anh Đây Cóc Sợ Vợ của tác giả Bán Hạ Lương Lương để lại ấn tượng trong lòng người đọc bằng một câu chuyện vô cùng dí dỏm.

Mỗi ngày gặp phải cậu, lần nào tớ cũng mất mặt.

— Sờ Tiểu Dur! Cậu đừng có được voi đòi tiên!

Chàng trai tức tới mức bốc khói, cậu mới làm tóc đấy, tóc đàn ông mà có thể đốt hả?!

"Cậu nói gì?"

Cô gái từ từ ngẩng đầu lên, nhìn với vẻ mềm yếu tình nghịch, rồi bỗng nâng mặt lên, hôn vào cằm cậu.

"Không... không có gì." Lập tức vẻ kiêu căng cao ngất tắt ngóm, chàng trai cứng người, lắp ba lắp bắp, đột nhiên nín lấy nhúm tóc rơi.

"Tớ tớ tớ, nói cậu tiếp tục đi."

Sờ Du gật đầu, tiếp tục nghịch ngợm đốt tóc.

— làm thí nghiệm xem protein có mùi gì.

Cố tiểu gia cứng mặt, sờ vào lỗ tai dần nóng của mình, tròng mắt đảo một cái, toét miệng cười.

"Haiz, đàn ông Bắc Kinh mà! Có mỗi đầu tóc thôi, ai quan tâm tới chút chuyện nhỏ này chứ."

[Nhật ký mất mặt của Cố Tiểu Gia]

Cố Tiểu Gia: Thiếu gia đây còn lâu mới sợ vợ bá đạo yêu em!

Tất cả mọi người: ...

Ừ thì cậu vui là được rồi. Mời bạn cùng đón đọc truyện hay này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đây Cóc Sợ Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

"Hà hà hà, ổn rồi ổn rồi." Chàng trai nhìn màn hình cười hưng phấn, gõ bàn phím cạch cạch cạch, lần này coi như giữ được thứ hạng rồi.

"Tiền đồ!"

Chàng trai bên cạnh cười chế giễu, thao tác chuẩn xác chém bay đầu người trước mặt, đôi chân bắt chéo tỏ vẻ thờ ơ.

"Ha, còn không phải là do đám người ở hệ thống Matchmaking* đó à."

**Hệ thống Matchmaking này được đặt để reset toàn bộ và hiệu chỉnh lại những thứ hạng MMR lúc trước để cân bằng và cải thiện hệ thống xếp hạng đại diện cho "hạng" mới của bạn trong mùa hiện tại.*

Tôn Hạo Quảng nhìn chằm chằm vào màn hình, ngữ điệu rất nhanh, bình thường cậu sẽ không vì một bảng xếp hạng mà phấn khích như thế, kết quả bất đầu từ tối qua... Cậu gần như quý chơi cả đêm, điểm rút xuống còn hạng Bạch Kim*, chứng tỏ thứ hạng này vô cùng quý báu.

**Tôn Hạo Quảng đang ở thứ hạng Kim Cương, chơi đấu xếp hạng toàn thua nên rút hạng, có khả năng là 3-8 trận thua liên tiếp.*

"Đồng đội thắng nào cũng ngu như heo, đánh không lại nộp đầu cho người khác thì thôi, dù sao ai cũng có khoảng thời gian là lính mới, nhưng đừng như trời trồng vậy là sao? Không nhúc nhích để người ta đánh như thằng ngu vậy!"

"Mẹ nó, lúc tôi muốn đi cứu, nói gì mà cậu đứng lên, cậu đánh không lại nó đâu, đến khi chịu không nổi nữa vừa mới đi lên đối diện có tí, kết quả người còn chưa thấy, màn hình đã tối đen. "

Tôn Hạo Quảng càng nói càng tức, nghiêng răng nghiêng lợi.

"Đám anh em này, chờ tôi một chút thì chết hả?"

Nói xong, cậu nhìn tình hình chiến đấu trên màn hình, cười đắc ý, "Hà hà, chỉ có nhị ca là tốt."

Từ nhỏ cậu đã theo nhị ca lăn lộn, từ nhỏ đến lớn, không có gì mà nhị ca cậu không giải quyết được.

"Ồ."

Lông mày kiêu ngạo nhếch lên, giọng nói của chàng trai có chút miễn cưỡng.

"Dĩ nhiên cần phải quan tâm đến kẻ ngốc rồi."

Vào một cái mũi tên cắm thẳng vào tim, độc mồm quá.

"Chết hết rồi." Tôn Hạo Quảng hơi tiếc nuối, chặc một tiếng, tuy rằng bọn họ có thể thắng, "Nếu Đằng Phi có ở đây thì quá tốt rồi."

Sở trường của Đằng Phi là đánh Top*, chắc chắn sẽ thắng.

**Đánh Top là đi đường trên, đặc trưng của bản đồ đấu Moba là sẽ chia làm 2 nửa, mỗi bên có 3 đường là Top - Mid - Bottom để tấn công đối phương.*

Cố Thần cười hừ hai tiếng coi như đáp lại.

Không chờ cậu trả lời, Tôn Hạo Quảng lắc đầu nói tiếp, "Đáng tiếc, hình như hôm nay em họ cậu ta trở về."

Động tác của chàng trai dừng lại, "Làm sao mà bỏ biết được."

"Cẩn thận!" Tôn Hạo Quảng la lên, nhìn người vừa mới chết trên màn hình, thờ dài.

... Cậu nhớ là mình đâu hỏi cậu ta biết không đâu.

Suy nghĩ chợt lóe lên, Tôn Hạo Quảng khó hiểu, "Nhị ca, cậu không đi gặp Sở Dư hả?"

Sức khỏe Sở Dư không được tốt, lúc đi chơi chỉ toàn ngồi bên cạnh xem, cậu cũng không có ấn tượng gì mấy với cô, nhưng mấy năm trước lúc Sở Dư quay về, không phải lúc nào cậu ta cũng bảo vệ hết ư?

"Ai nói tôi muốn về gặp cô ấy?" Mặt Cố Thần đen lại, hừ một tiếng, "Đàn ông sẽ không vội vã đi gặp phụ nữ."

Tôn Hạo Quảng gật gật khoe miệng, niềm vui khi nhìn thấy thắng lợi trên màn hình cũng vì thế mà bị đè xuống.

"Nhị ca, tư tưởng của cậu thật là, đã là thời đại nào rồi chứ..."

"Tôi nói cho cậu nghe, " Cậu đẩy máy tính ra, xoay đầu lại.

"Phụ nữ bây giờ yêu cầu đàn ông tam tòng tứ đức còn chưa đủ, nấu cơm là tội mình, việc nhà cũng tội mình, chỉ hận không thể đẻ đàn ông chúng ta sinh con nữa thôi... Cậu như vậy được gọi là gia trưởng* đấy, tìm không ra đâu..."

**Bản gốc là trực nam nham/直男癌: những người đàn ông theo chủ nghĩa gia trưởng, bảo thủ, áp đặt suy nghĩ của mình lên mọi người xung quanh.*

Cố Thần đứng dậy, vươn người nhìn cậu, nhàu mày, "Cậu nói cái gì?"

Tôn Hạo Quảng ngậm miệng lại.

Thật ra đáng về chàng trai rất thanh thuần, cộng thêm làn da trắng trẻo, lại thích sạch sẽ, nhìn kiểu gì cũng ra là loại nam thần sơ mi trắng trong mộng của nữ sinh, nhưng hiện thực và mộng tưởng hoàn toàn khác nhau.

Cố Thần là cậu ấm nhà giàu, sinh ra đã ngang ngược, ông bà trong nhà đều nói cậu là: bướng bỉnh, kiêu ngạo, ngỗ ngược mà đã tâm bùng bùng.

Tính cách lúc nào cũng hiện lên trên trán một hai phần, dần dần, cái tính cách ấy ngày càng lộ rõ ra.

Giờ đây cậu nhướn mày, vẻ hung hãn không kiềm chế được kia lập tức xuất hiện, nhất thời Tôn Hạo Quảng kinh sợ.

"Không có gì." Tôn Hạo Quảng sờ mũi, ho một tiếng, "Nhị ca muốn uống gì không?"

Chủ nghĩa đàn ông thì chủ nghĩa đàn ông vậy.

"Không cần." Cố Thần ném con chuột trong tay xuống, tìm bạn gái gì hả, cô gái Sở Dư này đúng là phiền phức mà.

"Đi đây."

"Đi đâu vậy?" Tôn Hạo Quảng nhìn trời, "Sao sớm thế?"

Cậu biết ông Cố luôn có yêu cầu nghiêm khắc như quân đội với thời gian nghỉ ngơi và học tập của Cố Thần, ngủ sớm, dậy sớm, còn phải tập luyện sáng sớm, dù bây giờ nhị ca đang đi học xa nhà, thì cũng đã thành thói quen mất rồi.

Nghĩ lại mà rùng mình.

Nhưng lần này sớm hơn mấy lần trước nhiều.

Điều này không quan trọng, quan trọng là...

"Về nhà làm thêm một ván nữa?" Cậu cười nịnh nọt, chỉ thiếu một điểm nữa thôi là thứ hạng của cậu sẽ quay về Kim Cương rồi.

Chàng trai có chút không yên lòng gật đầu, "Ừ."

Hình như nghĩ đến gì đó, cậu dừng bước, "Đề chú Vương đưa tôi đi."

"Ừm." Tôn Hạo Quảng gật đầu, gọi cho chú Vương, nhìn Cố Thần ra ngoài xong thì quay lại ngồi xuống máy tính, để đảm bảo, bây giờ không dám chơi game, nhưng có thể chơi cái khác.

Bên này, chú Vương quen thuộc lái xe.

Đến lúc cua, chàng trai ngồi phía sau bỗng nhiên lên tiếng, "Rẽ phải."

"Đến đại viện."

...

"Cố phu nhân xinh đẹp." Cố thiếu gia chào người đang ngồi trên ghế sofa.

Bà Cố thích người khác gọi mình là Cố phu nhân.

Bà lão đeo kính lão ngồi trên ghế sofa, mái tóc được chải gọn gàng, trên gương mặt có vài nếp nhăn trông thật hiền hòa, thành thực ngồi khâu vá.

Bà ngẩng đầu lên, đôi mắt cong cong, "Thằng hai về rồi đấy à?"

Cố Thần xếp thứ hai trong nhà..

"Dạ." Chàng trai đứng trước mặt bà nội thì rất ngoan, ngồi xuống ghế, nhìn bà đang làm việc, nhú mày, "Ông lại kêu bà làm à? Bà chiều ông quá!"

Ông Cố có một tật xấu, có vài thứ nhất định phải để bà Cố làm, đến vợ cũng chỉ mang vớ do bà may.

Ngày trước, bà Cố là tiểu thư nhà giàu, nữ công rất giỏi. Bà nhìn cậu, nhẹ nhàng cất sợi chỉ, nếp nhăn trên mặt đều là ý cười, lắc lắc đầu.

Chuyện nhỏ như vậy không làm bà mệt được, thậm chí bà rất tình nguyện là đằng khác.

"Sao vậy ạ?" Chàng trai bị nhìn đến khó hiểu, mắt tự nhiên nhìn xuống quần áo mình, hai sợi tóc dựng lên.

Trong mắt bà Cố chứa đầy ý cười, vuốt tóc cậu, lắc đầu, "Đúng là con nít."

"Bà nội, con lớn rồi." Con trai không bao giờ muốn mình bị gọi là con nít.

Cố Thần chịu đựng không rút đầu ra, mắt tự nhiên lác lác, cứ cảm thấy trong mắt bà Cố có ý gì đó.

"Được được được, con lớn rồi."

Bà Cố cười tủm tỉm, "Chờ thằng hai tìm được bạn gái thì biết ngay thôi."

Hình như nhớ đến gì đấy, nụ cười của bà mang theo chút hoài niệm.

Chàng trai có phần mất kiên nhẫn, "Phụ nữ rắc rối lắm, tìm bạn gái làm gì."

Bà Cố nghe thế thì cười, mới chỉ là thiếu niên 16 17 tuổi mà đã nghiêm túc bảo phụ nữ rắc rối. Bà tháo kính xuống.

"Bộ con gặp rất nhiều cô gái rồi hả?"

Chàng trai xì một tiếng, "Sở Dư không tính à? Phiền muốn chết."

Cái gì cũng không được, đúng là đồ phiền phức mà.

Bà Cố nhìn anh, nếp nhăn trên mặt in thật sâu, trêu cậu, "Bà nói là bạn gái sau này của con, con lại nhắc đến con bé nhà họ Sở làm gì?"

Trái tim không hiểu sao bị lỡ một nhịp, Cố Thần nhìn vào mắt bà, hét to, "Bà nội!"

"La lớn làm gì hả? Bà nghe thấy mà." Bà Cố lau lau kính, rồi đeo lên, "Xấu hổ hả?"

Bà tiến lại gần, giống như thế mới có thể nhìn rõ hơn.

Chàng trai đứng bật dậy, đen mặt vội vàng rời khỏi, "Con có việc, về phòng trước đây."

Bà Cố buồn cười nhìn bóng lưng cậu, còn xấu hổ nữa chứ.

Thằng nhóc ngây thơ.

Bà lại cầm lấy vớ, nên may vớ cho ông lão thôi.

...

Bên này.

"Nhị ca cậu làm gì mà chậm thế?"

Giọng nói từ bên kia truyền tới, Tôn Hạo Quảng không còn sức để nói, tính tình cậu lúc nào cũng gấp gấp, chờ đến mòn mỏi luôn rồi.

"Trên đường cậu gặp chuyện gì à?"

"Có đâu nhỉ, chú Vương cũng quay về an toàn rồi..."

"Nhưng sao lại về đại viện, không phải mới về mấy hôm trước à?"

Có một ngày ông Cố nổi hứng đuổi hết tất cả mọi người ra ngoài, cùng bà Cố sống vui vẻ bên nhau, nên rất không thích người trong nhà quay về quá thường xuyên.

"Ừm." Cố Thần thấp thỏm, cảm xúc bày trên mặt có phần quái dị, vừa bức bối, vừa xấu hổ.

"Đánh một ván đi."

Tôn Hạo Quảng ghen lời, tốt lắm.

"Aiz aiz, nhị ca cậu..."

Tôn Hạo Quảng nhìn Lee Sin* hung hãn trên màn hình, tựa hồ một giây sau đó sẽ tiêu diệt luôn cả mình, cậu yên lặng nuốt nước bọt.

**Lee Sin là thầy tu mù, một trong những tướng trong Liên Minh Huyền Thoại.*

Được rồi, cậu vẫn nên xem là được rồi.

Hung hăng đánh đấm một lượt, cảm xúc khó hiểu trong lòng cũng giảm bớt.

Chàng trai thả lỏng chân mày, bắt đầu chú ý đến động tác của đồng đội, phối hợp theo, cuối cùng Tôn Hạo Quảng cũng yên lòng thờ dài.

Lúc này, bà Cố gõ cửa đi vào.

Cố Thần liếc mắt nhìn, động tác chậm lại, vòng qua người trước mặt, "Bà nội?"

Bà Cố đẩy kính lão, nhìn cậu, "Com chín rồi." Bà không có ý để cậu dừng chơi, "Bà đi gọi ông về ăn com đã."

Tôn Hạo Quảng nghĩ nghĩ một hồi, còn thời gian, còn có thể đánh cho xong ván này.

"Ông con đang ở nhà họ Sở, con nhắm thời gian rồi xuống trước đi."

Trước ở đây, có nghĩa là trước khi ông Cố về nhà. Bình thường ông Cố rất nghiêm với cậu.

Tôn Hạo Quảng chưa kịp thả lỏng, đã bị giọng nói kia làm nghen.

"Bà đi đây."

Ngón tay Cố Thần khựng lại trong một chốc khó nhận ra, khẽ nhếch cằm, ném bàn phím đi, "Bà nghỉ đi, để con đi cho."

[Nhặt ký mặt mặt của Cố Tiểu Gia]

Cố Thần: Đàn ông không vội đi tìm phụ nữ.

Bà Cố cười tủm tỉm: Vậy để bà đến nhà họ Sở cho.

Cố Thần: Được rồi, con không phải là đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đây Có Sợ Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Bây giờ Tôn Hạo Quảng nhìn màn hình thôi cũng đã muốn điên rồi, mình rất muốn thắng để lên cấp a a a!

Bàn phím bị gõ cách cách liên hồi, một lát sau, nhân vật yêu mị trên màn hình cuối cùng cũng ngã xuống đất. Chàng trai ngồi phịch xuống ghế, tâm trạng không tốt lắm.

Không nói đến chuyện thua ở bảng xếp hạng chỉ trong gang tấc, chỉ là... cậu luôn có một dự cảm xấu... Sau này rất có thể sẽ thường xuyên bị như vậy.

Lại nói chuyện ở bên này.

Bà Cố ngạc nhiên, "Con đi đây à?"

"Vâng." Cậu nói với vẻ mặt hằm hằm, lông mi khẽ rung động, hást cằm lên, lặp lại thêm một lần nữa.

"Con đi đây, bà nghỉ ngơi đi."

Bà Cố dờ khóc dờ cười, nhưng trong lòng lại thấy ấm áp, "Không sao, bà nội đi đứng vẫn còn khỏe lắm."

Thằng hai nhà bà đứng là một đứa trẻ ngoan.

Cố Thần không nhịn được mà đứng lên, nhẹ nhàng cầm tay dịu bà ngồi vào ghế của mình.

Sau đó cầm áo quần lên vừa đi vừa mặc vào, cậu nhú mày, chắc, đúng là lão già phiền phức mà.

Nếu không phải vì vậy thì giờ cậu đâu muốn chạy đến nhà họ Sở chứ, xa thế kia mà.

Bảo vệ mở to mắt nhìn bóng lưng của cậu thanh niên đi ngang qua rất nhanh.

Đây là... Có chuyện gì gấp à?

...

Cậu dừng lại ngoài cửa nhà họ Sở, thở chậm lại, lặng lẽ điều chỉnh hơi thở của mình.

... Quả nhiên nhà họ Sở rất xa, cậu hơi mệt.

Những âm thanh ồn ào náo nhiệt vang lên từ trong bức tường.

"Này! Cố Lão Chùy! Ông lại lùi nước cờ rồi!"

"Ha ha ha ha, ông Cố à, ông không sao chứ? Không được thì tôi tới nhé!"

"Cố Lão Chùy ơi là Cố Lão Chùy, đây là lần thứ mấy rồi? Là lần thứ năm rồi đấy nhé!"

"Làm gì có!" Theo sau đó là giọng nói oang oang của ông Cố, "Bỏ đi bỏ đi, mấy người ai cũng nhìn nhầm cả rồi."

Trong sân đang rất náo nhiệt.

Xưa nay ông Cố vốn nổi tiếng là chơi cờ dở, đương nhiên là chỉ đối với những người đánh cờ giỏi ở quanh đây thôi, nhưng dù vậy thì ông vẫn chỉ thích đánh cờ nhất.

Lúc này, có một giọng nói từ tôn ẩm áp vang lên, "Tiếp tục không ạ?"

"Tiếp chứ tiếp chứ!" Ông Cố ồn ào, "Để ông để ông."

Những ông lão khác cũng nói với giọng không nhỏ, "Cố Lão Chùy ông đúng là không biết mất mặt là gì mà!"

Thôi thì đánh lại với tiểu cô nương nhà ta cũng được đi, nhưng rõ ràng đã đến lượt người ta mà cứ khăng khăng bảo là lượt của mình.

Cậu nghe thấy giọng nói kia, khẽ cười.

Rõ ràng chỉ là một giọng nói rất khẽ trong nhóm người ồn ào oang oang, nhưng truyền vào tai cậu lại rất rõ ràng, thậm chí cậu có thể đoán được dáng vẻ cong môi của người kia vào lúc này.

"Đồ phiền phức!" Chàng trai khẽ hừ một tiếng, nhìn nút áo sơ mi, phải chắc chắn là đã giải hết rồi mới đẩy cửa đi vào.

Hồi còn bé ông nội rất thích chơi với đồ phiền phức, lúc vừa về nước ông Sở bế cô đi khoe khắp nơi, thiếu chút nữa là ông nội đã nhảy vào cướp cô đi rồi.

Lại còn ôm đồ phiền phức đến trước mặt cậu, hỏi cậu có muốn cô vợ nhỏ này không!

Sau đó... Cố Thần chọn bỏ qua câu trả lời của chính mình, cũng bởi vì vậy mà lúc còn bé, cậu đã giải quyết giúp cô không ít phiền phức.

Trong sân, mấy ông lão đang đứng hoặc đang ngồi, vây quanh một chiếc bàn tròn nhỏ, cười to nghiêng ngả không giữ hình tượng chút nào.

Ánh mắt của cậu chỉ dừng lại ở cô gái đang ngồi trong đám đông đấy.

Sở Dư.

Cơ thể Sở Dư không được khỏe.

Cơ thể mềm mại mà nhỏ nhắn, mặt có phần xanh xao, tính tình ẩm áp lại dịu dàng, cứ như mỹ nữ bước ra từ trong tranh thủy mặc, rất có thần thái.

Nụ cười lạnh lợi ngoan ngoãn, khiến người ta lần đầu tiên gặp đã nâng húng cô trong lòng bàn tay mà yêu thương bảo vệ, như thể chỉ cần gió thổi mạnh hơn một chút là sẽ có thể thổi cô bay đi.

Lúc này dường như cô nhìn thấy được chuyện gì đó thú vị, khóe miệng khẽ cong lên.

Cố Thần không kiên nhẫn hừ một tiếng, có gì vui đâu chứ! Rõ ràng chỉ vừa mới vào thu thôi, thế mà đã mặc dày như vậy rồi.

"Ông Cố!" Cậu hét to.

Giọng nói này rất lớn, khiến những người ở trong sân đều quay đầu lại nhìn.

Thấy có người tới, mắt ông Cố liền sáng lên.

"Sao con lại tới đây?"

Trong ánh mắt ông xẹt qua một tia sáng, nhìn đám bạn già xung quanh, rồi lại bĩu môi như chê trách, thấp giọng nói.

"Ông ở nhà họ Sở đây rồi, cần gì lo lắng hả."

Nói rất nhỏ nhưng vừa đủ để những người xung quanh có thể nghe thấy.

Mấy ông lão im lặng.

Khóc môi Sở Dư cong lên, đúng là người già trẻ con.

Những ông lão ở đây đều là những người có công với đất nước, nhưng đã nghỉ hưu cả rồi, dĩ nhiên những lúc rảnh rỗi cũng rất hay khoe khoang về con cháu mình.

Ông cũng đã khoe cậu với mọi người trước khi cậu đến rồi.

Ông ngoại của cô rất thích khen cô, lần này cũng vậy, đưa cô lên tận trời xanh luôn.

Ông Cố bị người ta khoe khoang vượt mặt, không chơi nữa, mạnh miệng nói, "Đúng rồi, thằng nhóc Cố Thần cũng giống vậy đấy, ngày nào cũng lo cho tôi, vừa về nhà cái là phải đỡ tôi, ông nói xem, cơ thể tôi khỏe như này mà còn cần nó phải lo lắng à?"

Từ nhỏ đến lớn, không phải mấy ông lão ở đây không biết Cố Thần là một đứa trẻ như thế nào, nhìn thằng bé lớn lên, đúng là một đứa trẻ ngoan, chỉ là tính khí của thằng bé này thật là... thật sự có thể làm chuyện chu đáo vậy ư?

Mọi người ra hiệu suýt suýt với nhau.

Ông Cố mặt dày, nghiêm túc lặp lại thêm lần nữa.

Bây giờ Cố Thần đến đón ông về nhà, lại khiến ông thêm phần hãnh diện, có thể tự tin khoe một chút.

Ánh mắt của Sở Dư cũng đang nhìn chàng trai kia.

Lời vừa đến miệng liền dừng lại, Cố Thần hát cầm, rồi không hiểu ma xui quỷ khiến gì làm cậu nói khác đi, "Cố phu nhân không muốn đến nên mới để con đến."

Chứ không phải cậu muốn chạy xa thế đâu.

Phụt ha ha ha ha ha!

Một đám người già liền cười to chế nhạo ông Cố.

Tức khắc mặt ông Cố đỏ bừng, vừa mới khoe trước mặt mấy ông kia, cuối cùng lại bị thằng nhóc này làm cho mất mặt.

Đây có phải là cháu ruột của ông không thế?!

"Không đi! Về gì mà về chứ!" Ông đen mặt, khoát tay, có phần giận dữ, "Chơi xong ván cờ đã rồi nói sau."

Cậu cau mày, cũng bướng bỉnh không kém, "Ai thêm quân ông chứ?"

Vừa nói cậu vừa đi tới, nhìn quân cờ hai bên rồi ngồi sang một bên, "Tiếp theo là ai đánh?"

"An An nhà ông!" Ông Sở chỉ vào bàn cờ rồi cười tít mắt, khuôn mặt luôn hòa nhã để lộ mấy phần kiêu ngạo.

An An là tên ở nhà của Sở Dư, từ lúc cô sinh ra đến đến giờ lúc nào cũng yếu ớt... Vậy nên mới có cái tên này*.

(*Nhà họ Sở cầu mong Sở Dư được bình an nên đặt tên cô là An An.)

Cố Thần nghe thấy thế bèn đưa mắt nhìn sang, lông mày nhếch lên, dường như không tin, "Cậu á?"

Biết rồi còn hỏi.

Sở Dư nhìn cậu.

Ông Sở mặt húng, khề hừ, "Vẫn không tin à?"

"Thế là con không biết rồi, ông nội của con hoàn toàn không phải là đối thủ của An An nhà ông đâu."

Mấy ông kia cũng hòa theo, ông một câu tôi một lời để Cố Thần biết "kỳ lực" của ông Cố.

Cố Thần lấy lại tinh thần, gạt đầu.

Đương nhiên là cậu biết.

Có thể là do thiên phú, điểm kỹ năng của Cố Thần đều được tính theo phương diện quân sự, cả mưu lược cũng vậy. Còn ông Cố thì lại không giỏi mưu lược, lúc nào cũng bị cậu vượt trội.

Hồi Sở Dư còn bé, cô chỉ chạy được vài bước đã lên con hen sườn, vì vậy việc cô thường làm nhất chính là ôm sách vở im lặng xem người khác chơi, cậu chê cô sống quá nhàm chán, thế nên mới bắt đầu dạy cô chơi cờ.

Sau khi được ông Sở nhắc nhở, ngược lại ông Cố nhớ đến cháu trai ông hồi nhỏ đã rất có khiếu đánh cờ, lúc nào cũng thắng ông. Mắt ông sáng lên, tính mở miệng, nhưng nghĩ đến sắc mặt vừa rồi là lại cứng đờ, không tiện vật thể diện mà yêu cầu được.

Đánh tới đánh lui mấy quân cờ, ông Cố nghiêm túc đi lại một nước, sau đó lại ồn ào với người xem bên cạnh đang chỉ điểm cho mình.

Bọn họ đều chỉ sai hết cả rồi.

Môi Sở Dư cong lên, chỉ nhìn mà không giục.

"Cậu lạnh à?" Không biết từ lúc nào Cố Thần đã ở sau lưng cô, hai ngón tay kéo lấy áo cô.

Cô gái nhỏ à, thân thiết đến mấy cũng không được dễ dãi cho người ta đụng vào áo của mình như vậy chứ.

Sở Dư lùi ra, kéo áo mình ra khỏi tay cậu, "Không lạnh."

"Không lạnh sao lại mặc nhiều quá vậy?"

Cậu thu tay về, nhìn chăm chăm vào đôi mắt trong vắt của cô, nhưng hai giây sau lại không tự chủ được mà dời đi, lăm bắm, "Vốn đã xấu rồi còn mặc dày nữa, trông cứ như một con gấu ấy."

Sở Dư nhìn cậu, một quân cờ bắn lên đầu gối cậu.

Cậu giả vờ tránh, kết quả lại bị đánh thật, "Còn không cho người ta nói thật à?"

"Được rồi được rồi." Thấy cô chuẩn bị đánh tiếp, chàng trai đầu đội trời chân đạp đất... lập tức sửa lại, "Cậu xinh nhất, cậu đẹp nhất."

Thật ra không phải là cậu sợ, mà là do... Cô đánh rất đau, đúng thế, vì rất đau, thực sự rất đau, một người đàn ông tốt không nên đấu với phụ nữ.

Ngón tay nhỏ nhấn lấy quân cờ lại, bỏ vào trong hộp.

"Khi nào cậu đi?" Ngón tay bất giác chạm vào tóc sau lưng cô.

Sở Dư nhú mày, cũng không biết làm sao, "Sao cậu cứ táy máy tay chân hoài thế?"

Bàn tay trượt xuống mái tóc mềm, đầu ngón tay nắm chặt, trên trán cậu có mấy phần bất mãn, "Keo kiệt."

Lúc này đám người kia cũng dừng lại, ông Cố nhìn chăm chăm bàn cờ, suy nghĩ rất lâu, nhưng vẫn không biết mình nên đánh tiếp nước cờ gì.

Cuối cùng ông cũng không chịu nổi nữa, liếc trộm Cố Thần hai lần, thấy cậu nhếch miệng, về ngang ngược cũng đã giảm được đôi phần, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Ồi chao, thằng cháu trai của ông đúng là yêu ông mà.

Khụ khụ, "Thằng hai, tới xem giúp ông một chút đi."

Ông nói với vẻ mặt nghiêm túc, nói xong còn giải thích một cách hiên ngang, "Thằng hai là cháu tôi, là gia đình của tôi, vừa khéo ông Sở với Tiểu An An cũng là hai ông cháu."

Mấy ông lão không chịu được độ mặt dày của ông Cố nữa, quả đúng hai người họ là ông cháu, nhưng nào có ra trận cùng nhau.

Ông Cố cũng mặc kệ, vỗ vào vai Cố Thần, "Nghĩ lạ đi."

Lần này bọn họ chắc chắn sẽ thắng. Ông có thể cảm nhận được khả năng đánh cờ của Sở Dư và Cố Thần.

Cố Thần nhìn Sở Dư, đúng lúc cô cũng đang nhìn lại, trong vắt một mảng, đen trắng rõ ràng.

Bất chợt tim thất lại, Cố Tiểu Gia dời mắt nhìn sang bàn cờ, không tập trung quét một vòng, lấy tay chỉ vào một vị trí.

Mắt ông Cố sáng lên, cảm cò đặt cái cạch xuống.

Sờ Dư: ...

Ông Sờ: ...

Mọi người cười ầm lên.

[Nhật ký mắt mặt của Cố Tiểu Gia 2]

Cố Tiểu Gia: Tôi không muốn đến nhà họ Sờ đâu!

Bảo vệ: Thiếu gia ơi cậu rớt giày rồi.

Cố Tiểu Gia: Ấy, chắc không phải do tôi chạy nhanh đâu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đây Có Sợ Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Nhất thời một tràng cười nổ lớn.

Ông nội Cố quay lại, nhìn bàn cờ, nhất thời sắc mặt đen đi: "Tiểu! Cố!"

Thắng cái gì mà thắng! Nước cờ này, là nước cờ chết.

Vốn đang có thể cầm cự được vài nước nữa, nhưng giờ đi nước cờ này chính là chết không lối về.

Nếu giờ mà đang ở thời chiến thì đây gọi là nằm vùng đấy!

Mấy ông lão thấy ông giận thế thì cười càng hăng hơn.

"Chơi thú cho lắm vào, rốt cuộc vẫn thua, ha ha ha!"

"Ha ha ha, cháu nội ông không cùng chiến tuyến với ông rồi!"

Cố Thần nhìn sang theo phản xạ có điều kiện.

Cái... cái gì mà không cùng chiến tuyến chứ.

Cậu liếc nhìn Sờ Dư đang ngồi bên kia, thấy cô nhìn cậu khẽ cười, không hiểu sao lại thờ dài nhẹ nhõm.

Ông Tôn vừa rồi chỉ thuận miệng nhạo báng: ... Ấc

Không phải chứ...

Lấy lại tinh thần, Cố Thần hồi hồn, đưa mắt nhìn vị trí mà ban nãy mình lơ đãng chỉ bậy, cậu im lặng, sự nhanh nhẹn nơi trán không hề giảm, chẳng có gì gọi là chột dạ.

"Tới giờ ăn cơm rồi, kết thúc sớm vẫn tốt hơn."

Cảm giác được ánh mắt ai kia mang theo ý cười, cơ thể chàng trai bất giác căng ra, lại càng hùng hồn bùng thêm một câu.

"Dù ông có muốn thắng thì cũng chậm quá rồi."

Cậu không phải vì lòng mình đứng bên kia đâu nhé, đều do ông Cố chơi dở thôi. Muốn trở mình còn khó hơn thua trực tiếp.

Lời này lại càng làm ông Cố tức thêm.

Có cháu nội kiểu này thì có xài được đâu!

Tiếng cười chung quanh lại càng to thêm.

"Lo lắng đấy ha ha ha..."

Quả nhiên là lo thẳng cháu nội biết quan tâm săn sóc này sẽ đến ‘giúp’ ông đây mà!

Ông Cố then quá hóa giận, đứng dậy, xua tay làm bộ đuổi, “Đi đi! Cười cái gì mà cười! Bệnh hết rồi hay hả?”

Nói xong lại trừng mắt nhìn Cố Thần, mặt hầm hầm đi ra ngoài, “Ngốc hả, đi ăn cơm còn đứng đó làm gì?!”

Khóe mắt chàng trai liếc sang một bên, hừ một tiếng, “Không phải bảo con hạ cờ hay sao?”

Mấy ông lão cũng bắt đầu chậm chậm bước ra ngoài, vừa đi vừa cười nhạo ông Cố.

Váy dài viền lá sen tạo thoáng tung bay, cũng không cần cô khách sáo tiễn khách ra cửa, Sở Dư mỉm cười nhìn mấy ông rồi khỏi.

Mấy ông lão này cũng thú vị phết.

Bất chợt phát hiện chàng trai vẫn đứng im không nhúc nhích. Sở Dư nhìn sang, trong ánh mắt mang theo ý hỏi.

Cố Thần nhìn hiểu ngay.

Về mặt cứng đờ khó nhận ra, chàng trai nhìn về phía bàn cờ, “Tôi định hỏi cậu, có cần tôi dọn mấy quân cờ này không?”

Sở Dư chưa kịp trả lời thì ông Sở đang dọn cờ ngẩng đầu lên, “Không cần đâu.”

Ông bật cười, thật ra Cố Thần là một đứa trẻ rất tốt.

“Cũng không có gì nhiều, con về ăn cơm đi A Thần.” Chỉ có mấy quân cờ thôi mà, ông già thì già, nhưng vẫn thích thu dọn mấy việc con con này.

Nhìn Sở Dư lẳng lặng gặt đầu, chàng trai im lặng trong giây lát, ngực tắc nghẹn, trừng mắt đáp, “Dạ.”

Nhân lúc ông Sở đang cúi đầu dọn cờ, cậu đưa tay túm lấy tóc Sở Dư kéo một cái, nói “Tôi đi đây.”

Sở Dư bị đau, nhúu chân mày trừng mắt nhìn cậu.

Sự khó chịu nơi ngực giờ mới biến mất, chàng trai cảm thấy nỉm, ngâm nga câu ca rồi đi.

Về đến nhà, thức ăn đã được dọn lên từ lâu.

“Sao vậy?”

Bà Cố đang loay hoay chỉnh sửa mấy cành hoa trong bình.

Thấy mình bị mất mặt, ông Cố thở hắt hắt, nhưng hoàn toàn không có ý muốn trút giận lên bà Cố, phát giận lên phụ nữ thì hay ho gì.

“Còn không phải thằng hai à!” Ông bốt giận đôi chút, giải thích chuyện vừa rồi, nói xong lại giận thổi vểnh cả râu, bảo tiếp: “Chờ thêm năm nữa là ném nó vào quân đội ngay!”

Mất bà Cố tràn đầy ý cười, lắc đầu, “Ông đã lớn thế này rồi mà còn so đó với nó à?”

Bụp, nhành hoa bị cắt đi, bà Cố đặt kéo xuống, đứng dậy, "Huống gì, thằng hai cũng không nói sai."

Bà cười, “Ông chơi cờ vốn dĩ đã dở rồi.”

Miệng ông Cố kéo căng, “Aiz, cái bà này...”

Ông còn đang định nói gì đó thì bà nhìn ông, “Ăn cơm nào.” Thế là ông chỉ có thể thối thối chồm râu, lập tức im miệng.

Lúc Cố Thần bước vào, ông Cố đã nguôi giận rồi, được bà Cố dỗ đôi câu đã hết giận.

Nhưng thấy Cố Thần là ông lại mất hứng.

“Làm gì mà lâu thế?” Ông vỗ vỗ bàn, “Cơm canh nguội cả rồi.”

Cố Thần nhìn thức ăn còn bốc khói trên bàn, tâm trạng tốt nhưn mày, không nói gì, rửa tay xong ngồi vào bàn ăn.

“Ăn com thôi.” Cậu nhũn mày, đưa đũa cho bà Cố, rồi lại đưa đôi khác đến trước mặt ông Cố.

Ông Cố trừng mắt, rồi lại phát hiện cậu không có ý định cãi nhau với ông, tự mình bẽ mặt, cũng chỉ có thể giận dỗi im lặng.

Thức ăn trên bàn không nhiều lắm, bốn món mặn một canh, từ nhỏ Cố Thần đã được ông Cố lấy tiêu chuẩn quân đội dạy dỗ, nên không hề kiếng ăn, ba người lại ăn không nhiều, nấu bốn món thì thường hay dư lại.

... Nhưng lần này lại ăn sạch sẽ.

Ông Cố nhìn khỏe miệng cậu nhóc nhếch lên, lại ăn hết một chén bới thêm, yên lặng tròn mắt, dù gì ông cũng đã lớn tuổi, thực đơn cũng nghiêm khắc, bảo vệ nấu ăn đều căn cứ nghiêm ngặt theo dinh dưỡng mà làm, có một món ông không thể nào ăn được.

Ăn rất ngon.

Hình như nghĩ tới gì đấy, ông Cố thôi nhìn món ăn nằm trước mặt Cố Thần, “Đúng rồi.”

“Cô bé Sở gia sắp quay về đây đi học rồi, ừ nhỉ... trước đây không phải con chơi rất thân với cô bé sao?” Chỉ mới hai năm gần đây mới không thấy cậu chạy đến nhà họ Sở nữa.

“Ý của ông nội Sở là, chuyển đến trường của con, để con chăm sóc nó.”

“Dạ? Dạ.” Về mặt đờ ra, cậu chớp mắt gật đầu.

Cố Thần ngừng lại, máy móc nuốt thức ăn trong miệng xuống, sống lưng thẳng tắp, “Quay về?”

Nghĩa là... không đi nữa ư.

“Ừ.” Ông Cố đặt chén xuống, cầm lấy khăn, “Vài năm nay sức khỏe ông Sở không tốt, Sở Dư quay về chăm sóc.”

Bà Sở qua đời sớm, ông Sở không đi bước nữa, nuôi hai người con.

Hai vợ chồng con trai cả của nhà họ Sở đều làm trong quân đội, đứa con gái út lại lấy chồng ở nước ngoài, bận không kịp thờ, hưởng hờ mấy người như bọn họ không thể xuất ngoại, chỉ có thể để mấy đứa cháu quay về chăm sóc.

Sợ Cố Thần không đồng ý, ông Cố lại nói thêm, “Cũng không cần con lúc nào cũng chăm sóc nó, chỉ là sức khỏe của con bé Sở không tốt, ông Sở của con hơi lo.”

Cố Thần gật gật đầu.

Cậu biết, đồ phiền phức Sở Dư ấy sẽ không muốn người khác chăm sóc đâu.

Lúc nhỏ cô không thể hoạt động, ngoan ngoãn ôm cuốn truyện cổ tích mà đọc, lúc cậu muốn đi cưỡi ngựa cũng không đòi theo, chỉ nháy mắt im lặng nhìn cậu, làm nũng trong im lặng.

... Cuối cùng cậu bị đánh không ít.

Tối hôm đó, Cố Thần mơ một giấc mơ.

Mơ thấy bọn họ lúc nhỏ.

Cô bé sắc mặt tái nhợt, mặc váy công chúa xinh đẹp, ôm cuốn truyện cổ tích ngồi trước cửa sổ, hâm mộ nhìn mấy đứa nhỏ đang chơi ở bên ngoài.

Bé trai chạy rầm rập vào nhà, “Em nhìn gì thế?”

“Nhìn các bạn ấy chơi.” Giọng nói nhỏ nhỏ của bé gái vang lên, im lặng nhìn bên ngoài sân.

Nhìn theo ánh mắt cô bé, cậu bé căng thẳng hỏi, “Em có muốn ra ngoài chơi không?”

“Có thể hả?” Mắt cô bé sáng rực, nhưng ngay sau đó lại dẫu môi, ánh mắt âm ỉ. “Mẹ nói em không được ra gió.”

Cậu bé nhũn mày, nghĩ rồi lại nghĩ, ngang ngược cầm tay cô bé. “Không sao đâu, anh có cách.”

Ngày hè nắng nóng, bé trai lén lút quay về nhà lấy trộm một cái chăn, đắp ý vỗ ngực quán Sở Tiểu Dư thành cái bánh chưng, rồi ghen đỏ mặt ôm cô bé từng bước đi ra ngoài, xem bọn trẻ chơi đùa hầu bắt gà con.

Hai đứa bé vô cùng vui vẻ, cười như hai đứa ngốc.

Kết quả là... bé gái nóng đến hôn mê.

Sau đó là cảnh cậu bị ông Cố đuổi đánh khắp sân.

Rồi cảnh tượng trong mơ thay đổi, biến thành cảnh khác.

“Đồ phiền phức! Đồ phiền phức!”

Bé trai vui vẻ ôm một thứ, “Em đoán thử xem đây là gì?”

Bé gái bỏ bút xuống, đứng dậy đi đến, mở to mắt nhìn rồi lắc đầu.

Cô không biết.

“Là kem ly đó! Ăn ngon lắm!” Cố Tiểu Thần nghĩ nghĩ, “Ăn ngon hơn chân gà luôn.”

Đây là do cậu giấu vào ngực, vất vả lắm mới lén đem qua được.

Sở Tiểu Dư đáng thương nhìn ly kem, cô không thể ăn.

Cố Tiểu Thần hoàn toàn không ngờ cô bạn nhỏ lại không thể ăn, vậy là đành tự ăn một mình.

Ăn gần hết, nhìn Sở Tiểu Dư gầy tong biau môi, đáng thương vô cùng, cậu do dự một lát, lần trước mông còn đau đây này.

Nhưng mà “tình bạn” quan trọng hơn, cậu vươn tay, “Nếu không thì em ném thử đi?”

Sở Dư rất ngoan, “Không thể ăn được.”

Bị bệnh phải uống thuốc, đắng lắm.

Cố Tiểu Thần nghiêng đầu, liếm liếm, “Có thể mà.”

Cậu nghĩ rằng không thể ăn nghĩa là giống như trên truyền hình, sẽ trúng độc.

“Thật ư?” Cô bé nháy mắt, để lộ chiếc răng sữa xinh xinh. Cô vẫn rất tin tưởng người bạn nhỏ này.

Sở Tiểu Dư nheo mắt, ăn ngon lành.

Bỗng nhiên, cô mở to đôi mắt, nắm chặt tay, nóng nảy nói.

“Anh Cố, em ăn nước bọt của anh rồi, nếu mang thai thì làm sao bây giờ?”

Nghe nói sẽ có em bé đó.

Cố Tiểu Thần ngơ ngác một hồi, nghĩ ngợi rồi khoát tay, “Vậy thì sinh đi!”

Cậu vỗ vỗ ngực, vô cùng khí phách, “Ba chúng ta sẽ cùng đi nhà trẻ!”

... Ông Cố quay về, lại đuổi đánh cậu khắp sân.

Sau đó có một lần khói nhẹ thổi tới, người trong phòng biến thành một cô gái.

Giương mặt nhợt nhạt, nhẹ nhàng uyển chuyển.

“Anh Cố ~” âm thanh yêu kiều, vươn tay ra muốn ôm.

Giọng nói mềm mại, làm trái tim của cậu thiếu niên tê dại, không tự chủ bật cười, kêu một tiếng rồi duỗi tay ra.

Quên đi, cô thích cậu như thế, muốn chiều thì chiều thôi.

Kết quả cô gái bỗng nhiên biến sắc, giọng gắt lên hỏi, “Cục cưng của chúng ta đâu?”

...

Sáng sớm, chàng trai bỗng bừng bật dậy.

Thở dài một hơi.

Cái gì vậy hả, đàn... đàn ông Bắc Kinh thế mà lại sợ vợ?!

Cậu xoa xoa cái trán đầy mồ hôi, nghiêm túc suy nghĩ.

[Nhật ký mắt mặt của Cố tiểu gia 3]

Cố gia: bị đồ phiền phức trừng mắt nhìn, ông đây mắt mặt quá, không vui không vui.

Bảo vệ: ... Thiếu gia đừng kích động! Cậu hát bị lệch tông rồi!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đây Có Sợ Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Cho đến khi cậu thiếu niên tập luyện buổi sáng xong, mấy phần xấu hổ mới vui đi.

Còn Sở Dư thì hoàn toàn không có kiểu chuyện phiền muộn như thế.

"An An," Ông Sở cũng đang nói với Sở Dư về chuyện này, "Hôm qua ông đã nói với ông Cố rồi, để Cố Thần chăm sóc con ở trường."

"Vâng." Sở Dư lặng lẽ gật đầu, mí mắt hơi cong, từ trước đến giờ cô không có thói quen từ chối sự quan tâm của người già.

Đặc biệt là Tiểu Cố, lại càng không có vấn đề gì.

Bàn tay trắng nhỏ bung chén thuốc lên, đặt trước mặt ông, "Ông uống thuốc đi ạ."

Những năm này không có ai chăm sóc, căn bệnh lưu lại lúc trước trong người ông Sở cũng đã bắt đầu tái phát, nên nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt.

Mặt ông lão cứng đờ, màu nâu của thuốc bắc hòa cùng chén sứ màu xanh ngọc trông thật bất mắt, nhưng mùi thuốc tỏa ra thì rất khó ngửi, khiến nó chẳng hề còn sức hấp dẫn nữa.

"... Đợi lát nữa rồi ông uống có được không?" Ông Sở dựa lưng vào tường.

Lúc còn trẻ, đừng nói là uống thuốc đắng, đến vết thương do súng bắn hay dao đâm ông cũng đã từng trải qua rồi, bây giờ già rồi thì lại có phần tùy hứng.

"Ông ngoại à." Sở Dư nhẹ nhàng gọi.

Bị một ánh mắt trong veo nhìn chăm chăm, cuối cùng ông Sở cũng không lay chuyển được Sở Dư, uống thuốc với vẻ mặt đau khổ.

Thực sự rất đắng.

Một đêm ngủ ngon.

Ngày hôm sau.

Chàng trai ngồi trên ghế salon, ánh mắt nhìn chăm chăm vào màn hình TV.

Cho đến khi điện thoại trên bàn đột nhiên reo lên, phát ra âm thanh chói tai.

Cậu lấy lại tinh thần, nhú mồm lại.

"Chuyện gì?"

Nghe giọng điệu này, Tôn Hạo Quảng hơi hoảng, nhanh chóng đáp lời, "Tôi chỉ muốn hỏi cậu khi nào thì cậu về?"

Mới sáng sớm ra đã bị cái gì rồi vậy...

"Về làm gì? Ở lại đây tốt hơn."

Tôn Hạo Quảng: ... *lén lút trợn mắt*

Nhị ca cậu nói những lời này không thấy trái với lương tâm sao?

Lần trước ai nói ra vào hẻm nhỏ không thuận tiện? Huống hồ mấy ông già cũng quản khá nghiêm, cậu còn đỡ, chứ ông của nhị ca rất nghiêm, bình thường thì không để ý lắm, nhưng nhị ca cậu mà chơi game hay làm gì khác thì lại rất bất tiện.

—— Đương nhiên là không.

Thấy bên kia không nói gì, Cố Thần mất kiên nhẫn nói tiếp, "Cậu còn có chuyện gì nữa không?"

"Không có chuyện gì nữa thì tôi cúp máy đây."

"Áy, sao cậu vội thế?" Tôn Hạo Quảng chen ngang, thật ra cậu cũng không có chuyện gì gấp, "Cậu rảnh không? Có thì đấu hai trận cùng tôi đi."

Cố Thần nhìn màn hình TV, đôi chân dài đan vào nhau gác lên bàn thấp, Thờ ơ ra, "Xem TV rồi, không rảnh."

"Chiến binh Balala, biến hình...*"

(*Đây là phim hoạt hình "Chiến Binh Balala" bao gồm những cô gái phép thuật của Trung Quốc.)

Tôn Hạo Quảng nhìn chăm chăm vào điện thoại, nghĩ đến âm thanh vừa nghe được ở đầu dây bên kia, nhếch mép.

... Đúng là... Đúng là không rảnh thật.

Thôi quên đi, không phải núi nào cũng giống núi nào.

Cố Thần tiện tay ném điện thoại sang một bên, nằm ngả ra sau, nghe giọng nói của Balala vang vọng bên tai, nhắm mắt lại.

Không lâu sau, điện thoại lại vang lên.

Cậu bực mình, mò điện thoại trên bàn, "Ai?" Số của cậu cũng chỉ có mấy đứa kia biết, nên cậu cũng chẳng cần khách sáo làm gì.

"Bố đây đang không rảnh." Bây giờ cậu chẳng muốn làm gì cả.

"Ừ?" Ngoài dự đoán, giọng nói bên kia rất êm ái, hoàn toàn không có ý dây dưa, "Thế thôi vậy."

"Đợi một lát!" Cố Thần đột nhiên bật dậy nhanh như tên bắn, khụ khụ, "Cậu có chuyện gì không?"

Giọng nói của cậu cao hơn, nghe có vẻ dè dặt, "Nếu cậu đang vội, thì chuyện của tôi tính ra cũng chẳng gấp gáp."

"Không có gì." Khóe môi cong lên, Sở Dư từ tốn nói, "Sau này nói cũng không muộn."

Chỉ vài ngày nữa là đến ngày tựu trường trên khắp cả nước rồi.

Nghĩ một lát, cô nói thêm một câu, "Cậu cố lên nhé."

Con gió nhẹ thổi qua, thổi lên tà váy dài của cô, Sở Dư nheo mắt lại, nhìn cảnh trước mắt, đôi mắt trắng khuyết lấp lánh ánh sao.

Cô đặt điện thoại xuống, tiện tay gạt lấy sợi tóc dính trên khóe miệng, tiếp tục tô tô vẽ vẽ lên bức tranh trước mặt.

Cậu thiếu niên lại nằm xuống, nhìn về phía màn hình TV.

... Biến thân cái gì chứ, quần áo gì mà xanh nguyên một cục, đúng là xấu xí.

Cậu tắt TV, thể loại hoạt hình nhảm chán kiểu này thì ai mà xem nổi?!

Buổi trưa.

"Không ăn nữa hả?" Ông Cố thấy Cố Thần buông đũa xuống, hừ một tiếng, "Lát nữa đói thì đừng có đi làm phiền bà mày đấy."

Hôm nay bà Cố nấu ăn, ông không muốn ai để thừa thức ăn cả.

"Vâng" một tiếng, chàng trai đáp, "Con no rồi." Nói rồi liền đứng lên.

"Sao vội thế... Có chuyện gì gấp à?" Ông Cố đang nhai rau cần tây rộp rộp trong miệng, nhìn cậu, "—— Có chuyện gì thì nói ông nghe xem nào."

"Gấp?" Cậu bước chậm lại, lông mày giương lên, "Con không gấp, chỉ là —— Sở Dư ở bên kia đang hỏi con."

Cậu kiên cường nói, "Có thể là đang có việc gấp."

"À." Ông Cổ gạt đầu, nghĩ về tính tình của Sở Dư, nghi ngờ nhìn cậu, nhưng mà chuyện này... thằng hai cũng không cần thiết phải gạt ông làm gì.

Có thể là đang có việc gấp thật. "Cũng được, con đi đi."

...

"Sở Tiểu Dư?"

"Ừ?" Sở Dư vớt chén đĩa từ trong nước ra, bỏ vào trong tủ, nhìn cậu trai đang dựa vào cửa bếp, "Sao cậu lại đến đây?"

Tiếng nước chảy tí ta tí tách, lông mi dài đổ bóng xuống khuôn mặt trắng nhò dưới ánh đèn, "Không phải cậu bảo hôm nay không rảnh à?"

"Chuyện lúc sáng tôi làm xong rồi." Cậu dựa vào cửa, trong mắt chợt lóe lên một tia xấu hổ rồi biến mất, sau đó lại buống bình hất cầm lên, "Chỉ là... ở nhà chán quá."

"Sao cậu lại rửa chén vậy?" Cậu đổi chủ đề, vừa nói vừa nhú mày lại, "Dì giúp việc không có nhà sao?"

Nghĩ đến Đàng Phi từng nói ông nội cậu ta không thích trong nhà có người, thế là lại hỏi, "Bảo vệ đâu?"

Sở Dư nhẹ nhàng cười, "Chỉ là mấy cái chén thôi mà."

Ông ngoại cô thấy cô rửa chén cũng có phản ứng giống hệt như này, cũng chỉ là mấy cái chén, cứ làm như cô sẽ biến thành người thủy tinh vậy, thiếu chút nữa là cướp khỏi tay cô rồi.

"Rửa vui không?" Cậu đến gần một chút.

"Hửm?" Sở Dư ngẩng đầu lên.

Hai người đứng rất gần nhau, chớp mắt liên tục, thiếu niên sạch sẽ trắng trẻo, Sở Dư lặng lẽ lùi ra xa, có hơi buồn cười.

Thấy rõ trong ánh mắt cô hiện lên ý cười, dường như cậu cũng kịp nhận ra mình vừa hỏi một câu rất ngốc, Cố Thần đứng thẳng người lên, lỗ tai đỏ ửng, nhưng vẫn lặp lại một lần nữa, "Tôi nói... Rửa có vui không?"

"Cậu có muốn thử không?" Khóe mắt cô cong lên, dừng động tác lại.

"Thử thì thử." Thiếu niên có phần bất mãn, đẩy cô ra, "Cậu tránh ra đi."

Nhìn động tác của cô rất dễ dàng, từ tốn ưu nhã, như thể đang uống trà chiều vậy, cậu cũng không thể tin được là cậu lại giận đối với đáng về ấy.

"Rửa... Rửa như thế nào vậy?" Nói thì dễ, nhưng khi cầm đĩa, Cố Thần lại không biết bắt đầu từ đâu, có cần để cái gì vào không hay là chỉ trực tiếp chà lên thôi?

Sở Dư cười, lui về phía sau hai bước, "Đầu tiên là nặn từ cái chai đầu tiên bên tay trái cậu..."

"Sau đó thì sao?" Cố Thần nhìn chiếc đĩa trong tay, cứng nhắc làm xong lại hỏi.

Trong phòng bếp, giọng nói của thiếu niên có vẻ mất kiên nhẫn, nhưng không biết từ khi nào trên môi lại nở một nụ cười.

"Không tồi chứ?" Cố Thần nhìn chén đĩa được xếp gọn gàng trong tủ, hất cầm lên, nhìn về phía Sở Dư.

Nhìn chén đĩa sạch sẽ, so với mặt cậu có khi còn trắng hơn, không có một chút tỳ vết nào, —— có cảm giác rất hoàn hảo.

"Rất tốt." Sở Dư bật ngón tay cái, cô lớn lên ở nước ngoài, mặc dù vì cơ thể không tốt nên cô không hề ra khỏi cửa, nhưng vẫn ảnh hưởng văn hóa ở bên kia, trước giờ cũng không ngại khen và biểu hiện ra ngoài.

Lời này vừa nói ra, lại làm cậu ngẩn người, không tự nhiên sờ vào lỗ tai mình.

"Sở Tiểu Dư cậu thật xấu." Ánh mắt cậu dời sang chỗ khác, lên giọng, "Không phải là cậu rửa bát sao? Sao tôi lại trở thành người rửa bát rồi? Chà trách cậu lại khen tôi, không phải cậu làm thì đương nhiên là tốt rồi."

Lắm ba lắm bầm, cứ y như bà già ấy.

Bị suy nghĩ của mình làm buồn cười cong cả đôi mắt, Sở Dư cầm một cái chai nhỏ lên, "Cậu có muốn không?"

Cố Thần bị chen ngang, ghét bỏ nhìn sang, "Không muốn."

Nghĩ sao mà bảo đại lão gia lau những thứ này?

"Đưa tay đây." Rửa qua chén của đối thủ không tốt.

Cố Thần trợn mắt nhìn, thấy cô hoàn toàn không có ý lùi bước, yên lặng lằm nhằm trong đầu đàn ông tốt không được đấu với phụ nữ.

"Ấy ấy... ít thôi."

[Nhật ký mất mặt của Cố Tiểu Gia 4]

Cố Tiểu Gia: Ai đến cũng không rảnh!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đây Có Sợ Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Ít thôi?

"Được." Sở Dư cười, cầm cái chai bóp vào tay cậu.

"Được gì?" Một giọng con trai vang lên từ phía sau.

Hai người nhìn lại, Cố Hạo Quảng vừa bước vào cửa, vừa đi vừa hỏi.

Thấy hai người nhìn mình thì nở nụ cười với họ, gật đầu với Sở Dư, "Lâu rồi không gặp, về khi nào thế?"

"Mới về thôi." Sở Dư nhếch khóe miệng, cất cái chai trong tay đi.

Hai người cũng không quen thân lắm, lúc trước khi Sở Dư quay về, đa phần là chăm sóc ông, dù có đi ra ngoài thì cô cũng không thể vận động mạnh, bọn họ đi cười ngửa cô chỉ có thể ngồi xem ở bên cạnh.

Được mấy lần, Cố Thần không dẫn cô đi theo nữa.

Bọn cô gặp nhau rất ít, hỏi thăm vài câu thì cũng chả có gì để nói tiếp.

Tức thì, Sở Dư nhìn phía sau cậu, dòi chủ đề, hỏi, "Đây là?"

"À" Cố Hạo Quảng nhìn cô gái đi phía sau, không biết phải giới thiệu thế nào, chả biết cô em họ xa ngàn dặm này là ai mà đi theo đuôi, cậu có rất nhiều em họ, làm sao nhớ hết cho được, "... Hạ Từ Hàm."

Chắc là tên này.

Cậu chưa nói xong thì cô gái đã nhảy vào, "Em là em họ của anh Tôn, Hạ Từ Hàm của nhà họ Hạ."

Mắt to, cằm nhỏ, mỹ nhân chân dài.

Nói xong, cô nháy nháy mắt với Cố Thần đang ghét bỏ thoa kem dưỡng da tay, chớp mắt hỏi, "Anh Cố Thần, anh còn nhớ em không?"

Cánh tay đang giới thiệu của Cố Hạo Quảng ngừng lại, bắt đắc dĩ buông xuống.

Cố Thần đang thoa tay dừng lại, ngẩng đầu lên, "Gọi tôi là Cố nhị thiếu."

Nghe giọng nói iu xiu của Cố Hạo Quảng là biết, cô gái này chả có quan hệ gì với cậu ta, tám phần là không biết xấu hổ mà từ chối.

Giết nhất là thể loại giả vờ thân thiết thế này, đồ phiền phức còn chưa bao giờ gọi cậu thân mật như thế.

Hạ Từ Hàm đờ người, lập tức giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, cong khóe miệng, "Cố...nhị thiếu không nhớ em hả? Hồi nhỏ tại mình gặp nhau, anh còn khen em cao cơ mà."

Cô cười tủm tỉm, "Anh Cố Thần bây giờ cao ghê, cao hơn cả Từ Hàm luôn, em đoán anh phải cao hơn 1m8 ấy..."

Cô nàng càng nói càng hưng phấn, trong mắt như có ánh sao, rõ ràng là đáng về mê trai, lại lần nữa quên mất phải gọi là nhị thiếu.

Rất sinh động, rất hồn nhiên.

Đa số con trai đều sẽ dính chiêu này, nếu như là người khác, không chừng trong lòng còn thoải mái, nhiều khi lại bỏ qua vấn đề xưng hô.

Cố Thần liếc nhìn người đang cười ở bên cạnh, dáng vẻ không hề gì, trong lòng rục rịch, nhíu mày, không nhận được cắt ngang, “Mắc mớ gì đến cô?”

Dù có gặp cũng chưa gặp quá hai lần, lấy đâu ra fan cuồng chứ.

“Lát nữa bọn tôi còn có việc, phiền cô ra ngoài nhớ đóng cửa lại dùm.”

Cố Hạo Quảng mém tí vỗ tay khen ngợi nhị ca của cậu, tốt lắm, rất feel, rất trực tiếp, chỉ thiếu chút là đuôi thẳng ra ngoài thôi.

Anh Cố không thương hoa tiếc ngọc.

Cậu ho một tiếng, nhìn cô gái đang cứng đờ người kia, cuối cùng cũng cho cô một bậc thang, “Vây, Từ Hàm, lát nữa về nói với mẹ tôi dùm, tôi có việc phải làm với nhị ca.”

Hạ Từ Hàm đi rồi, Cố Hạo Quảng mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn nhị ca của cậu mà trêu, “Fan girl dáng thon chân dài, nhị ca, cậu không đau lòng sao?”

“Đau lòng cái gì?” Ánh mắt Cố Thần bất giác nhìn sang chỗ khác, thẳng lưng, vội vàng phản bác: “Có gì để nhìn đâu?”

Còn không bằng một góc người lạnh lùng nhưng lại dịu dàng.

“Hơn nữa làm gì có fan girl nào ở đây?”

Fan girl chân chính sẽ không thế này, thế nên... cậu nhìn Sở Dư, thật sự không phải là cậu khát khe đâu.

Sợ cậu nói thêm gì nữa, Cố Thần vội vàng chuyển đề tài, “Sao cậu lại tới đây?”

Cố Hạo Quảng không hề nhận ra, trả lời tự nhiên, “Không phải cậu không quay về à? Tôi đang định quay về phòng trọ.”

“Vừa nãy đi tìm cậu, biết cậu ở đây nên tôi chạy tới.”

“Ừ” Cố Thần không để ý lắm, nghe vậy thì thở phào, thờ ơ trả lời: “Được.”

Sở Dư nghe bọn họ nói chuyện một hồi mới nhẹ nhàng bảo, “Ngồi xuống rồi nói.”

“Không phải tại cậu đang đứng à?” Cố Thần lầu bầu, theo cô bước tới sofa, “Tôi đến đây lâu như thế, còn chưa chịu rót cho tôi ly nước.”

Sao mà nhìn kiểu gì cũng thấy sai sai... Cố Hạo Quảng chưa hiểu gì vừa lăm bầm vừa đi theo ở phía sau, đột nhiên cảm thấy khác thường.

Nhị ca của cậu là như vậy sao??

Sở Dư bất đắc dĩ, lấy mấy chén trà, “Không phải là bạn ư?” bọn họ đang nửa chén, làm gì có thời gian để ngồi chứ.

Lúc này Cố Thần mới ngậm miệng, nhìn cô pha trà, nước chậm chậm chảy xuống, hơi nóng lượn lờ bốc lên, càng khiến cho người trước mắt càng trở nên mong lung mờ ảo, —— đẹp tựa như mơ.

Chàng trai dời mắt, quan sát khắp phòng, làm như chưa bao giờ nhìn thấy, không tìm thấy điểm dừng, cứ chốc chốc dừng lại rồi lại nhìn đi chỗ khác.

Bỗng nhiên cậu ngừng lại, nhìn Cố Hạo Quảng, “Cậu sao không ngồi còn đứng đó làm gì hả?”

Cố Hạo Quảng co rút khóe miệng: ... Nhị ca giờ cậu mới thấy tôi hả...

Cậu đi đến, ngồi xuống sofa, tìm chuyện để nói, “Đằng Phi đâu? Tối hôm qua không phải bảo cậu ta quay về rồi ư?”

Cạch ——

Chén từ sa, tay hồng hào, nước trà trong vắt, hai người bạn.

“Anh ấy không ở nhà.” Sở Dư tiếp tục châm trà, nghĩ nghĩ rồi nói, “Hình như chiều hôm qua còn có việc, cho nên tạm thời rời đi.”

Ngón tay như ngọc, vừa thon vừa dài, như búp măng, sờ lên chắc là mềm lắm.

Cố Thần bị suy nghĩ vừa lóe lên của mình làm cho hoảng sợ, sờ cái gì mà sờ!

Cậu đổi tư thế, ánh mắt rơi xuống chén trà, chả biết mình vừa nói gì, “Cậu pha trà gì thế?”

“Nghe mùi là thấy đáng rồi, nghe như thuốc ấy!” Miệng thì nói thế nhưng lại vươn tay ra đón lấy.

Cố Hạo Quảng mém tí là phun cả trà, sao cậu lại cảm thấy nhị ca của mình lại... xấu xa như thế?

Sở Du liếc cậu một cái, tay vừa đưa ra liền rút lại.

“Sở Tiểu Du?” Chàng trai sờ sờ mũi, giận thật à?

Sở Du không thèm đếm xỉa đến cậu.

Không biết lấy đâu ra một hộp đường đỏ của phụ nữ mang thai, từ tốn múc một muỗng, khuấy đều rồi đưa cho cậu. “Được rồi đó.” cô cong mắt cười, “giờ không đắng nữa đâu.”

Cố Hạo Quảng sắc ngưng trà, ho đến chảy cả nước mắt, “ha ha ha... khụ khụ... ha ha ha.”

Cho thêm đường, lại còn là đường đỏ của phụ nữ mang thai, đúng là không hề đáng mà!

“Sao vậy? Còn đáng hả?” Sở Du nhìn Cố Thần ngồi im lìm, nhẹ giọng hỏi, lúc hỏi tay đang định múc thêm một muỗng đường.

“Không có.” Cố Thần vội vàng che chén trà lại, “Đủ rồi, đủ rồi.”

Rủi như thêm một muỗng nữa thì làm sao giờ?

Chàng trai chậm rãi bung chén trà, đưa lên miệng mình, cảm nhận được cái nhìn kia, chỉ có thể bóp mũi mà uống cho hết.

——Đàn ông con trai có được dân được, coi như cậu đỡ cô hết giận vậy.

... Uống hết thật hả???? Cố Hạo Quảng sợ đến ngây người.

Mấy lúc thế này đáng lẽ nhị ca phải đẩy chén trà ra chứ? Mắt tròn trũng lên mới đúng chứ?

“Nhìn cái gì?” Vẻ mặt Cố Thần vô cùng thâm trầm, ánh mắt hung hăng vắn vẹo.

Cố Hạo Quảng im lặng nhìn sang chỗ khác.

... Vẫn hung dữ như thường.

Sở Du thấy cậu trừng to mắt nhìn mình, đáng vẻ như muốn sống chết một phen, lắc đầu buồn cười, rót một ly nước cho cậu.

Cố Thần nhận lấy, uống một hơi mới thấy dễ chịu hơn chút.

Cố Thần trả ly lại cho cô, nhú mày, “Đừng nghĩ là tôi đã hết giận.”

Đàn ông nói giận liền giận, bộ tướng dễ dỗ lắm hả?

Chàng trai nhận tiếp ly nước, uống hết, hừ hừ: “Tôi còn rửa chén giúp cậu, không cho tôi uống nước, để tôi uống cái thứ này thì thôi đi, con muốn lấy hai ly nước đổ tôi ư, coi tôi là con nít đấy à?”

Cố Hạo Quảng bóp trán, mấy câu này chứa quá nhiều thông tin, khiến cậu hốt hoảng một phen.

Rửa chén? Giọng nói nuông chiều? Còn cần người ta đỡ?

Nhưng Sở Du lại cảm thấy cậu chính là vậy, cô cười rộ lên, “Nếu không tôi bỏ thêm kẹo sầu riêng vào nhé?”

Cố tiểu gia có một sự ham mê vô cùng kì lạ, cậu thích ăn sầu riêng, thích vô cùng, mấy món có liên quan đến sầu riêng đều thích tất.

Cố Thần nghiêng đầu, chỉ cần có một cục kẹo sầu riêng mà dễ được cậu á?

Sở Du mở tủ lấy ra một hộp kẹo sầu riêng, lấy ra một cục bỏ vào chén, “Này, đây là mang về cho cậu đó, ăn thử xem.”

Chàng trai nhìn hộp kẹo sầu riêng kia, lại nhìn ánh mắt đầy ý cười của cô, cầm ly nước lọc lên miệng che lại, hất cằm.

“Quên đi, tôi không thèm so đo với cậu.”

Thấy cô lúc nào cũng nghĩ cho mình, cậu nên rộng lượng một chút vậy.

Cố Hạo Quảng: ... Một lời khó nói.

Một viên kẹo đã dissolve được Cố Thần, đây chắc chắn không phải là nhị ca của cậu.

“Sáng nay cậu tìm tôi làm gì?” Cố Thần hỏi cô.

“Không có gì.” Sở Dư lắc lắc đầu, che miệng lại ngáp, “Định đem kẹo sầu riêng cho cậu thôi.”

Khi cô còn nhỏ... mỗi ngày đều phải ngủ trưa, nếu không sẽ đau đầu, bây giờ tuy cơ thể đã khỏe hơn chút, nhưng thói quen ngủ trưa vẫn còn đó, không ngủ thì cứ cảm thấy khó chịu.

Sắp đến giờ ngủ của cô rồi.

“Biết rồi.” Chàng trai nhìn đồng hồ kiểu xưa đang treo trên tường.

“Đừng rồi, lúc đi học cậu đi cùng tôi.”

Sở Dư nhìn cậu, đáp lại một tiếng.

Chàng trai cứ nhìn thẳng, làm như vu vơ hỏi một câu, “Cậu đã lập wechat chưa?”

“Wechat?” Sở Dư lắc đầu, “Chưa lập.”

Cô rất ít khi xài mạng xã hội, nên cũng không biết mấy ứng dụng này.

“Đưa đi động đây.” Chàng trai thờ ơ nói, “Ở lại trong nước lâu như thế, cứ xài thì tốt hơn.”

Ừ, đúng là thế.

Sở Dư cũng không nghi ngờ gì, lấy di động ra đưa cậu, nhìn cậu tải wechat về, rồi lại lấy di động của mình ra, không biết đang vọc cái gì.

Cô vô tình nhìn hai lần, liền thấy...

Người theo dõi: Anh Cố.

Sở Dư trừng mắt nhìn cậu.

Cố Thần nhìn đồng hồ treo tường rồi nói, “Tôi còn có việc, đi trước đây, chân cậu ngắn thế, khỏi tiễn tôi.”

Sở Dư... Sở Dư đóng cửa phòng lại cái rầm.

Cố Hạo Quảng: ...

Nhìn nhị ca của cậu đang bị người ta trừng, khóe miệng còn khẽ cong lên, giống như tên trộm lấy được món hời, trong lòng Cố Hạo Quảng ngổn ngang.

Trời đất bao la này, ông đây là lớn nhất.

“Nhị ca, cậu thích Sở Dư từ lúc nào thế?”

Bóng người đi trước bỗng chốc cứng đờ, Cố Thần xoay người lại, lớn giọng quát, “Nói bậy cái gì đó hả?!”

Cố Hạo Quảng co rút khóe môi, biểu hiện thế này... còn bảo người ta nói bậy??

Cậu thở dài, “Thế sao vừa nãy cậu còn uống trà đó? Không phải cậu nên đẩy ra sao?”

Chàng trai nhăn mày, “Tôi mà không uống, đồ phiền phức đó sẽ thêm hai muỗng đường nữa, lại càng khó uống.”

“Nhị ca, trọng điểm đâu phải ở đây.”

Cố Hạo Quảng hàm ý sâu xa, “Trọng điểm là, vì sao cậu lại cảm thấy là, nếu cô ấy bỏ thêm hai muỗng đường nữa thì cậu vẫn uống hả?” [Nhật ký mất mặt của Cố Tiểu Gia 5]

Cố Tiểu Gia: Đàn ông giận liên giận, làm gì mà dễ dãi thế?

Sở Dư: Một bịch kẹo sầu riêng được không?

Cố Tiểu Gia: ... Được.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đây Có Sợ Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6

Trọng điểm là ở chỗ, vì sao cậu lại cảm thấy là, nếu cô ấy bỏ thêm hai muỗng đường nữa thì cậu vẫn uống chứ?

“Không uống thì đồ phiền phức kia sẽ giận.” Chàng trai đứng thẳng lưng, tai bắt đầu đỏ lên, mạnh mẽ, “Sức khỏe của cậu ấy không tốt, đại lão gia đây phải nhường cậu ấy một chút.”

Cái cơ này...

Không nói đến việc cậu có quan tâm đến chuyện người ta có giận hay không... Chỉ cần nói, Cổ nhị thiếu thương hoa tiếc ngọc nhà người ta đã là một câu chuyện tiểu lâm rồi.

Nếu một cô gái khác cũng như thế, cứ cho là cô ấy yếu sắp chết đi, lúc đấy biểu hiện của cậu có phải kiểu nói giận là giận ngay giống như vậy không chứ?

“Cậu vui là được rồi.” Tôn Hạo Quảng nhìn nhị ca cậu một cái.

Kiều ngạo, khinh khinh, hay cần nắn, khôn khéo, hôm nay thế giới quan của cậu bị lật đổ không ít lần, thực sự không muốn nghĩ lại thêm lần nào nữa.

Ví dụ như tai đồ hết cả lên.

—— thật ra thì dù có thừa nhận hay không cũng không quan trọng, cơ thể càng thành thực hơn ngôn ngữ nhiều.

...

“Tiểu Cổ, con bị bệnh hả?” Ông Cổ đặt quả chuối tiêu đang cầm trên tay xuống, nhìn về phía bóng lưng Cổ Thần kêu.

Mặt đỏ cứ như son màu đỏ ấy.

“Con không sao.” Cổ Thần không hề bước chậm lại, suýt chút nữa cắn phải đầu lưỡi, “Do trời nóng quá thôi.”

Đang nói chuyện thì lại bước hai ba bước vào phòng, đóng cửa lại cái cạch.

Nhưng không lâu sau, ông Cổ lại thấy cháu mình đi ra lần nữa.

—— còn thay cả áo quần nữa, rõ ràng là muốn đi chạy bộ.

Ông Cổ thông thả ăn chuối, cảm thấy thằng cháu mình có hơi ngốc. Đi ra ngoài một chuyến đến bây giờ, nóng đến nỗi mặt đỏ bừng hết cả lên, thế mà vẫn còn muốn chạy bộ?

Cổ Thần cũng không biết ông nội mình đang chờ thăm cậu ngốc, cậu cài nút dây ba lô lại, bắt đầu chạy.

Một vòng này rồi đến một vòng khác, mồ hôi từ trên trán chảy xuống dưới.

Chạy bộ là cách duy nhất có thể khiến cho cậu bình tĩnh lại, lúc đầu sẽ khiến cậu mệt mỏi đến cùng cực, sau đó sẽ làm cho cậu thoải mái, thân thể và tâm trí cũng sẽ được thư giãn.

Hộc hộc ——

Cổ Thần ngồi trên bậc thang, ngược mặt lên, ánh mặt trời chiếu vào làm mắt cậu nheo lại thành một đường thẳng, không biết đang nghĩ gì.

...

Rất nhanh, còn một ngày nữa là đến ngày tựu trường.

Ông Cổ mặc đồng phục thái cực khế hát bài hát thiếu nhi, nhìn cháu trai cả người đầy mồ hôi từ ngoài vào nhà, “Sao hôm nay con dậy sớm thế?”

Bình thường còn không thèm đi tập thái cực cùng ông.

Cổ Thần lau mồ hôi trên đầu, vẻ mặt tự nhiên, “Hôm qua con ngủ sớm quá nên mới thế.”

“À.” Ông Cổ cũng không suy nghĩ nhiều, “Haiz, thế mà ông cứ tưởng hôm nay là ngày trọng đại gì mà ông quên mất nữa chứ.”

Cố Thần không nói gì, trực tiếp đi vào phòng tắm.

Chín giờ hơn.

Cố Thần cuối cùng cũng không nhận được mà tắt ti vi, đúng là bộ phim vớ vẩn.

Thật nhàm chán. Cậu đứng lên nghĩ.

...

Sở Dư bắt lực nhìn ông Sở, ông ngoại cứ một mực muốn đưa cô đi. Nói là lo cho cô.

Thực tế thì ông còn muốn để cho nhân viên bảo vệ hoặc gọi anh họ của cô về rồi đi cùng cô nữa cơ.

“Ông ngoại,” Sở Dư vỗ về ông, “Con đến trường học chứ có phải đi ra chiến trường đâu mà.”

Cô biết là ông ngoại quan tâm cô, hai ông anh họ của cô lúc nào đi học cũng bị ông đá ra ngoài, mà cô là con gái, từ nhỏ cơ thể đã yếu, lại còn lớn lên ở nước ngoài nữa, không chắc là có thể thích nghi được với cuộc sống ở trong nước hay không, những yếu tố này cộng lại cũng đủ khiến cho ông ngoại không yên tâm về cô rồi.

Nhưng thực tế thì, cô cũng đã lớn, tuổi của cô ở nhà đã tính là độ tuổi hoàn toàn tự lập rồi, đặc biệt mẹ cô còn là người gốc bản địa 100%, chẳng qua chỉ là đến trường đại học một chuyến mà thôi, đâu có gì to tát.

Sở Dư nói tiếp, “Hon nữa, không phải còn có Cố Thần sao?”

“Đừng! Còn có con đây!” Cố Thần bước vào vừa lúc nghe được câu này, không nghĩ gì mà lại buộc miệng nói ra, “Con sẽ chăm sóc cậu ấy thật tốt!”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, người cậu cứng đờ, “Ý của con là, con...”

Còn chưa kịp giải thích, ông Sở đã cắt ngang, “Thật hả?”

Bị hai người nhìn, đặc biệt là nghĩ đến thân phận của người đang đứng trước mặt, trên vầng trán của thiếu niên xẹt qua nét ngại ngùng, “Thật ạ.”

—— sao lại giống như gặp mặt phụ huynh thế này.

Ông Sở ngược lại cũng thấy có lý, thật ra ông cũng biết mình đi ra ngoài một chuyến sẽ rất phiền phức.

Chỉ là không có người chăm sóc, ông lúc nào cũng không yên tâm về sức khỏe của Sở Dư, mặc dù đã khá hơn trước nhiều, nhưng ông vẫn rất lo lắng, lỡ như Sở Dư im lặng không tiếng động té xỉu ở nơi nào đó mà... không có ai nhìn thấy.

“Ông ngoại không còn lo lắng nữa chứ?” Mắt Sở Dư cong lên, “Con đi một lát rồi về nhé.”

Cô đã tìm hiểu, hai ngày đầu tiên chỉ đến để điểm danh, vẫn còn hai ngày nữa mới chính thức khai giảng, cô đi làm hồ sơ nhập học chuyển lớp xong thì có thể về rồi.

Cố Thần đưa cô đến phòng làm việc của hiệu trưởng, rất nhanh đã làm xong hết mọi thứ.

Sau đó lại dẫn cô đi một vòng xung quanh trường, đi qua chỗ nào cậu cũng giới thiệu rất cặn kẽ.

Nghĩ đến cái gì đó, Cố Thần bỗng nhiên nói, “Tôi có một căn hộ ở cạnh trường đấy.”

“Ừ?” Sở Dư thôi nhìn bức tường bên cạnh, không hiểu ý cậu là gì.

“Không phải cậu bảo nếu buổi trưa không ngủ sẽ bị đau đầu sao?” Cậu hást cảm lên, giọng kiêu căng, “Nhà tôi cũng có không ít phòng, có thể cho cậu ở lại ngủ trưa.”

Trường học không chỉ có giờ tự học vào buổi sáng mà còn có buổi tối nữa, nếu dậy sớm thì hằng ngày cũng có thể trở về đại viện, nhưng giờ nghỉ trưa chỉ có hai tiếng, chắc chắn là cô sẽ không ngủ trưa được.

Sở Dư nghĩ một lát rồi nói, “Cậu nói cũng đúng.”

Cô nói tiếp:

”—— thế thì chắc tôi cũng sẽ mua một ngôi nhà ở cạnh đấy.”

Khóe miệng đang cong lên liền cứng đờ, một tia xấu hổ chọt lóe lên giữa hai hàng lông mày, chàng trai hừ một tiếng, “Vừa hay, tôi đỡ phải dọn dẹp.” Không muốn ở cũng được thôi, nói cứ như đang mong cô ở vậy.

Chân cậu bước nhanh một chút, “Nhanh lên đi, lát nữa trời trưa nắng kiêu gì cậu cũng than nóng cho mà xem.”

Sở Dư nhìn Cố Thần thay đổi 180 độ, có hơi buồn cười, người ta nói tính tình của con gái khó mà đoán trước được, nhưng cô thì lại thấy, Cố Thần mới là một tiểu công túa* kiêu ngạo.

*Bản gốc là tiểu công cử, cách nói trại đi của tiểu công chúa, dùng để chỉ đám con trai ôn ền như gái.

Bước chân như cũ, không nhanh cũng không chậm.

Quả nhiên, qua một hồi.

Chàng trai lại đột nhiên quay lại, nổi giận, “Sao cậu chậm quá vậy? Đúng là đồ phiền phức! Kiêu gì buổi trưa nắng nóng cậu cũng sẽ chóng mặt cho xem!”

Môi Sở Dư cong lên, vuốt lại sợi tóc bị gió thổi bay dưới khóe miệng —— nhưng lại rất buồn cười.

Cô nhìn về phía mặt hồ, “Không đi nhanh được.”

Thiếu niên hừ hai tiếng, lăm bằm, “Chân ngắn.”

Trông cô có vẻ rất đều đặn uyển chuyển, nhưng thực tế đây lại là nguyên nhân làm cô mảnh khảnh, chiều cao luôn là nỗi đau của cô.

Khóe môi cô xụ xuống, trừng mắt nhìn cậu, “Cậu nói gì đấy?”

Bỗng thiếu niên lại có chút sững sờ.

Cô cứ đứng ở đó như vậy, mặt hồ xanh biếc ở phía sau, cảnh liễu thướt tha, đột nhiên đều trở thành vật làm nền.

Đôi mắt trong trẻo sâu thẳm, gọn sóng, lúc bị cô nhìn chăm chăm, người nào đó lại cảm thấy rất thoải mái.

Cậu không nhin được mà đến tiến lên hai bước.

Vốn khoảng cách giữa hai người cũng không quá lớn, bây giờ lại càng gần hơn.

Tà váy bị gió thổi nhẹ, chạm khẽ trên bắp chân cậu, cậu còn có thể ngửi thấy hương thơm nhẹ nhẹ trên mái tóc của cô.

—— dường như thế giới cũng đứng yên lại.

Càng dựa càng gần.

Sở Dư ngẩng đầu lên, “Làm gì đấy?”

Hô hấp của thiếu niên đông cứng lại.

Đột nhiên nhấc tay đặt lên đầu cô, rồi so qua ngực mình, nói: “Có thể làm gì chứ?”

Vừa nói cậu vừa lùi về sau hai bước, tay đặt ở ngực mình, nói rất nhanh, “Thấy cậu cao đến đâu chưa?”

“Tôi đây phải lấy sự thật ra nói cho cậu biết, có thừa nhận hay không cũng không ích gì đâu...”

“Đồ chân ngắn!”

Tập thể dục thường xuyên nên cậu phát triển rất nhanh, khung xương đầy đặn, dáng người rất cao, đứng cùng một chỗ với cô lại thấy cao hơn cô rất nhiều.

Môi Sở Dư hơi cong lên, “Đúng là trẻ con.”

Không nói nhiều lời liền đạp cậu một cái,... Luôn tiện giẫm lên đôi giày sneakers màu trắng của cậu, để lại một dấu chân mảnh mai.

—— coi như cô không chấp với đồ trẻ con kia.

Cố Thần nổi giận, “Sở Tiểu Dư!” Giày cậu mới mua đấy.

Thiếu niên bước nhanh đuổi theo cô, nhưng lại vô thức thờ phào nhẹ nhõm.

...

Về đến nhà.

Đĩ nhiên Sở Dư phải về nhà ngủ trưa, cậu nhìn cô đi vào, hiếm thấy có dịp không dừng lại, mà trực tiếp xoay người rời đi.

Một đêm ngủ ngon.

Sáng sớm hôm sau.

Chàng trai nằm trên giường đột nhiên mở to mắt choàng dậy.

Không biết cậu cảm thấy gì, sắc mặt cứng đờ, cảm thấy cảm giác này rất quen thuộc.

Cậu hást chần lên, đứng dậy đi vào phòng vệ sinh.

Tắm bằng nước lạnh, Cố Thần nhìn chàng trai trong gương, khỏe miệng còn lưu lại nụ cười lúc nãy, cậu có chút xấu hổ, dứt khoát xoay người đưa lưng về phía gương.

Cậu nằm mơ thấy bên bờ hồ, trong lồng ngực có hơi thở ngọt ngào nhẹ nhẹ, nhiệt độ gần trong gang tấc.

“Anh Cố ~” Chẳng qua là, lần này, người ở trong ngực lại đang ôm chặt cổ cậu, lẳng lặng hôn lên...

Chỉ có cậu mới biết, khi đó tim cậu đập nhanh đến nhường nào.

“Cậu đúng là đồ phiền phức thật mà.” Càng tắm càng thấy phiền, Cố Thần cảm khăn tắm lên lau sơ qua, đi ra khỏi phòng tắm.

Đến phòng sách, con chữ trên biểu bảng báo cáo đột nhiên biến thành chữ sao hóa, từng con chữ một lúc ẩn lúc hiện trong đầu cậu, rung đùi đắc ý, cậu làm thế nào cũng không thể hiểu được như vậy là có ý gì.

Cậu vẽ bậy trong vô thức.

Đợi cậu tỉnh lại khỏi sự xuất thần đó, nhìn về phía báo cáo, thì phát hiện trong lúc đó vô tình vẽ cái gì.

Mái tóc dài, váy dài, đôi mắt cong cong.

Thiếu niên nhìn một hồi, đột nhiên lại xấu hổ ném cây bút đang cầm trong tay, rồi sau đó ném báo cáo vào trong thùng rác.

Xấu xí chết đi được!

Cậu đẩy ghế ra, đi ra ngoài.

Người rảnh rỗi hay thích suy nghĩ bậy bạ, không nhất thiết phải nghĩ về một người không liên quan.

Không đi quá hai bước, cậu bỗng dừng lại.

Quay lại một cách không tự nhiên, cúi người xuống, nhặt lên rồi kéo căng tờ báo cáo.

Xếp cả hai vào trong lòng.

—— báo cáo khó khăn lắm mới làm được, cậu cứ tiện tay ném đi như vậy thì thật lãng phí công sức quá

Bạn đang đọc truyện *Anh Đây Có Sợ Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Ngày hôm sau.

Lý Linh Linh đến hơi trễ, cầm cặp chạy vào lớp, trong lớp gần như đã kín chỗ, trừ chỗ của Cố nhị thiếu, nhưng đứng một hồi thì đã thấy bạn mình đứng ngay góc vẩy vẩy tay với mình, bên cạnh đó còn một chỗ, rõ ràng là để dành cho cô.

Cô cười rộ lên, đi về phía bạn mình.

"Sao cậu đến muộn thế, đã bảo cùng ăn mà?" Cô bạn vừa trách móc vừa nói với cô, "Giáo viên dẫn mấy bạn nam đi lấy sách rồi, lát nữa sẽ về điểm

danh đó."

"Ừ, mình sai rồi ~" Lý Linh Linh gật gật đầu, bắt đầu nói chuyện với bạn mình, dù gì cũng không gặp nhau cả hè rồi.

Lúc hai người đang nói chuyện hăng say, một cô gái trông rất dịu dàng bị mấy cô gái khác vây quanh đi vào.

Có không ít nữ sinh mỉm cười.

Lý Linh Linh mỉm môi, liếc một cái, cô bạn huých vai cái cô mới có phản ứng, quay đầu đi chỗ khác.

"Sao cậu ghét Vu Lan vậy?" Cô bạn hỏi nhỏ.

Lý Linh Linh hừ hừ, "Mình ghét cái vẻ đó của cậu ta."

Cái vẻ mình là thiên nga trắng, còn mấy người còn lại đều là vịt con xấu xí. Ai mà không biết cô ta đến lớp này làm gì, lúc trước xin hiệu trưởng chuyển mình đến lớp này, không phải vì muốn tạo quan hệ với Cố nhị thiếu hay sao? Lúc đến thì rụt rè, đến khi Cố nhị thiếu nói chuyện với cô ta, cô ta còn tưởng mình là thiên nga trắng ai gặp cũng thích chắc?

Nhưng mà, cô bạn thấy rất nhiều nam sinh chào hỏi với Vu Lan, bỗng nhiên có chút bùi ngùi, "Khí chất của cậu ta cũng tốt đó chứ."

Lý Linh Linh cũng không thể dối lòng mà nhận xét, có chút không vui.

"Đừng nói cậu ta nữa." Cô cũng không muốn nói xấu cậu ta, bắt đầu vòng vo, "Tháng này sinh nhật tớ, cậu nhớ đến đó."

"Đương nhiên rồi." Cô bạn huých cô, "Cậu thử không mời xem!"

Hai người lại bắt đầu nói chuyện hăng say, đến lúc đang high thì bỗng nhiên cả lớp im lặng như tờ.

Lý Linh Linh nhìn theo, không kìm được mà than thở, "Đây mới là khí chất này."

Chỉ nhìn thoáng qua, cô không chú ý đến bề ngoài lắm, nhưng lại cảm thấy, hoa quỳnh dưới trăng, hay u lan trong đêm đều kém xa.

Sau đó cô mới chú ý, bên cạnh cô ấy còn có người.

Một người... á Cố nhị thiếu.

Ồ, trên lưng Cố nhị thiếu còn mang một cái balo màu hồng phấn.

Tạo nên một hình tượng tương phản hẳn với vẻ bướng bỉnh giữa hàng lông mày.

Nhìn thôi cũng biết hai người đó hẳn là rất thân với nhau.

Lý Linh Linh vội quay sang nhìn Vu Lan, thấy sắc mặt cô ta bỗng chốc trầm xuống, chả hiểu sao lại buồn cười.

Tôn Hạo Quảng nhìn hai người đi đằng trước, lại nhìn ánh mắt của mấy người xung quanh lia tới, ủa, bộ cậu ta là không khí hả?

"Cậu ngồi trong đi."

Cố Thần hát cảm, chỉ vào chỗ ngồi phía trong nói.

Điều hòa trong lớp thường để thấp, chỗ đó có ánh nắng chiếu vào, nên ấm hơn chỗ khác.

Sở Dư ừ một tiếng, quay lại bảo cậu, "Lấy bịch khăn ướt trong cặp ra cho mình."

Hình như ghế đã được lau rồi, nhưng cô vẫn muốn lau lại lần nữa.

"Ồ." Cố Thần cúi đầu tìm bịch khăn ướt trong ba lô đưa cho cô, rồi kéo khóa lại, nhìn cô cẩn thận lau sạch mặt bàn và ghế.

Không thèm để ý ghế ngồi của mình, cậu ngồi xuống luôn, dáng vẻ mất tự nhiên, cắn nhai cô, "Tôi nói này, ba lô của cậu nặng lắm, may mà tôi đeo giúp cho cậu, đừng gì trong đó thế?"

May mà còn có chú bảo vệ, nếu không thì ai đeo cho cô ấy chứ.

"Một bình nước và một quyển sách." Sở Dư không chút để ý trả lời cậu.

Cô rất hay đọc sách.

Chờ đến khi lau sạch hai băng ghế, cô cầm miếng khăn đã lau đưa ra sau, rồi tiếp tục lau bàn, không để ý bảo: "Đem vứt đi."

"Ồ." Cổ Thần lên tiếng, cầm lấy miếng khăn ướt vô cùng tự nhiên, nhìn trái nhìn phải, rồi đi đến thùng rác.

Vừa nhìn đã biết đây là bị sai thành quen rồi.

Ánh mắt đang nhìn của mấy bạn cùng lớp trở nên kinh hãi, đây là Cổ nhị thiếu đây hả?!

Bạn học ngồi gần thùng rác vội vàng cầm thùng rác lên, đón lấy miếng khăn ướt trong tay cậu.

Tôn Hạo Quảng nhìn mọi người xung quanh, chắc một tiếng, tỏ vẻ: Này thì tính là gì?

Ngay sau đó cậu lại thờ dài, biết thân biết phận bắt đầu lau cái bàn phía sau, nói gì mà anh em tốt ngồi cùng bạn, chỉ là chuyện cười thôi.

...

Lúc nhận sách, gọi đến tên Sở Dư thì Cổ Thần lên nhận, mọi người đang quan tâm liền hiểu ngay, đó là tên của cô bạn ấy.

Sau khi nhận sách xong, giáo viên bắt đầu đứng trên bục giảng phát biểu.

Đây là học kì một của lớp mười hai.

Mấy bạn học đều là bạn cũ, đã quá quen thuộc, chủ nhiệm giới thiệu qua loa vài câu thì cho lớp giải tán.

Cổ Thần vẫn đeo cái ba lô màu hồng phấn, đi theo sau Sở Dư ra khỏi lớp.

Tôn Hạo Quảng lại bị bỏ lại phía sau...

Nhị ca, tôi hỏi cậu, cậu có còn nhớ Tôn Hạo Quảng đã cùng cậu lớn lên ở bên hồ Đại Minh không hả?

Sau khi bọn họ rời khỏi, tất cả những người còn lại mới bắt đầu ồn ào, tốp năm tốp ba lục tục đứng dậy, châu đầu ghé tai trên đường.

Có người giữ chặt cô bạn lớp bên, kích động nói, "Tớ nói cho cậu nghe một tin, cậu đừng nói với người khác nha."

"Ừ, cậu còn không tin tớ hả?" Bạn tốt số 1 trả lời.

"Tớ nói cho cậu biết, Cổ thiếu có bạn gái!"

Bạn tốt số 1 vẻ mặt không thể tin được, không thể nào, có ai mà không rõ tính tình của Cổ thiếu cơ chứ.

"Tớ tận mắt nhìn thấy nè! Bạn gái người ta tới học chung đây!" Cô ngắt lời bạn mình, kích động hét chói tai, "Cậu không biết trước mặt bạn gái Cổ thiếu ngoan cỡ nào đâu! Hôm nay cậu ta..."

Bao nhiêu chuyện đặc biệt như thế mà cậu bảo không phải bạn gái ư?!

Chưa đầy hai phút, hai người tách ra, vẻ mặt bạn tốt số 1 kích động đến đỏ bừng.

Nhìn một lát, sắc mặt bạn tốt số 1 đỏ bừng, nhìn không được gọi cho bạn thân của mình, bạn tốt số 2 ở lớp khác.

"Này, tớ kể cho cậu một bí mật, đừng nói với người khác đây!"

Giọng nói bên kia trong veo, "Haiz, miệng mình kín cỡ nào không phải cậu không biết!"

"A a a Cổ thiếu có bạn gái... thật đấy... Cậu ấy còn mang ba lô cho bạn gái... rất rất nghe lời..."

Bạn tốt số 2 đảo mấy vòng, không nhìn được cầm lấy điện thoại gọi cho đồng bọn của mình, "Có bí mật muốn cho cậu biết..."

Tin tức truyền đi với tốc độ kinh người.

Không lâu sau, cả khối đều biết chuyện —— Cổ Thần Cổ nhị thiếu có bạn gái!

Ai cũng nói rằng, Cổ nhị thiếu đối xử với bạn gái rất đặc biệt, mang ba lô hồng phấn cho cô, bị cô sai đi vứt ra cũng không giận, vô cùng ngoan ngoãn...

Nói tới bên đây.

Lúc Sở Dư về đến nhà, ông Sở quan tâm hỏi han.

Sở Dư cười lắng nghe ông nói.

Có người vui, đương nhiên cũng sẽ có người không vui.

Ví dụ như Vu Lan.

Nhưng mà rất nhanh, chỉ cần là người sáng suốt đều có thể nhìn ra Cố nhi thiếu đối xử với Sở Dư vô cùng đặc biệt.

Cô mất hai năm, nhưng không thể nói chuyện với Cố Thần, càng đừng bàn tới việc khiến cho cậu thích cô, ngày xưa bên cạnh Cố Thần không có ai khác, cô còn có thể lừa người khác được, nhưng lần này rõ ràng như thế, chắc chắn không thể lừa được ở bên nhà nữa... Làm sao bây giờ?

Sáng ngày hôm sau.

Lúc Cố Thần và Sở Dư đến trường, phát hiện mỗi lần có người đi ngang qua đều liếc nhìn bọn họ.

Sở Dư suy nghĩ nguyên nhân, nhìn Cố Thần hỏi, "Ồ trường cậu nổi tiếng lắm hả?"

"Đúng đó!" Tôn Hạo Quảng thở phào, rốt cục cũng có cơ hội nói xen vào, "Cậu không biết nhì ca..."

"Không đâu." Cố Thần cứng đờ, ngắt lời cậu, cười ha ha, "Làm gì mà nổi tiếng chứ."

Nổi vì tính tình xấu và đánh nhau... có thể nói ra ư.

Tôn Hạo Quảng...

Nhìn Cố Thần đầy khinh bỉ, nhưng vẫn ngậm miệng.

Sợ quá.

Thấy cậu không muốn nói, Sở Dư cong môi, không hỏi nhiều.

Dù sao cũng biết thôi.

Bọn họ không biết, sau khi ba người họ đi qua, mấy bạn học đi ngang qua nhảy dựng lên, có vỗ tay chúc mừng, cũng có ánh mắt đầy xúc động.

Thì ra là sự thật...

...

Sắp xếp chỗ ngồi xong là bắt đầu vào học.

Dĩ nhiên, chỗ ba người Cố Thần hoàn toàn không nhúc nhích, giáo viên cũng vờ không thấy.

Trường bọn họ không giống với mấy trường khác, học kì mới của lớp mười hai có không nhiều kiến thức mới, khoảng 1 tháng, học xong mới có thể bắt đầu ôn tập.

"Hôm nay chúng ta học..."

"Được rồi, bài tập hôm nay..."

Sở Dư nhìn chăm chú vào đề bài trong sách, khẽ nhướn mày, cô có thể hiểu được định nghĩa, nhưng khi giải đề, hình như có vài chỗ cô chưa học qua, cho nên hơi lờ mờ.

Có lẽ cô nên mời gia sư, để bổ túc lại mấy kiến thức trước kia một chút.

Dường như biết được cô đang lơ mơ, chàng trai đang cầm điện thoại chơi game nhìn sang cô, sau đó vút đi động sang một bên.

"Này, đề này biết làm không?"

Sở Dư nhìn nhìn, đứng ngay câu cô đang suy nghĩ, "Không biết."

Cố Thần nâng cằm, phồng má, "Đây, để tôi chỉ cậu."

Sở Dư dựa sát vào, Cố thiếu cầm bút, nở nụ cười, "Đề này làm thế này... sau đó như vậy..."

"Hiểu chưa?"

Sở Dư nhìn bài giảng của cậu, bỗng nhiên hỏi, "Cậu viết... gì thế?"

Lúc còn bé Cố thiếu chỉ thích đánh đấm, ông Cố có đuổi cậu chạy hết cả một con hẻm cũng không ép anh rèn chữ được, bút lông thì khỏi phải nói, cậu

đi đến thư phòng một lần, mém tí nữa là làm hỏng hết mấy bức tranh chữ quý giá của ông Cố.

Ông Cố cảm thấy bất lực với cậu, thế nên đến bây giờ, chữ của Cố thiếu... xấu tới mức... kinh khủng.

Ít có người đọc được chữ của cậu.

"Là bài giải đó." Tai Cố Thần phiếm đồ, nâng cằm nói.

Sở Dư nhìn lại một lúc lâu, vẫn không nhìn ra được đây là bài giải.

Chàng trai dường như có thể hiểu được ánh mắt của cô, bỗng nhiên thẹn quá hóa giận, ném bút cái cạch, "Cậu muốn nghe nữa không?"

Trong cả đề cậu chỉ viết mỗi một kiểu chữ, không phải bài giải thì là gì?!

Mới đó mà đã thế này, vậy thì mai một cậu viết thư tình thì cô sẽ cười cậu thành dạng gì hả?

[Nhật ký mắt mặt của Cố thiếu 7]

Cố thiếu: Tôi không thích cậu đâu nhá.

Sở Dư: Ồ, vậy thư tình này ai viết vậy? Có cần tôi chúc hai người trăm năm hạnh phúc không?

Cố thiếu: QWQ vợ ơi anh sai rồi.

→ Cố sợ vợ login.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đây Có Sợ Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Buổi trưa, sau khi tan học.

"Sở Dư, lát nữa đi ăn trưa với mình không?" Lý Linh Linh xoay người lại bắt chuyện với Sở Dư.

"Ừ, cùng đi đi." Sở Dư cong môi, gật đầu trả lời.

Được đáp lại, cô gái hẳn là rất vui, ngay cả đuôi mắt cũng cong lên.

Cô đã quan sát mấy ngày rồi, tính tình của cô bạn Sở Dư này tương đối nhã nhặn, lúc lật sách không nhanh cũng không chậm, khiến cho người khác có cảm giác thật bình yên khi nhìn cô ấy.

Cô muốn làm bạn với Sở Dư.

Nhưng cũng có lẽ là do Cố nhị thiếu thực sự khá nổi tiếng, cậu lại còn thường xuyên ngồi cạnh Sở Dư không rời nửa bước, vì vậy cô cũng không có dũng khí để đến nói chuyện với Sở Dư.

Nhưng hai hôm nay hình như giữa hai người xảy ra chuyện gì đó, Cố nhị thiếu... trông cứ như đang giận ấy, cũng không còn thường xuyên dính lấy Sở Dư nói chuyện nữa.

Vậy nên kể từ khi Sở Dư chuyển đến lớp được vài ngày, sau giờ học tối hôm qua, cuối cùng cô cũng có can đảm bắt chuyện với Sở Dư, hôm nay là lần thứ hai.

Cố nhị thiếu không dính lấy Sở Dư nữa, cô sẽ có thể cùng đi ăn cơm với Sở Dư... Đúng không?

Lúc này, cứ như vừa nghe được cuộc nói chuyện giữa hai người, Cố Thần đột nhiên đứng lên.

Lý Linh Linh giật mình, suýt chút nữa là nhảy cẫng lên lập tức nhận sai.

Nhưng cô lại thấy Sở Dư không từ chối, Lý Linh Linh can đảm hơn chút, dù sao trực giác cũng nói cho cô biết, có Sở Dư ở bên thì cũng chẳng cần sợ Cố nhị thiếu làm gì.

Cô vỗ ngực, lén xích lại gần Sở Dư, "Cố nhị thiếu, làm sao thế?"

"Không sao hết."

Như đang nghĩ đến gì đấy, Sở Dư không nhận được bật cười, đuôi mắt cong lên như hình cánh cung. "Cậu ấy chỉ là... có chút xấu hổ thôi."

Lý Linh Linh vốn đã bị mê hoặc bởi ánh mắt của Sở Dư, bên trong như chứa đầy sao, đẹp không tả nổi, nhưng nghe thấy lời này, cô lập tức bật dậy, cảm như muốn rơi xuống đất vậy.

"Xấu hổ á?!"

Có đúng là đang nói Cố thiếu không thể?!

Ở đây Cố Thần rất nổi tiếng, không phải là vì cậu hư hỏng không chịu đi học hay gì, mà là vì bản thân cậu được nhận sự giáo dục quân sự, rất có ý thức tuân thủ thời gian và kỷ luật, nhưng điều này không có nghĩa là người khác sẽ không sợ cậu.

Lúc cậu đánh nhau, vẻ mặt rất tàn nhẫn, đủ dọa người ta sợ tái cả mặt bẻ cả mặt.

Nói nhiều cũng vô ích, dù sao thì từ sau khi thấy Cố Thần đánh nhau, đám người bọn họ không ai là không sợ cậu.

Chỉ hận không thể tránh xa thể loại này ba mét.

Người như vậy mà Sở Dư lại nói là cậu đang xấu hổ... Cô thà tin chuyện heo nái biết leo lên cây còn hơn.

Sở Dư ôm trán, cười khẽ.

Chính là xấu hổ đấy.

Nhắc đến chuyện này, phải nói đến buổi trưa tan học của ngày đầu tiên.

Buổi trưa hôm đó...

Mấy cô cậu học trò lần lượt đi ra ngoài.

"Cậu mua nhà rồi hả?" Cố Thần hỏi.

"Chưa." Sở Dư lắc đầu, "Bảo vệ vẫn đang tìm."

Vì những căn hộ ở gần trường học hầu như không có phòng đã trang hoàng, mà cô lại muốn trực tiếp vào ở luôn, không muốn tốn thời gian sửa sang lại nhà, có điều rất nhanh rồi sẽ mua được thôi.

Chàng trai chớp mắt, lặng lẽ liếc nhìn cô, "Thế hôm nay cậu định thế nào?"

"Dù sao cũng chỉ không ngủ một ngày thôi mà, không sao đâu."

Khóe môi chàng trai thản nhiên nhếch lên bỗng xụ xuống.

Thà không ngủ một hôm còn hơn đến nhà cậu ngủ?! Càng nghĩ càng bức, còn có chút tủi thân, cậu có làm gì khiến cô ghét bỏ à.

Không muốn ngủ thì...

Sở Dư không để ý đến điểm này, cong môi nói thêm một câu, "Và lại, không phải nhà cậu có phòng cho khách đó sao?"

Giọng nói của cô rất nhẹ nhàng, "Tiểu Cố hào phóng như vậy, chắc cũng có thể cho tôi mượn phòng khách chứ nhỉ?"

Mắt của chàng trai lại sáng lên lần nữa, cổ nuốt vào trong câu nói sắp buột miệng nói ra, hừ một tiếng, "Để tôi về dọn phòng cái đã."

Cô nhìn cậu, cười tươi giống như hoa nở, cậu có hơi bối rối nhìn sang hướng khác, nhanh chóng giải thích.

"Chỉ là tôi thấy cậu rất đáng thương, không ngủ sẽ bị đau đầu, nếu không phải ông Sở nhờ tôi chăm sóc cậu thì tôi cũng sẽ không quản cậu đâu, giờ đành thu nhận cậu một buổi trưa vậy."

Người tàng hình Tôn Hạo Quảng ở phía sau phụt một cái, đột nhiên lại có hứng muốn nghe ngóng.

Nhị ca à, cậu như vậy kiểu gì cũng sẽ không tìm được bạn gái đâu, biết không hả?

"À." Sở Dư đáp, thật ra cũng không giận gì, nhưng vừa mới có chút cảm kích thì đột nhiên lại bay đi hết luôn rồi.

Đúng là độc mồm giống nhau.

Sau khi nói xong, Cố Thần suy nghĩ nửa thì cần phải đầu lười, nhìn Sở Dư rời đi, khoe môi cong lên cũng xụ xuống, có chút nhẹ nhàng, lại có chút không thoải mái.

Sau đó, trên đường về hai người cũng không nói gì thêm.

Thật ra Sở Dư cũng không có gì, nhưng bản thân cô không phải là một người hay chủ động tìm chủ đề để nói chuyện, không có gì để nói thì sẽ chậm rãi nhìn phong cảnh xung quanh.

Cố Thần lại không như thế.

Lén lút nhìn cô vài lần, thấy cô còn không thèm nhìn cậu lấy một cái, đột nhiên cậu thấy hơi hoảng, không lẽ giận thật rồi hả?

Nghĩ một hồi, cậu lại thấy hơi tủi thân, có vậy thôi mà đã không thèm để ý đến cậu...

Bước chân của cậu càng ngày càng chậm.

Tôn Hạo Quảng cười ha ha đi nhanh hai bước, vỗ vào vai Cố Thần.

Cố Thần nhú mày lại, nhăn mặt, "Giờ đây?"

Tôn Hạo Quảng lúng túng, có cảm giác một giây nữa mình sẽ bị cắt thành từng miếng, chịu đựng một lát, cuối cùng thì cảm giác muốn xem trò náo nhiệt vẫn chiếm ưu thế hơn.

Cậu chu môi nhìn về phía trước, hạ giọng xuống rồi nói, "Nhị ca, cậu không định đến đỡ người ta à?"

Cố Thần mím môi, có hơi giận dữ, quay đầu đi, "Giận thì cứ giận đi, còn lâu tôi mới đỡ!" "Ừ ừ," Tôn Hạo Quảng bật ngón cái lên, "Có khí phách!"

Mấy ngày nay cậu đã được thấy rất nhiều kiểu nhị ca, kiểu trẻ con không ăn đường được, tủi thân đến nỗi giận dữ nghiêng đầu... Thật chẳng muốn nhớ lại chút nào.

Nói thật, cậu cũng không ngại xem thêm mấy kiểu đây nữa, tiếc là cậu không thể làm như vậy với nhị ca được.

—— để xem xem nhị ca "đàn ông" như thế nào trước mặt Sở Dư.

Lúc này Cố Thần cũng không buồn nói đến tâm trạng đàn ông của mình, cậu hất tay của Tôn Hạo Quảng đang đặt trên bả vai xuống, cố gắng đi nhanh để đuổi kịp Sở Dư.

Sao đường này lại dài quá vậy...

Đi lâu vậy rồi, thế mà vẫn chưa thấy phần cuối.

Phong cảnh lại còn xấu nữa, làm đường càng dài hơn, thật chả biết trường học xây con đường này làm gì nữa!

Cố Thần bước mạnh một chút, có hơi thiếu kiên nhẫn.

Áy, hay là... Lát nữa trên đường về nhà mua cho cô một ít đồ ăn đi.

Cậu làm sao có thể cứ so đo với một cô gái mãi được.

Vất vả lắm mới đi ra cửa trường, Sở Dư đột nhiên thấy bảo vệ nhà mình, cô nghĩ một lát rồi đi sang hướng đó, không phải đã nói là buổi trưa không cần đến đón cô rồi sao?

Cố Thần đang thiếu kiên nhẫn, nhìn thấy Sở Dư đột nhiên xoay người đi sang hướng khác, giống như không nói lời nào lại đi luôn, ánh mắt bỗng nhiên luống cuống, "Cậu đi đâu đấy?"

Cậu chạy đến nắm chặt cổ tay cô.

"Tôi sai rồi, cậu đừng giận, tôi xin lỗi cũng không được sao?"

Sở Dư:...

Tôn Hạo Quảng... Đúng là một người đàn ông kiên cường.

Sở Dư có hơi khó hiểu, "Cậu làm sai cái gì?"

Nếu như lúc này Cố Thần còn có lý trí thì có thể sẽ dễ dàng phân biệt được rất nhanh, trong lời nói của Sở Dư không có một chút gì gọi là đang tức giận cả, nhưng bởi vì yêu nên rất dễ sinh ra sự hiểu lầm, lúc này, Cố Thần không còn có tâm trạng phân biệt cảm xúc trong lời nói của cô nữa.

Chỉ vội vàng trả lời, "Lúc này tôi không nên nói với cậu như thế."

Sở Dư đột nhiên cười, một nụ cười rất sáng, "Cậu đang sợ tôi giận cậu đấy hả?"

Tiếng cười trong trẻo êm ái, lúc này dù Cố Thần có sợ như thế nào thì cũng đã nghe ra, vốn là Sở Dư không hề giận dữ gì, vậy cậu...

Vậy cậu nói nhiều như thế...

Chóp tai cậu đỏ lên, có hơi cúi, "Cậu căn bản là không hề giận tôi!"

Sở Dư nhìn Cố Thần chằm chằm, đuôi mắt cong lên, chợt cảm thấy bộ dạng này của Cố Thần lại có chút đáng yêu.

Cô cười lên, đột nhiên đưa tay ra捏 má cậu, "Tiểu Cố à, cậu đáng yêu quá đi ~"

"Đáng... Đáng yêu cái gì mà đáng yêu!"

Cố Thần xoay đầu, người nóng như muốn bốc hơi, "Đàn... Đàn ông con trai sao có thể nói đáng yêu được chứ?!"

Sở Dư nhìn Cố Thần chăm chú một hồi, liền phát hiện, vốn màu đỏ ban đầu chỉ có ở trên chóp tai, nhưng hình như địa bàn nhỏ này vẫn không đáp ứng được hết, bắt đầu từ từ lan rộng đến địa bàn khác...

Cả hai bên má đều đỏ ửng lên, sau đó cổ cũng đỏ, rồi tiếp tục lan rộng xuống phía dưới, dường như có thể tượng tượng ra, ngực của cậu cũng đỏ giống như vậy.

Cả người trông cứ như con tôm đang được người ta luộc chín vậy.

Sở Dư... Tiểu Cố đúng là người đàn ông kỳ lạ nhất thế giới.

Còn ngây thơ đến nỗi không dám nhìn thẳng.

"Cậu nhìn cái gì?!" Cố Thần nhin rồi lại nhin, nhưng rốt cuộc vẫn không nhin được nữa, dậm chân nói.

Cuối cùng cũng không nỡ nhìn người cậu đỏ từ trên xuống dưới nữa, Sở Dư nín cười, khóe môi cong lên, chỉ vào bảo vệ, "Chú bảo vệ tới, tôi sang đó nói với chú ấy một tiếng."

"Ừ." Cố Thần không nhìn cô, phát phát tay, làm vẻ không chịu được nữa, "Đi lẹ đi lẹ."

Sở Dư cắn môi, nín cười đi tới.

Thấy nhị ca nhà mình không biết đang nghĩ gì, cả người lại đỏ hết cả lên, Tôn Hạo Quảng rất có mắt nhìn, không đi lên, chỉ lặng lẽ di chuyển tầm mắt.

—— không thấy gì cả.

Mắt chó hợp kim titan cũng không chịu được ánh nhị ca của mình bị hủy hoại như vậy.

Đợi đến lúc Sở Dư quay về, Cố Thần cũng đã bình tĩnh lại.

"Cậu muốn ở phòng nào?"

Cố Thần chỉ vào mấy phòng cho khách, hai ngày trước cậu cũng đã kêu người dọn dẹp xong cả rồi, phòng nào cũng đều có thể ở được.

Cậu hát cảm lên, vẻ mặt sảng yên bình lặng, dường như đã quên bằng chuyện xấu hổ ban nãy.

Sở Dư cũng không vạch trần ý tứ, khóe môi cong cong, tùy tiện chọn một phòng rồi đi vào.

Cố Thần thờ phào nhẹ nhõm.

Mở cửa phòng, nằm dài trên giường, nhắm tịt mắt lại.

Đi ngủ, ngủ một giấc sẽ tốt hơn thôi.

... Nhưng có làm thế nào cũng không ngủ được, thiếu niên ngồi dậy vò đầu bứt tai, phiền chết đi được, Sở Dư đúng là đồ phiền phức! Không có gì mà sao lúc nào cũng chạy lung tung hết thế này!

Trong đầu toàn là Sở Dư thì sao ngủ được đây trời?!

...

Hậu di chứng của chuyện này vẫn rất lớn, ít nhất thì, người đàn ông họ Cố gây thơ xấu hổ cho đến tận trước hôm nay.

[Nhật ký mắt mặt của Cố Tiểu Gia 8]

Cố Tiểu Gia: Tôi đương nhiên sẽ không đi dỗ phụ nữ rồi!

Hai phút sau.

Cố Tiểu Gia: Sờ Dư tôi sai rồi...

Tác giả ôm mặt tỏ vẻ đau lòng: Bóp bóp bóp, tự và mặt... có đau không?

Bạn đang đọc truyện *Anh Đây Có Sợ Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Cố Thần thu dọn xong xuôi, nhìn hai người đang chuẩn bị đi ra ngoài, bỗng dừng dừng bước.

Quay đầu lại, "Còn không đi?"

Lý Linh Linh, "..."

Tại tôi bảo cậu đi cùng lúc nào hả? Lão đại không dính lấy bạn gái thì không thể tự mình đi xa hơn à...

Nhưng rồi cuối cùng, cô cũng chỉ dám oán thầm trong lòng, trên mặt lại tỏ vẻ ngoan ngoãn như chim non, vội vàng xách ba lô lên, thân thiết đi bên cạnh Sờ Dư.

"Cậu cũng muốn đến căn tin hả?" Sờ Dư nén cười hỏi.

Ý của cô là, nhìn cậu có vẻ như không muốn gặp cô, nên mới trốn tránh như thế, không ngờ cậu ấy còn chủ động chạy lại đây, xem ra cậu không có xấu hổ.

Mấy hôm trước bọn họ đều ăn cơm trưa do đầu bếp trong nhà làm từ sớm, đến trưa hôm lại là được, nhưng hôm nay cô muốn ăn thử đồ ăn ở căn tin trường.

Cô đã tra thử, đồ ăn ở trường này là có tâm nhất.

"Ừ" Cố Thần thấy cô chỉ cười, thì nhẹ nhàng thờ ra.

Hơn nữa, nhìn thấy cái người cứ ôm chặt cánh tay của Sờ Dư, cảm thấy hơi hơi hận, biết thế đã sớm nghĩ thông rồi.

Nhất thời không kiểm tra... Đã để...

Cảm giác có người cứ nhìn chăm chăm mình, nghĩ tới ánh mắt ấy thuộc về ai, Lý Linh Linh lại càng ôm chặt, tựa như ôm còng cổ cứu mạng, hận không thể thu bé mình lại.

Làm sao đây? Có phải Cố nhị thiếu đang muốn giết cô hay không..

"Cậu sao vậy?" Sờ Dư chú ý đến động tác của cô ấy, quay sang nhìn Cố Thần, rồi cong môi trấn an cô nàng.

"Đừng sợ."

Thật ra Cố Thần là người rất tốt.

Lý Linh Linh suy nghĩ, tựa như được tưới nắng lượng, đột nhiên ưỡn ngực, cô sợ gì chứ? Cô bây giờ là người có chỗ dựa đó!

Vừa nhìn đã biết, Cố nhị thiếu là một người sợ vợ.

Làm sao giờ, có thể làm tình địch của Cố nhị thiếu, tưởng tượng thôi đã thấy sướng rồi.

Sau khi cô gái nhỏ đã nghĩ thông suốt, tính tình liền khác hẳn.

Cô bắt đầu nói chuyện với Sở Dư ở cạnh theo ý mình, tình bạn của con gái vô cùng kì lạ mà không cần lý do, Sở Dư nghiêng đầu, mỉm cười lắng nghe.

Không lâu sau, cảm giác mới lạ giữa hai người đã hoàn toàn biến mất.

Càng nói lại càng hợp.

Áp suất của Cố Thần càng ngày càng thấp.

... Có cái gì hay mà nói chứ... đúng là không có mắt nhìn mà.

Tôn Hạo Quảng đi chậm chậm, ánh mắt kích động quét tới, chắc chắn, chiến trường đầm máu là đây, địa ngục là đây!

Không uống công cậu chịu đựng áp suất của nhị ca nhà mình lâu như thế...

Mau bùng nổ nào, mau bùng nổ nào! Tổng giám đốc bá đạo nói không cho phép cô được nói chuyện với người khác, ôm hôn đi nào!

Nhưng mà đáng tiếc, cậu phải thất vọng rồi.

Đến cuối cùng, Cố Thần cũng không nói một câu nào.

Tôn Hạo Quảng tiếc nuối chặc một tiếc.

Hải thật.

...

Đã rẻ lại ngon cái gì chứ, Sở Dư nhú mày, động tác trên tay ngày càng chậm.

Rẻ thì có rẻ, nhưng ngon thì hơi khó nói.

Chờ mọi người dừng tay, Sở Dư cũng buông đũa, im lặng cầm ly nước trái cây uống thêm hai hớp.

Cố Thần nhìn cô, không nói gì.

Ăn com xong, Sở Dư phải ngủ trưa, Cố Thần cũng đi theo, Lý Linh Linh dừng bước, Tôn Hạo Quảng đang rảnh rỗi, dứt khoát đi đánh hai ván game.

Mọi người cứ thế mà tách ra.

Về đến nhà chưa được bao lâu.

Sở Dư vừa mới thay áo ngủ, đã nghe tiếng chuông cửa vang lên.

Nghĩ nghĩ, cô lấy áo khoác mặc vào, nhìn người ở bên ngoài rồi mới mở cửa.

"Sao cậu lại đến đây?" Không phải vừa mới chia tay đây à?

—— Nhắc đến cũng thật khéo, cuối cùng bảo vệ cũng mua được một căn hộ cùng khu nhà với Cố Thần, một người ở tầng trên, một người ở tầng dưới.

Cho nên hai người bọn họ đi đến chung cư rồi mới tách ra, còn chưa được vài phút.

Chàng trai đẩy cửa ra, lắc lắc hộp đựng thức ăn trong tay giờ lên trước mặt cô lắc lắc, "Không phải vừa nãy cậu không ăn com sao?"

Nói xong liền bước vào, nhìn cô đang đứng ở cửa, áo ngủ trên người cô mỏng đến độ lộ cả một mảng ở trước ngực và cổ, có cảm giác như tay ôm đàn che nửa mặt hoa... khiến cho người khác mê mẩn.

"Cậu cậu cậu mặc kiểu gì vậy hả?" Phản ứng đầu tiên của cậu chính là đóng rầm cửa lại, nhìn sang chỗ khác, hỏn hên hết lên.

Vừa nãy có người đi ngang qua, rùi như bị người khác nhìn thấy thì sao hả?!

Sở Dư cúi đầu nhìn áo ngủ trên người mình, áo cổ tròn, đâu có lộ bao nhiêu, hơn nữa mình còn mặc thêm áo khoác mà...

Dù cho Sở Dư gặp biến cũng không sợ, nhưng bây giờ lại cảm thấy hơi khó hiểu, cô ăn mặc đâu có vấn đề gì...

Sở Dư bèn chuyển đề tài, "Đây là com trưa của cậu hả?"

Cô nhìn hộp đựng com, vì trưa nay muốn ăn com ở căn tin, cho nên cô không có mang com trưa theo.

Cố Thần không tình nguyện gặt đầu, ánh mắt nhẹ nhàng lướt xuống.

Quên đi, dù... dù gì cũng chỉ có hai người họ ở đây, mặc... mặc ít một chút cũng không sao cả.

"Cám ơn cậu." Sở Dư cong môi, không từ chối, "Sao cậu lại biết hôm nay tôi ăn ít?"

Cố Thần đặt hộp cơm lên bàn, kéo ghế ngồi xuống, lấy đồ ăn ra.

"Tôi còn không hiểu cậu ư, kén ăn đến thế." Đồ ăn ở căn tin, dù cho cậu là một người không kén ăn thì động vài đĩa đã không muốn ăn thêm rồi, huống chi cô được nuông chiều từ nhỏ, chăm sóc cẩn thận, ăn được mới là lạ đấy.

"Nhiều quá." Sở Dư nhìn đồ ăn trên bàn, "Cậu còn đói không, ăn cùng đi."

Đây là dựa theo sức ăn của Cố Thần mà làm, cô chắc chắn ăn không hết.

Cố Thần lắc đầu, "Tôi no rồi." Cậu có kén ăn đâu.

Cậu lấy chén đĩa đẩy lại cho Sở Dư, "Ăn nhiều chút, vừa nãy ăn ít quá, như gà con mỡ thóc ấy."

Gà con mỡ thóc gì hả... Sở Dư trừng mắt nhìn cậu, không nói nữa, tập trung ăn.

Vừa nãy chỉ uống một ly nước trái cây, rồi lại đi một đoạn đường, đúng là cô hơi đói.

"Cậu không cần ngồi đây chờ đâu, tôi cầm hộp cơm về cho cậu được mà." Sở Dư nuốt đồ ăn xuống, nhìn Cố Thần rồi nói.

"Vừa mới ngồi xuống đã đuổi tôi đi, cậu đúng là đồ qua cầu rút ván."

Chàng trai hừ một tiếng, "Đồ vô lương tâm!"

Sở Dư: "Cậu đặt cho tôi bao nhiêu cái biệt danh rồi hả?"

... Còn không phải vì cô thấy cậu ngồi đấy trông chán à?

Cố Thần hất cằm, "Có cái biệt danh nào tôi đặt cho cậu mà sai không?"

Về mặt cậu khó chịu nhưng lại ngồi im không nhúc nhích, giống như quyết tâm phải ngồi chờ lấy hộp cơm, Sở Dư cảm thấy buồn cười, tiếp tục ăn cơm.

...

Hết thứ sáu là tới hai ngày nghỉ cuối tuần.

"Anh Cố, anh có nhớ người ta không hả?" Đầu dây bên kia vang lên tiếng nũng nịu của một chàng trai, "Em nhớ anh lắm đó ~"

Cố Thần buông bút, "Nói chuyện cho đàng hoàng."

"Được, được rồi." Đầu dây bên kia ho một tiếng, ngại ngừng, khôi phục lại giọng nói trong trẻo, "Dạo này bận gì thế? Ra ngoài chơi đi."

"Cả tháng nay không gặp anh rồi."

Giống y hệt tiểu thư khuê cát không bước ra khỏi nhà, cậu ta thảm oán.

"Không đi." Trên mặt Cố Thần không có phản ứng, dứt khoát từ chối.

"Aiz!" Người bên kia đáp lại hơi to, "Anh không đến thật hả?"

Lúc đầu Tôn Hạo Quảng nói cậu còn không tin, lúc trước trong mấy người bạn họ, Cố Thần là người cứng đầu, khó trói buộc nhất, cậu còn không tin anh Cố đổi tính, cá cược thua không ít tiền rồi.

"Anh có chuyện gì vậy?" Bên kia bắt đầu nhiều chuyện.

Mỗi lần cậu ta hỏi Tôn Hạo Quảng, thằng ấy cứ bày ra vẻ mặt khó mà tả nổi, sau đó vỗ vỗ vai cậu ta, vẻ mặt thông cảm đưa cho cậu ta một cái kính râm

... Đến giờ cậu ta đã được mấy cái kính rồi đấy.

Cố Thần xoay xoay cây bút trong tay, nhíu mày, bỏ qua câu hỏi này, "Không có gì thì tôi cúp đây."

"Này anh, anh đừng thế chứ!" Người bên kia biết nếu cậu mà hỏi tiếp, Cố Thần chắc chắn sẽ cúp ngay, nghĩ nghĩ lại thuận miệng hỏi.

"Vậy chiều nay rảnh không, mai cũng được?..."

Thật ra Cố Thần nhỏ tuổi hơn cậu ta, nhưng suy nghĩ trưởng thành, luôn luôn nói được làm được, tối thiểu là cậu chưa thấy chuyện nào mà Cố Thần phải "tự vả" mình cả.

Cố Thần không hứng thú, "Không rảnh."

Chiều cậu bận phụ đạo cho Sở Dư rồi.

Sở Dư cần phải phụ đạo lại kiến thức cũ, cho nên cô muốn tìm một gia sư, Cố Thần nhìn hoa văn trên bàn, gia sư kinh nghiệm cũng chưa chắc bảo đảm, còn không bằng cậu dạy.

Vừa tiết kiệm tiền vừa bảo đảm, rất tốt.

"Vô... tình quá." Người kia ai oán.

Cậu ta vừa nghĩ ra được vài câu hỏi, thấy Cố Thần không trả lời, nghĩ một hồi, không nhận được ho một tiếng, bình tĩnh hỏi.

"Anh bận chuyện gì thế?"

Cố Thần nhìn điện thoại, cau mày, cúp luôn.

"A!" Bên kia kêu một tiếng, cậu ta là một người tò mò, chuyện gì cũng phải muốn biết câu trả lời, thế mà mọi người lại cố tình không nói cho cậu ta!!!

Ngứa ngứa trong lòng quá aaa...

Nếu không thì... trực tiếp đến xem xem nhĩ?

Cố Thần cầm bảng chữ mẫu lên, tô từng chữ từng chữ một.

Chuyện rèn chữ này, có thể nói cho cậu ta biết ư?

—— Đương nhiên là không rồi, "bí mật" mà!!

[Nhật ký mắt mặt của Cố tiểu gia 9]

Trước khi gặp Sở Dư:

Cậu em họ Trần: Tôi chưa bao giờ thấy anh tôi "tự vả" nói mà không giữ lời đâu nhé.

Sau khi gặp Sở Dư:

Cậu em họ Trần: Tôi sai rồi... là do tôi mù.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đây Có Sợ Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Buổi chiều, Cố Thần đến phụ đạo cho Sở Dư.

"Con chào ông Sở." Cố Thần đẩy cửa ra, lễ phép chào hỏi.

Ông Sở dịch tờ báo sang bên, "Tiểu Cố đến rồi đấy à."

Ông cười ha hả nói, "Con đúng là một đứa trẻ ngoan, làm phiền con rồi, Sở Dư ở đằng sau đấy."

"Vâng, con biết rồi."

"Ông Sở, con đi trước đã ạ." Đợi cách một đoạn xa, Cố Thần mới thở phào nhẹ nhõm, ho khan một tiếng.

Bởi vì... ông Sở rất nghiêm khắc (?) nên cậu luôn cảm thấy căng thẳng.

Sở Dư luôn luôn im lặng, yên tâm ngồi học ở đó cả buổi chiều cũng không sao.

Trái lại chẳng biết Cố Thần nghe mấy câu vớ vẩn từ đâu ra, cứ nhìn chăm chăm cô, không muốn cho cô đứng lên hoạt động một chút nào cả.

Như thường lệ Sở Dư vẫn không thể nào thay đổi được cậu. Phải một lát sau hai người mới dừng lại nghỉ một lúc.

Chỉ là lần này, đến khi Sở Dư dừng lại vì cổ đã mỏi nhừ, Cố Thần cũng không nói gì.

Cô nghiêng đầu nhìn sang, thấy khóe môi Cố Thần nhếch lên cười, tay cô xoa xoa như đang vẽ cái gì đó.

"Cậu đang vẽ gì thế?" Cô hỏi, lịch sự nhìn qua chỗ khác, nhưng giọng nói lại có vẻ rất tò mò.

—— làm gì mà lại say mê đến vậy.

Cố Thần giật mình, bộp một phát đóng luôn cuốn vở lại.

"Vẽ... Vẽ cái gì chứ?" Cậu thều thào bảo, "Tôi... tôi đang viết giáo án!"

"Thật không thể?" Khóe môi Sở Dư cong lên, giọng nói có phần trêu chọc.

Cùng nhau lớn lên từ nhỏ nên cả hai đều hiểu rõ về nhau, ngay cả đến cuộc đời cũng bị đối phương làm ảnh hưởng.

Ví dụ như cờ tướng.

Ví dụ như vẽ tranh.

Từ nhỏ Sở Dư được bồi dưỡng kỹ năng hội họa, mẹ Sở cũng là một người tài nữ, vẽ tranh thủy mặc rất đẹp, Sở Dư lại học tranh sơn dầu ở nước ngoài, nhưng kỹ năng vẽ hai loại tranh này cô đều rất thông thạo.

Lúc Cố Tiểu Thiếu gia còn nhỏ, thấy người bạn nhỏ của mình chỉ cần dùng một cây bút lông là có thể vẽ ra được mình, di chuyển bút, lại còn vẽ thêm hai chiếc râu mèo hoặc nơ con bướm nữa, dĩ nhiên là không vui rồi.

Anh đây đẹp trai thế này, sao có thể đeo mấy thứ đồ nữ tính như thế được chứ.

Vì vậy hồi nhỏ Cố Tiểu Thần cũng học vẽ tranh, chỉ là cậu chỉ học giỏi nhất mỗi phác họa.

"Đương nhiên." Ánh mắt trong veo kia vừa có vẻ hiểu rõ cậu, vừa có vẻ chế nhạo, Cố Thần hừ một tiếng, cắn răng mạnh miệng nói, "Tôi nói giáo án thì là giáo án."

"Cậu ngốc như vậy, không viết giáo án thì sao tôi dạy cậu được chứ?"

Sở Dư rất tinh tế, đương nhiên là hiểu cậu không muốn tiết lộ.

Cô chuyển đề tài theo ý của cậu, thì thầm nói, nhưng lại trêu, "Sao lúc nào cũng châm chọc người khác thế, cậu không thể nói gì dễ nghe hơn được à?"

"Cứ kiêu ngạo như thế sẽ không tìm được bạn gái đâu đấy nhá."

Con gái thường chỉ nghe những lời ngoài miệng nhưng lại không muốn suy nghĩ ý nghĩa thật sự trong câu nói của cậu.

Chẳng qua cô cũng chỉ thuận miệng nói, nhưng Cố Thần lại không thể không để ý được.

"Ai... Ai không tìm được bạn gái chứ?!" Cậu giống như một con mèo bị người ta giẫm phải đuôi vậy, xù lông nhảy dựng lên, thẹn quá hóa giận, "Là do tôi không muốn tìm thôi nhé!"

"Nếu ông đây muốn tìm, chỉ cần một giây thôi đã là có cả tá người đứng xếp hàng trải dài từ đây đến Trường Thành Bát Đạt Lĩnh đấy nhá!" Vừa nói ra lời này, cậu suyết chút nữa thì cắn phải đầu lưỡi mình.

Sở Dư...

Phụt, cô cong môi lên bật cười, "Được rồi được rồi, Tiểu Cố người gặp người yêu."

Cố Thần buột miệng thốt ra, "VẬY còn cậu?"

... Cậu yêu tôi không.

"Hả?" Sở Dư nhìn với ánh mắt nghi ngờ, cậu nói nhanh quá, cô cũng không nghe rõ.

Cố Thần bình tĩnh thờ phào nhẹ nhõm, sau đó có chút thẹn quá hóa giận, quay đầu đi, "Không nghe rõ thì thôi vậy."

Vốn dĩ cậu cũng không muốn hỏi.

Sở Dư cầm sách lên, cũng không biết phải làm sao, tiếp tục lật xem.

Nhìn cô rõ ràng là lại bắt đầu chú tâm học hành không thèm để ý đến cậu, Cố Thần hừ một tiếng, nhưng cũng không nói gì.

Sở Dư rất chăm chú, lúc đang sắp đắm chìm trong thế giới của sách, lại đột nhiên nghe thấy có người nhỏ giọng hỏi bên tai, "Phải làm sao đây..."

Sở Dư không phản ứng kịp, ngược mắt lên, "... Cậu nói gì thế?"

Cố Thần tròn mắt nhìn chằm chằm cô một hồi, tràn đầy ý tổ cáo.

Cậu đã nói rồi mà cô lại không nghe được!

Chẳng lẽ muốn cậu lặp lại lần nữa sao?!

Khỏe mới Sở Dư cong lên, giải thích, "Tôi thật sự không nghe được mà, Tiểu Cố đại nhân đại lượng có thể lặp lại thêm lần nữa không?"

Cố Thần khẽ cắn môi, ngẩng cằm lên, cố gắng nghiêm mặt, nhanh chóng nói lại một lần nữa, "Tôi nói là, làm thế nào mới có thể theo đuổi... Mới có thể làm cho một cô gái theo đuổi tôi."

Ông đây có thể đi theo đuổi con gái sao? Dĩ nhiên là không rồi.

Sở Dư nháy mắt mấy cái,... Đây vẫn là lần đầu tiên cô nghe thấy phải làm cho con gái theo đuổi cậu ấy.

Sở Dư vẫn nhìn chằm chằm cậu mà không nói lời nào, giống như đang muốn xem thấu suy nghĩ của cậu vậy, Cố Thần có hơi chột dạ, ánh mắt nhìn sang phía khác, lớn tiếng nói, "Thế nào? Ông đây hỏi thế có vấn đề gì không?"

"... Không có." Ánh mắt Sở Dư cũng cong thành hình trăng non, "Tiểu Cố cậu đang thích cô nào hả?"

"Không.. không có." Cố Thần theo phản xạ nhìn vào mắt cô, sau đó lại thấy trong mắt cô chỉ có ý trêu đùa, thờ phào nhẹ nhõm, nhưng lại không nhận được mà có chút mất mát, "Chỉ là sau này kiểu gì cũng sẽ có nên muốn chuẩn bị trước thôi."

Cậu lại hất cằm, lên tinh thần, "Sở Tiểu Dư cậu đừng có lái sang chuyện khác, nói đi!" Sở Dư suy nghĩ một lát, đột nhiên dịu dàng nói, "Nhưng tôi cũng đâu có biết."

Không phải là cô không muốn nói, mà là cô đã yêu bao giờ đâu, cũng chưa từng nghĩ đến vấn đề này, sao có thể dạy cho Cố Thần biết theo đuổi con gái như thế nào được.

Trái lại Cố Thần lại không có bất kỳ phản ứng gì với câu trả lời này, cậu nhìn cô, rất nhanh đã nói tiếp, "Cậu... cậu chỉ cần nói cậu thích mẫu người đàn ông như thế nào là được..."

"Cậu... cậu đừng có mà suy nghĩ nhiều đấy!" Còn chưa đợi Sở Dư trả lời, cậu lại đột nhiên vội vàng giải thích, "Tôi đây là muốn xem xem con gái thích gì thôi, không phải muốn hỏi sở thích riêng của cậu, hiểu không..."

Sở Dư nhẹ nhàng khép sách lại, cười, "Tôi biết mà."

Cô dĩ nhiên là biết cậu không thích cô.

Nhiệt tình đã kích cô trên các phương diện, —— hẳn là không có ai theo đuổi một người kiểu như vậy rồi, huống chi, từ nhỏ bọn cô đã bắt đầu sống chung vậy rồi, cô cũng không cảm thấy có bất cứ điều gì xảy ra cả.

... Người trong cuộc mơ hồ, có lẽ chính là như vậy.

Nghe được câu trả lời của cô, Cố Thần bị nghẹn trong cổ họng, không lên nổi cũng chả xuống được.

Trùng trùng nhìn một hồi, cậu nghiêng răng, vẫn chỉ có thể thỏa hiệp, "Cậu - thông - minh."

Cậu biểu hiện như thế còn chưa đủ rõ ràng sao?!

"Cám ơn." Sở Dư đang đứng lên, lấy sách đặt trên giá, nghe vậy chứ cũng không để ý lắm, quay đầu cười.

Nhưng mà, nếu Cố Thần đã mở miệng hỏi thì cô đương nhiên sẽ trả lời cậu, mặc dù cô chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Dù sao thì, Tiểu Cố cũng đã đến lúc biết loại chuyện này rồi.

"Về phần con gái thích cái gì..." Sở Dư ngồi xuống, cẩn thận suy nghĩ xem con gái đều thường thích cái gì, "Cái này thì không thể kết luận được."

Nhưng cô cũng không phải là phân tích bản thân cô thích kiểu người như thế nào, nguyên nhân là do cô quá hồ hững với xung quanh, tình cảm cũng thế, cô dường như không mong đợi gì về nửa kia của mình cả.

"Con gái có cả ngàn dáng vẻ, nhưng đa phần đều thích những người đàn ông hay nhớ đến mình, ví dụ như nhớ sinh nhật của cô ấy này, hoặc là đi đến chỗ nào cũng sẽ nghĩ chuẩn bị cho cô ấy một vài điều bất ngờ cho cô ấy vui chẳng hạn."

"Đương nhiên, quan trọng nhất chính là quan sát."

"Quan sát hành động nhỏ và sở thích của cô ấy... Sau đó căn cứ..."

Cố Tiểu Gia há miệng, cuối cùng vẫn không nói ra, nhìn hàng mi của cô, thiếu niên nở một nụ cười, thôi vậy, đa phần ai cũng thế cả, sau này quan sát nhiều hơn một chút là được.

...

Lúc này Cố Thần vẫn chưa biết, có người đến phá đám.

Trước cửa nhà họ Cố.

"Ây da! Anh Cố không có ở đây rồi." Một chàng trai giờ tay làm điệu hoa lan, xoay người hờn dỗi với người sau, "Người ta đau lòng quá ~"

Một thiếu niên người cao lớn thô kệch khác chột rùng mình, cách xa cậu ta một chút, "Trần Thuật! Mẹ nó cậu có thể bình thường một chút được không? Tôi nổi hết cả da gà lên rồi đây này."

Bà nội Trần Thuật mê kinh kịch*, ở nhà thường xuyên diễn hát, Trần Thuật hay nghe thấy, tự nhiên cũng bị kéo vào hát tuồng, thỉnh thoảng thì sẽ dừng đến một câu diễn là lại duỗi tay ra làm điệu hoa lan.

**là một thể loại ca kịch của Trung Quốc.*

Một người khác cũng chà chà cánh tay, nói thêm vào, "Cậu cứ như vậy là chúng tôi đi luôn đấy!"

Dĩ nhiên Trần Thuật là người vừa gọi điện thoại lúc này, chẳng qua là tự mình tới tìm Cố Thần cậu lại cảm thấy có chút... Hừ, cho nên cậu mới gọi điện thoại đến cho từng người, cuối cùng vất vả lắm mới thuyết phục được hai người đi cùng mình.

Nếu có đánh nhau...

—— cũng có người bị đòn chung với mình.

Lúc này dĩ nhiên cậu không dám đắc tội với hai người anh em này rồi. Cậu ho khan một tiếng, lập tức khôi phục nguyên trạng.

"Cái đó, để tôi gọi cho Háo Tử* cái đã." Nhà họ Cố không có ai, bảo vệ chỉ biết là Cố Thần đi ra ngoài không ngồi xe, nhất định là không đi xa, nhưng đi đâu thì ông ấy không biết, chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào Tôn Hạo Quảng thôi.

**Người Trung Quốc hay thêm chữ "Tử" vào sau tên biểu lộ sự thân mật, còn chữ "Háo" phát âm giống chữ "Hạo" trong tên Tôn Hạo Quảng, Háo Tử nghĩa là "chuột".*

Chỉ là không biết Háo Tử có biết hay không.

Cậu biết trong số họ Tôn Hạo Quảng là người quan tâm Cố Thần nhất, vậy nên trước khi cậu đến đã gọi không biết bao nhiêu cuộc để rủ Tôn Hạo Quảng đi cùng, kết quả là Tôn Hạo Quảng kiên quyết bất ngờ.

Kiên quyết không đến.

Cậu cảm thấy có vẻ kỳ lạ.

"A lô? Háo Tử!"

"Cậu không tới thật hả?" Cậu không tự chủ được mà hỏi.

"Không." Tôn Hạo Quảng lập tức từ chối, hoàn toàn không còn đường cứu vãn.

Có thể làm bóng đèn hay không... Cũng phải cần xem trường hợp nào nữa.

"Được rồi, anh Cố không có ở nhà, cậu biết anh ấy có thể đi đâu không?"

"Hmmm."

Ở đầu dây bên kia mặt, Tôn Hạo Quảng không cảm xúc, "Đến nhà họ Sở thử xem."

Nếu là trước kia, cậu có thể không biết nhị ca đi đâu thật, nhưng bây giờ.

Chả cần đoán làm gì.

—— không phải đang ở nhà họ Sở, thì cũng đang trên đường đến nhà họ Sở.

[Nhật ký mắt mặt của Cố thiếu 10]

Cố Tiểu Gia: Tôi không thích cậu, cậu không nên hiểu lầm.

Sở Dư: Tôi biết mà, cậu yên tâm đi, chúng ta sẽ làm bạn cả đời.

Cố Tiểu Gia: *nắm tay*... Không! Xin cậu đẩy a a a! Hiểu lầm đi!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đây Có Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Trần Thuật vốn không hiểu sao Tôn Hạo Quảng lại chắc chắn ở nhà họ Sở, cũng không hiểu vì sao lúc cậu rủ cậu ta cùng đến đó thì giọng điệu lại quái dị đến thế.

Thậm chí còn có phản thông cảm.

Đến khi cậu mở cửa. Ngay lập tức chỉ muốn mắng Tôn Hạo Quảng cả ngàn lần.

Đúng là tò mò hại chết con mèo ghê, mấy lời ông cha ta dạy đúng là có đạo lý.

Nhất là khi Trần Thuật thấy Sở Dư ở trong phòng nhìn mình mỉm cười, còn vẻ mặt anh Cố nhà mình vô cùng âm u, trong đầu cậu liền hiện lên câu nói đó.

Nhìn không khí trong phòng thế này cũng biết... cô nam quả nữ, tình ngay lý gian.

...

Sau đó, bọn họ bước tới.

Môi cậu gật gật, vẻ mặt khóc không ra nước mắt, cậu muốn ra khỏi đây rồi làm lại... Có được không?

Phát hiện bầu không khí hơi quái dị, Sở Dư mỉm cười, phá vỡ yên tĩnh.

"Trần Thuật, Phong Nguyên, Dương Hành, lâu rồi không gặp." Cô khẽ gật đầu.

"Muốn uống gì? Trà hay nước trái cây?"

"Lâu rồi không gặp, lâu rồi không gặp..." Ba người đồng thanh, cười, "Ha! Ha ha ha!"

... Mấy năm gần đây bọn họ chỉ gặp nhau có vài lần, thật khó cho cô còn nhớ được tên ba người bọn họ.

Bỗng nhiên cảm thấy thật vinh hạnh...

Hai người phía sau thúc tới, Trần Thuật bị đẩy về phía trước, cả người lao đảo.

Phắc! Hai cái ghế không có nghĩa khí này.

Trần Thuật mắng thầm trong lòng, lại rất biết quan sát, vội vàng đề lại ấm trà đang xách lên, nói một hơi, "Không cần, không cần, ở ngoài không nóng, tui tôi không khát."

Vốn dĩ đã phạm phải sai lầm, nếu bọn họ còn để cho cô rót trà thì khỏi cần nghĩ gì nữa luôn, cứ trực tiếp tới nghĩa trang là được.

Hai người sau cũng nói hùa theo, "Đúng đó, đúng đó, không khát đâu, lúc đến nhà họ Cố đã uống rồi."

Cái chết!

Đến nhà họ Cố ngay cả không khí còn không có!

Trần Thuật kiên quyết gạt đầu, sợ cô nghĩ mình đang khách sáo, cậu lại liếc Cố Thần, "Huống chi anh Cố của tôi còn ở đây mà? Nếu khát tui tôi sẽ không khách sáo với anh ấy đâu."

Câu nói này không rõ ràng, nếu người không có ý gì nghe được thì cũng chỉ hiểu mặt ngoài. Nhưng vào tai người có tâm... chủ gia đình... đúng là rất êm tai.

Mất thấy vẻ mặt của anh Cố của cậu càng ngày càng tốt, Trần Thuật vừa thả lỏng, lại vừa khiếp sợ vì sự "sa đọa" của anh Cố nhà mình.

Suy nghĩ của Sở Dư luôn rất nhanh, đương nhiên sẽ không làm chuyện khiến người khác khó xử, thấy họ kiên quyết thì thuận theo đặt ấm trà xuống.

"Các cậu đến tìm Cố Thần hả?" Cô cong khoe miệng, "Nếu không vội thì vào ngồi một lát."

Nói rồi cô nhìn đồng hồ, nói với Cố Thần, "Hôm nay tới đây thôi."

Cô chưa nói hết nhưng mọi người đều hiểu —— chuyện của tôi đã xong, các cậu có việc thì đi đi.

Cố Thần buồn bực, "Cậu đuổi tôi đi à!"

"Sở Tiểu Dư, cậu có lương tâm không đấy," cậu hừ một tiếng, nhìn ấm trà đang đặt trên bàn, "Ngay cả nước cũng không cho tôi uống..."

Trần Thuật bị đáng về Cố Thần như thế làm tròn trĩnh mắt, mém tí trực tiếp xông thẳng lên biểu đạt lòng trung thành, cậu không uống trà thật mà...

Nhưng cảm nhận được ánh mắt lạnh lạnh ấy, cậu co rút khoe miệng, vội vàng khoát tay, "Không gấp, không gấp mà..."

Cậu vô cùng kiên quyết nói, "Bọn tôi ở nhà không có việc gì làm nên mới đi dạo loanh quanh, không hiểu sao lại đi đến Cố gia."

"Đúng vậy." Hai người kia cũng ngồi xuống, đáng về không gấp gấp tí nào, rảnh đến đau trứng, cười ha ha nói, "Tui tôi chỉ thuận đường ghé thăm anh Cố thôi, lát nữa đi ngay ấy mà."

Về mặt Cố Thần bấy giờ mới tốt hơn, kiên căng lờm Sở Dư.

Cậu xem, họ đã nói không có việc gì, cậu còn dám đuổi tôi đi.

Sở Dư bình tĩnh chớp mắt, cong môi lên.

Đã chạy đến đây rồi, chắc chắn sẽ không thể nào không có việc được.

Thế nên, cô cảm ấm trà rót một ly đưa cho Cố Thần, dù có chuyện hay không, anh em bọn họ đến tìm nhau, cô cũng không thể làm bóng đèn được.

Cố Thần nhận trà, thoáng hừ một tiếng, nhỏ giọng nói thầm, "Một ly trà đã muốn đuổi tôi đi, đồ keo kiệt..."

Hơi thở chậm rãi ôn hòa trở lại. Sở Dư nhìn cậu, lại rót một ly... đẩy đến trước mặt cậu, ý tứ rõ ràng, một ly không đủ thì hai ly.

Chàng trai nhận lấy, hừ một tiếng, không thềm nói nữa, cúi đầu chậm rãi thổi trà.

—— Hừ, không biết đây là trà gì, ngon quá.

Ba cậu chàng kia thấy màn kịch câm của Cố Thần như thế, bỗng chốc khoe miệng giật giật, chấn động mém tí nữa là rơi lệ.

Xem ra đã được cứu rồi, đúng là "tạ ơn trời đất".

Nhìn Cố Thần đã uống xong, đã bình tĩnh lại, Sở Dư cong môi, nhẹ giọng nói, "Lát nữa tôi còn có việc..."

Không cần đoán cũng biết tiếp theo là gì.

Cố Thần nhú mày, ánh mắt dường như có lửa, vừa căm giận vừa đáng thương.

Có việc cái con khi!

Đúng là như từ thiên đường rớt xuống điện ngục... ba người kia bắt đầu lo sợ. Đừng mà!

Đáng tiếc quá chậm...

Giọng nói Sở Dư càng thêm dịu dàng, "Học cả chiều rồi, tôi hơi mệt, muốn ngủ một giấc."

Cố Thần tức giận.

Cô hỏi, "Mai tiếp tục nhé, được không, Cố Thần?"

Cố Thần bị ánh mắt trong suốt của cô nhìn chăm chăm, kiên trì chưa được một lúc thì lại nhìn đi chỗ khác, gật đầu.

..."Được."

Lỡ như cô buồn ngủ thật thì sao? Dù sao cô lúc nào cũng ngủ nhiều.

"Còn không đi." Cậu nhìn ba người trên sofa, ông đây không học cùng bạn gái được, không lẽ không thể tàn sát lẫn nhau ư?

Ba người kia suýt nữa đã bám lên khung cửa, muốn nói với Sở đại tiểu thư, à bảo cô Sở cũng được, ở trong phòng rằng bọn họ đúng là không có việc mà!!!

Lúc ra ngoài.

Ba người bọn họ có chút không đành lòng.

Bước đi lè mè, Trần Thuật lên nhìn bóng dáng đi như bay đằng trước, hận muốn đâm cho một đâm, "... Lúc này có phải là anh em không thể hả? Dám đẩy tôi lên trước."

"Chứ không phải trốn không thoát..."

Hai người kia không có tí xấu hổ nào, càng nói càng giận, "Không phải do cậu lỗi bọn tôi tới ư?"

Nói xong rồi nhìn bóng dáng đi đằng trước, thương cảm cho kết cục lát nữa của bản thân mình.

"Xem ra... ai cũng không thoát nổi rồi."

"Ồ đằng sau áp trứng hay sao mà không theo kịp hả?" Giọng nói của chàng trai đằng trước truyền tới, mang theo hơi lạnh, "Không phải tìm tôi có việc sao?"

"Đến đây đến đây." Trần Thuật phản ứng kịp, chạy lên nịnh nọt, "Bóng lưng của anh Cố đẹp quá, em nhìn mà ngây người"

Đồ vô dụng!

Hai người nhìn nhau, nhưng cũng lè nhèo bước lên.

Thái độ cứ như sắp gặp quỷ đến nơi, căng mặt nói chêm vào màn nịnh nọt ôm chân chó của Trần Thuật.

Tới nhà họ Cố, Cố Thần đẩy cửa ra, "Muốn cùng lên hay từng người một?"

Quy tắc cũ, từng người lên thì sẽ nương tay, cùng lên thì mức độ sẽ tăng lên.

Trần Thuật nịnh nọt cả ngày trời... "Anh, không thể thương lượng sao?"

Chàng trai nhìn cậu, khí thế hung hăng, vẻ mặt vô cảm.

Ba người đầu khò nhìn nhau.

Động tác lại không hề do dự, ngay lúc đó, ba nắm đấm ấn ý cùng nhau lên... Thậm chí từ ba phía khác nhau nóng lòng ra tay.

Sau khi bị dạy dỗ một cách hung ác, ba người nằm trong phòng tập gào khóc, cảm nhận sâu sắc cái gì gọi là, "Quấy rầy người khác yêu đương sẽ bị lừa đá."

Tự nhủ, bị lừa đá còn sướng hơn như vậy nhiều.

—— by Trần Thuật.

Cố Tiểu Gia độc thoại nội tâm: cho cậu quấy rầy tôi và Sở Tiểu Dư này!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đây Có Sợ Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

"Anh... Anh theo đuổi thật hả? Có ý tưởng gì chưa?"

Trần Thuật nghỉ ngơi một lúc, lau đi mồ hôi trên trán mình, không nhìn được mà giương mắt, cũng không định ngồi đây, nền nhà của phòng luyện tập thực sự rất sạch.

—— tự mình trượt lui trượt tới nhiều lần, bảo đảm tuyệt đối.

"Hay là để tôi nói cho cậu xem vài loại?"

Mặc dù nhắc tới thể hệ thứ hai thì thường mọi người có vẻ không có ấn tượng tốt đẹp gì, nhưng thực tế thì, tại tầng lớp trên chân chính, đến quần là áo lụa cũng không có bao nhiêu, muốn chống lại một gia tộc lớn cũng không phải chuyện đùa, kỳ thực từ nhỏ bọn họ đã được giáo dục rất nghiêm khắc.

Còn sở thích về sắc đẹp thì đương nhiên cũng có rồi, lúc học tập nghiêm khắc thường sẽ tìm chút thú vui, trong nhà quan không nghiêm như thế, sắc đẹp có thể trở thành một trong số đó, nhưng đó cũng là do cô tình tôi nguyện, thanh toán tiền bạc rõ ràng, chứ suốt ngày không cùng phụ nữ ăn chơi trác táng nhiều cho lắm.

Nhưng muốn tìm người giống như Cố Thần... Thanh khiết tới nỗi có khi ngay cả cơ thể con gái cũng không mơ tới được... Vậy thì càng ít hơn.

... Đúng là của quý hiếm có.

Nhìn dáng vẻ của anh cậu lúc đó... Chắc chắn là bị treo cổ chết trên cây rồi, cơ mà vấn đề là, cây của người ta không chừng còn chả muốn mọc nhánh dài để anh cậu treo cơ!

Thiếu niên vui sướng tràn trề đánh một trận xong, cả khuôn mặt đỏ gay đầy hao hứng, lúc này còn đang cầm khăn lông chuyển từ lau đầu sang mồ hôi ở cổ.

Nghe thấy lời này, tay cậu buông lỏng, theo phản xạ trực tiếp dùng khăn lông đập vào mặt Trần Thuật.

Huhu!

Đốt đèn lên rồi. Hai người anh em kia lặng lẽ quay đầu đi.

Trần Thuật nhắm tịt cả hai mắt, vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc, lặng lẽ bắt lấy khăn lông, quăng xuống đất cái vèo.

"Anh Cố! Đây là mặt đấy nhé!"

Đánh người không được đánh mặt nhá! Mặt cậu lớn lên điển trai như thế sao lại dễ dàng để Cố Thần đánh được chứ!

Cố Thần cũng chẳng thèm quan tâm cậu ta nói gì, cố gắng nghiêm mặt, giống như đang không để ý, nói, "Ai nói tôi muốn theo đuổi?"

Không phải nói cậu không để lộ chút gì à?

Trần Thuật:...

Phong Nguyên:...

Dương Hành:...

"Anh giỡn em hả?"

Hận không thể đến ở luôn trong nhà người ta, rõ ràng như vậy...

Lông mày Cố Thần có vẻ bướng bỉnh, nhìn sơ qua biểu hiện của ba người đang ngồi dưới đất, "Ai giỡn cậu làm gì?"

Thấy bọn họ không phản ứng, Cố tiểu gia chắc một tiếng, hất cằm lên, lớn tiếng nói, "Nói các cậu biết, hành động của tôi tuyệt đối không hề có ý theo đuổi cậu ấy."

... Lý... Lý do tốt.

Bây giờ khó mà miêu tả được vẻ mặt Trần Thuật, nói tới nói lui, dù sao thì vẫn phải nghe phương pháp theo đuổi...

Ba người Trần Thuật thờ dài, rốt cuộc cũng là anh em từng mặc chung tã, thích một cô gái nhiều năm như vậy thật vất vả, nhìn dáng dấp có vẻ cũng không có tương lai, muốn kiêu ngạo thì cứ kiêu ngạo đi.

Trần Thuật ngồi dậy, "Thích ấy, không phải kiểu vừa gặp đã yêu, mà là lâu ngày sinh tình, nhìn các cậu rõ ràng là muốn thuộc vào loại lâu ngày sinh tình rồi."

"Muốn lâu ngày sinh tình, ý trên mặt chữ cũng đã rõ, trước tiên nhất định phải tăng thêm cơ hội ở chung với nhau."

"..."

"Đến cả cách theo đuổi cũng cụ thể thế này..."

"Chín mươi chín đóa hồng đỏ, thẻ quẹt miễn phí, mua túi mua quà hay gì đấy."

Cố Thần... Nhìn cậu ta đầy ghét bỏ, mấy câu lúc đầu nghe còn có lý...

Mặc dù cậu chưa theo đuổi ai bao giờ, nhưng cậu hiểu Sở Dư, nếu cậu làm những thứ này cho Sở Dư thật, kiểu gì cũng bị đồ phiền phức kia ném ra ngoài luôn cho xem.

"Áy! Ánh mắt đó của anh là sao thế?" Trần Thuật trợn mắt há hốc mồm, nhìn người nào đó xoay người rồi đi, đáng về lười để ý đến cậu, "Đừng đi đừng đi mà, nếu không... Nếu không... Chúng ta làm cho cô ấy một buổi tiệc chúc mừng nhé?"

Cố Thần dừng bước, suy nghĩ một chút, nghiêng đầu sang, "Nếu các cậu không làm cho cô ấy... Cũng không phải là không được."

... Miễn cưỡng tốt lắm, bộ dạng của cả ba trông như kiểu nuốt không được mà nhỏ cũng không xong.

Cố Thần không để ý bọn họ, nhú mày, "Tìm chỗ yên tĩnh một chút, không nên mời quá nhiều người, trên bàn không cần phải có rượu, cô ấy không ăn cay được, chỉ ăn nhạt, tốt nhất là chọn món ăn Quảng Đông ấy, à còn nữa, cô ấy dị ứng tỏi, lúc làm đồ ăn nhớ dặn dò bếp..."

Trợn mắt há hốc mồm.jpg

"Anh! Anh! Anh!" Trần Thuật nghe đến mức hoa hết cả mắt, liền vội vàng cắt ngang lời cậu đang thao thao bất tuyệt, "Lát nữa anh ngồi xuống ghi lại được không?"

Coi như cậu đã nhìn ra, bộ dạng này của Cố Thần, còn đợi đến lúc Sở Dư mọc nhánh dài mới có thể treo chết gì chứ, cậu ta có thể trực tiếp thắt cổ chết rồi sau đó trôi mình lên cây.

Cố Thần ghét bỏ liếc bọn họ, "Mấy cái này mà cũng không nhớ được."

Cậu còn có thể đọc ngược lại nữa là.

—— ha ha.

Mặt ba người lạnh lùng, "Tụi em đâu có lén lút quan sát cô ấy."

"Ha, ngốc quá mà, đúng là chả đàn ông tí nào cả."

Cố Thần không nhịn được dậm chân, nổi giận, "Nói ai ngốc đấy hả!"

Vẫn là bị ngược rết cũng thành quen, ba người liền hoảng sợ, "Không nói anh không nói anh, anh chưa từng làm thế bao giờ."

—— nói câu này đúng là trái với lương tâm mà.

...

Theo chính sách áp lực cao, mọi người cuối cùng cũng đáp ứng những yêu cầu của Cố Thần.

Sở Dư đương nhiên sẽ đồng ý đến.

Mỗi người chuẩn bị một phần quà nhỏ.

Theo lý mà nói, bọn họ cũng không thân thiết lắm, lại nói buổi tiệc này cũng chẳng ra làm sao, nhưng dù sao cũng có Cố

Thần ở đấy, hướng hồ người ta cũng đã bỏ ra nhiều công sức để mừng cô trở lại, cô cũng không sao cả, đương nhiên là không thể không nể mặt rồi.

Cũng vì không thân thiết lắm, nên mới nghĩ đến chuyện chuẩn bị quà tặng.

Mọi người cảm quả của mình, nhìn Cố Thần đi loanh quanh sau lưng Sở Dư, còn không ngừng bắn tới cái nhìn đầy ghen tỵ, đột nhiên cảm thấy... thoải mái cực kỳ.

"Đến đây đến đây, cách giờ ăn cơm vẫn còn sớm, Sở Dư, hay là đánh một ván đi?"

Lúc Cố Thần đi đón Sở Dư mọi người cũng đã bàn bạc xong cả rồi, lát nữa tuyệt đối không được kéo chân sau, không được quá lạnh nhạt, cũng không được quá nhiệt tình, ngàn vạn lần cũng không được dọa người ta chạy mất.

Tám chuyện trên bàn mặt chược là khá nhất.

Môi Sở Dư cong lên, gật đầu.

Bốn người Sở Dư, Cố Thần, Trần Thuật, Tôn Hạo Quảng ngồi trên bàn, hai người khác mỗi người ngồi phía sau Trần Thuật và Tôn Hạo Quảng cổ vũ.

"Yêu Kê." Trần Thuật vừa đánh ra một lá bài, vừa trò chuyện, "Thật ra thì tôi vẫn luôn tò mò, không biết Sở Dư ở bên đó nói tiếng trung hay là tiếng anh vậy?"

Ánh mắt Sở Dư thoáng qua một chút dịu dàng, cười nhẹ nói, "Bố tôi đang học tiếng trung, vậy nên ở nhà chúng tôi thường nói chuyện bằng tiếng trung với mẹ, đến trường học thì đương nhiên sẽ nói tiếng anh."

"À à." Đến lượt Tôn Hạo Quảng, cậu đánh ra một lá bài, "Tình cảm của chú di tốt thật."

Cậu và Sở Dư học cùng lớp lâu như vậy, đương nhiên cũng quen thuộc hơn nhiều người, giống như đang không để ý mà nói băng quơ, "Sở Dư, cậu xem chúng ta cũng quen nhau vậy rồi, lớp các cậu có cô gái nào tốt hay anh chàng nào đẹp trai không?"

Mấy người kia nghe đến vấn đề này, lặng lẽ bật ngón cái cho Tôn Hạo Quảng, rồi nhìn sang Cố Thần.

Phát hiện thấy anh của các cậu... Đã thân nhiên vênh tai lên.

Khóe môi Sở Dư cong lên, cười dịu dàng, "Có."

"Đều là trai đẹp hai mét cả." Cô hơi trêu nói, "Đẹp trai, thực sự rất đẹp trai, nhưng sợ là cậu phải gả qua đấy."

Cô chỉ đang đùa thôi, chứ dĩ nhiên cũng có con gái rồi.

Tôn Hạo Quảng cười ha, khoát tay, "Vậy thì thôi vậy."

Những người khác cũng cười theo.

"Tự Mặc!"

Đùng một phát, bài trước mặt Cố Thần bị đẩy ngã.

Cười cái gì mà cười, có gì đẹp trai chứ!

Mọi người giật hết cả mình.

Đây mới chỉ là bắt đầu.

Sau đó, Cố Thần giống như một vị chúa tể của cả trận.

Bằng —— Tôn Hạo Quảng bị bắn pháo.

Bằng —— Tôn Hạo Quảng bị bắn pháo.

Bằng —— Trần Thuật bị bắn pháo.

Bằng —— Tôn Hạo Quảng sống không còn gì lý luận tiếc.

(*Bắn pháo, thuật ngữ trong Mặt Chược, ý chỉ vừa đánh bài ra là khiến đối phương thua ngay.)

"..."

Thiếu niên khí thế hùng hổ, hoàn toàn để cho bọn họ ném được mùi vị bị điểm pháo mà sợ hãi.

—— Trừ Sở Dư.

Vất vả lắm Cố Thần mới đi vào phòng vệ sinh, cuối cùng cũng có thể nghỉ một lát, Tôn Hạo Quảng và Trần Thuật nằm ngã trên ghế như thể không có ngày mai.

"Cần khăn giấy không?" Mắt Sở Dư cong lên, đưa tới một tờ khăn giấy ướt.

Tôn Hạo Quảng nhận lấy, lau mồ hôi trên đầu, "Cám ơn."

Vừa nói cậu vừa ngồi dậy, "Nhị ca uống lộn thuốc rồi."

Trần Thuật ngồi dậy, giống như vô tình thấy Sở Dư trước mặt thật tốt, đột nhiên chỉ đến, "Cái này gọi là phản khoa học, tại sao anh ấy lại không để cậu thua chứ?"

"Đúng đấy." Tôn Hạo Quảng dường như cũng chú ý đến, nói xa nói gần, "Cậu nói xem, cậu và nhị ca tôi có quan hệ thế nào?"

Cậu đi một vòng quanh người Sở Dư, giống như đang quan sát từ trên cao xuống xem xem cô có chỗ nào hấp dẫn được Cố Thần.

"Bây giờ ngẫm lại, nhị ca tôi đối với cậu rất đặc biệt, hôm nay lúc anh ấy tới còn nói cho tụi tôi nghe một đồng đồ mà cậu không thích ăn, haiz, anh ấy còn chả biết tôi thích ăn cái gì..."

Sở Dư ngẩn người.

Lúc này, tay Cố Thần muốn đẩy cửa ra ngoài lại dừng một chút, rồi thu tay về.

Tai dí sát vào cửa.

[Nhật ký mắt mặt của Cố Tiểu Gia 12]

Cố Tiểu Gia: Tôi không ghen! Nói nhỏ thôi.

Tôn Hạo Quảng: Bởi vậy mới bảo là uống lộn thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đây Có Sợ Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Sở Dư lắc đầu, âm thanh mềm mại, "Đừng để Cố Tiểu Nhị nghe được lời này." Rõ ràng là bọn họ đang trêu chọc cô, "Thật ra cậu ấy rất ngây thơ, không thích bị người khác trêu như thế đâu, khéo lại nổi giận đấy."

Cô cười nhẹ, trong ánh mắt của mấy thanh niên này hiện lên tia yêu thích, có đôi câu nên nói sao đây, nhất là ở thoáng dịu dàng hiện lên ấy, có điều mấy anh em cũng không ngăn ngại, tiếp tục công việc phò tá, thề son sắt, "Sao thế được, anh tôi mà nghe được tin tức cùng với cậu thì chắc chắn..." vui tấu trời luôn.

Sau đó liền nghe thấy cô nói một câu.

"Hai ngày trước cậu ấy còn nghiêm túc nói với tôi là đừng có hiểu lầm."

...

"Ha! Ha ha ha!" Gió lạnh thổi qua từng cơn, mọi người đều cứng mồm, không biết phải nói gì.

Ánh mắt Tôn Hạo Quảng chợt lóe lên, "Anh... anh... anh ấy chỉ hơi làm cao xúu thôi, cậu còn không hiểu anh tôi sao, anh tôi quen được nuông chiều rồi, chắc là nhất thời lỡ miệng mà thôi."

Mấy người kia vụng trộm tặng cho Tôn Hạo Quảng 1 cái like.

Sở Dư nhìn bọn họ một lúc, đuôi mắt cong cong, "Vậy à?"

Cô cười cười, đánh bài, "Ba vạn."

Rõ ràng là không tin lý do này mà, giữ vững ý kiến của mình, hơn nữa lại không muốn tiếp tục dây dưa với chủ đề này.

Lời đầu đã nói hết rồi, cứ tiếp tục dây dưa thì sẽ rất xấu hổ, sợ không khí quá yên tĩnh, mấy người bọn họ sáng suốt chuyển đề tài.

Chủ yếu là anh của bọn họ thôi... đã làm đến thế rồi... còn muốn nói gì nữa?

—— Tự mình giết mình, có quỷ cũng phải làm cho xong.

Làm sao bây giờ, bọn họ cũng hết hi vọng rồi!

Chưa được hai phút, Sở Dư đi WC.

"Cố... Thần?" Cô bình tĩnh lui về sau, nhìn thấy chàng trai đang tựa đầu vào tường, có chút khó hiểu.

Nhanh như chớp, chàng trai ấy đứng thẳng người dậy, quay đầu dựa vào tường, vẻ mặt cau có, "Sao lại ra đây?"

Sở Dư đứng im nhìn cậu, lần đầu tiên không dám chủ động nhắc đến vấn đề khiến người khác sẽ xấu hổ thế này.

"Có chuyện muốn nói." Cô đáp.

"Chuyện gì?" Chàng trai hừ một tiếng, nhăn mày hất cằm, hai tay đút vào túi quần, dáng vẻ như kiểu "cậu nhìn nhầm rồi, tiểu gia đẹp trai nhất thiên hạ làm sao có thể là tiểu gia được".

Đàn ông sao... sao có thể hối hận khi gặp trở ngại chứ.

Nhưng mà, vành tai lại đỏ cả lên.

Sở Dư nhìn vành tai cậu, khoe miệng cong cong, nhẹ nhàng nói, "Không có chuyện gì."

Nói xong liền xoay người đi về phía nhà vệ sinh.

... Chắc không phải bị bệnh gì chứ.

Lại bị thiếu niên chặn lại.

Sở Dư quay lại, nhướn mắt nhìn anh.

Có chuyện gì? Cô còn phải đi vệ sinh nữa.

Dưới ánh mắt thúc giục của cô, Cố Thần hít một hơi rồi nói, "Tôi muốn hỏi cậu... tôi có thể"... có thể... thu lại lời nói của mình được không?

Thật ra lúc ấy cậu không muốn nói như thế đâu.

—— Nhất thời nhanh mồm nhanh miệng, lỡ nhảy vào chấu lửa.

Giọng nói của cậu ngày càng nhỏ, nói đến về sau liền tắt tiếng, Sở Dư chỉ nghe được một đoạn, bắt đầu dĩ hời lại, "Cậu nói cái gì?"

Gần đây giọng của Cố Tiểu Nhị càng lúc càng nhỏ.

"Tôi nói!" Cố Thần bỗng nhiên cao giọng, "Tôi có thể..."

Nhìn thấy ánh mắt của Sở Dư, cậu nhắm mắt, nói hết một hơi.

"Mượn khăn giấy của cậu không?"

...

Sở Dư...

Phi... Cô không nhìn được mà phì cười, không thể nào nhịn nổi, đặc biệt khi nhìn thấy vẻ mặt đỏ bừng của Cố Thần, dáng vẻ Cố ngay thơ lại log in.

"Đủ chưa?"

Sở Dư lấy một bịch khăn ướt ra, vừa cười vừa đưa cho cậu, cứ có cảm giác hôm nay Cố Thần khao cô một trận cười ấy.

Sao, sao lại đáng yêu thế chứ.

"Đủ rồi." Cố Thần nhận lấy, cúi đầu nhìn bịch khăn giấy trong tay, vẻ mặt lạnh lùng.

Đến khi cô đi rồi, thiếu niên lập tức nhìn thẳng vào bức tường, vài giây sau.

—— Tiếng "bùm" vang lên.

A, đây chắc chắn không phải là cậu.

...

Bốn người ngồi trên bàn mặt chược nhìn Cố Thần bước vào, vẻ mặt không nói gì.

Quả thật...

Sau đó nhìn thấy sắc mặt của Cố Thần, sao lại cảm thấy có vẻ... đời không còn gì lưu luyến thế này??

Hình như nghĩ đến điều gì đó, Tôn Hạo Quảng cẩn thận mở miệng hỏi, "Nhị ca, anh nghe thấy tụi em nói rồi hả?"

Cố Thần quay đầu, liếc cậu một, đáng vẻ lười trả lời.

Tôn Hạo Quảng lập tức liền hiểu, thế là im lặng thấp cho anh một cây nến.

"Vậy thì," Cậu không dám cười, "Về sau Nhị ca biểu hiện tốt một tí, Sở Dư thông minh như thế, chắc chắn sẽ tin thôi."

"Đúng đúng," Trần Thuật cũng gật đầu nhin cười, "Anh của em đẹp trai như thế, sao lại không có người thích cho được."

Làm sao bây giờ? Khó khăn lắm mới được thấy trò cười của Cố Thần, thật không nhin cười nổi mà.

Cố Thần hí mắt nhìn chăm chăm hai người, nhìn đến khi khóe miệng họ cứng đờ mới dời tầm mắt.

Hoàn toàn không có tâm tình so đo.

Nếu như có cỗ máy thời gian thì tốt quá rồi.

Rõ ràng mấy anh em cũng phát hiện tâm trạng của cậu không tốt lắm, đưa mắt nhìn nhau, ra hiệu an phận một chút.

Mãi đến lúc ăn cơm

"Sao lại không ăn đồ ăn?" Sở Dư cong môi, nói rồi cô liền đổi đĩa, gấp cho cậu một miếng sườn heo, nhỏ nhẹ nói.

"Được rồi, lúc ấy tôi không nên cười cậu, là lỗi của tôi."

Lúc cô quay về đã phát hiện tâm trạng Cố Thần không được tốt, nhớ đến kinh nghiệm cậu giận dỗi mấy ngày không thèm để ý đến cô, lại cảm thấy buồn cười.

Cố Thần còn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, thấy miếng sườn được gấp vào chén mình, và ánh mắt ấy đang đặt trên người mình, bỗng giật mình.

Khóe miệng cậu không nhin được cong lên, cảm xúc trong mắt tăng vọt, hắt hắt cảm

"Tôi là người nhỏ nhen vậy ư?"

Mấy anh em...

Sở Dư vuốt vuốt tóc, khẽ lắc đầu, "Không phải."

Cậu nóng tính, nhưng lại không thù dai, chỉ là hơi trẻ con mà thôi.

Mấy anh em... Bọn họ nhìn thấy chính là Cố Thần giả mạo.

"Ừ." Cố Thần cầm đĩa, mặc kệ ánh nhìn, gấp cho Sở Dư một miếng cô thích, vành tai hơi đỏ, giọng điệu kiêu căng, "Có qua có lại."

—— Món Sở Tiểu Dư gấp cho cậu là món sườn cậu thích ăn, thật ra cô vẫn để ý đến cậu.

Cậu nói rồi cặm cùi gặm sườn, khóe miệng nở nụ cười, cậu rất muốn đối tốt với Sở Tiểu Dư thêm chút nữa, nhìn cô ốm yếu như thế, bình thường cứ nghĩ cậu đã cố sức lắm rồi... ông đây thích bảo vệ cái yếu, vẫn nên gác vác thêm một tẹo.

Ừ, sau khi kết hôn rồi... bắt để cậu rửa là được.

Trần Thuật và Tôn Hạo Quảng nhìn Cố Thần đang cúi đầu cười khúc khích, liếc nhìn nhau, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Thật không muốn thừa nhận, người chỉ vì một miếng sườn mà để não bay đi đâu mất rồi... Anh của cậu bình thường hung thần ác sát, cứ có cảm giác con hổ vừa được sờ đầu... bỗng chốc tự động lăn lộn làm nũng.

—— Thật là ngứa mắt.

[Nhật ký mắt mặt của Cố Tiểu Gia 13]

Cố Tiểu Gia: Đàn ông sao có thể hối hận!

Cố Tiểu Gia gặp trở ngại: Oa oa! Tôi hối hận rồi!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đây Có Sợ Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

"Nhị ca, em còn có chuyện phải làm, không về cùng hai người được."

Sau khi ăn xong, bọn họ chào tạm biệt, dù gì Cố Thần cũng đã dặn đi dặn lại, không được ở lại quá muộn, không được làm trễ giờ ngủ của Sở Dư.

Tuy thấy hơi phiền... Nhưng mà anh của họ thích thì phận em út chỉ có thể giúp thôi...

Tôn Hạo Quảng nghe điện thoại, ho một tiếng, giả vờ nhìn sang hai người họ, không chờ trả lời liền khoát khoát tay rời khỏi.

Bồi dưỡng tình cảm gì đó... Vẫn là thế giới của hai người mà thôi.

Ba người còn lại nhìn người đang rời khỏi, nhìn nhau một, rồi nói, "Không biết có chuyện gì, chúng ta đi theo xem thử... biết đâu có thể giúp đỡ."

Sở Dư khép áo lại, "Chúng ta có nên đi theo không?"

Cố Thần nhú mày, đang định nói thì thấy ba người họ lén lút ra dấu với cậu.

Vành tai đỏ lên, cậu vội vàng quay đầu, "Không có gì đâu, chúng ta về thôi."

Ai... ai thêm bọn họ tự chu trương chứ!

Lúc đi đến xe, bỗng nhiên nghĩ tới gì đấy, thân thể chàng trai cứng lại.

"Sao vậy?" Sở Dư hỏi.

"Tôi quên gọi tài xế đến đón rồi." Cố Thần nhú mày, nhìn chiếc váy mỏng manh trên người cô, ảo não cảm di động, "Để tôi gọi, cậu mặc ít quá, tìm quán nào đó ngồi một lát đi."

Lúc ấy cậu chỉ lo hối hận, quên mất phải gọi tài xế tới đón.

Sở Dư nuốt mấy lời như bảo đi tàu điện ngầm hay bắt xe vào miệng, nhìn cậu rồi cười rộ lên, "Không lạnh lắm đâu, đừng lo mà."

Chàng trai trừng mắt nhìn cô, gọi điện thoại xong, nhìn áo choàng mỏng manh trên người cô, bước tới gần đưa tay kéo dây kéo đến tận cằm cho cô, giọng nói không được vui, "Dây kéo của cậu để cho đẹp thôi à? Không lạnh mới lạ đấy."

Sở Dư trừng mắt, hiếm khi im lặng không nói, dây kéo áo choàng vốn dĩ trung cho đẹp mà...

Có đôi khi, thế giới quan của con trai với con gái cách nhau cả một dãy ngân hà.

Cố Thần kéo dây kéo xong xuôi mới cảm thấy hài lòng.

"Muốn đến chỗ nào ngồi một lát không?"

Cậu vẫn cứ lo, gió đêm hơi lạnh, vào quán ngồi cho an toàn.

Sở Dư không hề kéo dây kéo xuống, cô ngẩng đầu lên cười, "Đi đi."

Đã lâu rồi không ra ngoài.

Cô ngẩng đầu nhìn trời, khóe miệng cong cong.

Lúc này sắc trời cũng không còn sớm, bầu trời đã bắt đầu có vài ngôi sao rải rác xung quanh vàng trắng, phát ra ánh sáng nhu hòa.

Rực rỡ nhưng cũng không kém phần nhẹ nhàng.

... Thật muốn vẽ một bức quá.

Cô đứng im, Cố Thần cũng không bước đi.

—— Cô ngắm phong cảnh, còn cậu thì ngắm cô.

Hàng lông mi đen dày, chiếc cằm trắng trẻo, mỉm cười nhìn bầu trời đêm, dường như cậu có thể nghe được âm thanh hoa nở chậm chậm trong gió.

"Được."

Giọng nói chàng trai chưa bao giờ dịu dàng đến thế.

Trong đêm tối, cậu dường như nghe thấy âm thanh của lòng mình, nói với cậu rằng, cậu thật sự đã xong đời rồi.

Nằm gọn trong tay một cô gái.

Hơn nữa lại vui vẻ chịu đựng.

Rõ ràng đến thế, không cho cậu trốn tránh.

"Đi thôi." Đồ phiền phức của cậu đang thúc giục.

"Nghĩ gì thế?" Cô nhẹ giọng hỏi.

Cố Thần cười, âm thanh trầm thấp thật từ tính, "Nghĩ tới cậu đấy."

Nghĩ đến Sở Dư, nghĩ đến đồ phiền phức, nghĩ đến cô nàng ngốc nghếch, toàn bộ đều là cô.

Không chờ cô phản ứng lại, cậu đẩy cô bước đi, "Nghĩ xem lát nữa cậu có ngã nhào xuống rồi òa khóc hu hu hay không."

Sở Dư trừng mắt nhìn cậu.

Chàng trai phản xạ có điều kiện lùi ra sau, không dám bước tới, nhưng vẫn không chịu sửa lại, nói thầm, "Đi đường không nhìn đường mà cứ nhìn trời, cậu tưởng cậu là con nít lúc nào cũng có người bế chặc."

"Hay cậu nghĩ cậu là công chúa, lúc ngã sẽ có người chạy ra đỡ, nếu không sẽ khóc cho họ xem?"

Sở Dư...

Có vài người, luôn luôn khiến người khác tức đến giậm chân.

Sở Dư nhịn không được giơ tay ra đánh, thế nhưng cổ tay đã bị người khác nắm lấy.

Chàng trai nắm lấy cổ tay cô, bỗng nhiên bước lên vài bước, hai tai đỏ ửng.

"Nhưng có tôi ở đây, cậu có thể nghĩ như vậy một lần."

Cậu nói nhỏ, "Tôi sẵn lòng."

Trên mọi nẻo đường, cậu đều nguyện ý nắm tay cô đi.

Cho dù là công chúa nhỏ tùy hứng hay cục cưng được nuông chiều cũng không hề gì.

Là công chúa cậu sẽ cưng chiều, là cục cưng cậu sẽ chiều chuộng.

Cô đáng yêu như thế, cậu đều rất rất thích tất cả mọi mặt của cô.

Có thể yêu chiều cô, cậu cam tâm tình nguyện.

Giọng nói nhỏ đến thế, nhưng Sở Dư lại nghe thấy. Cứ như một sợi lông chim, nhẹ nhàng quét qua.

Quần áo mùa hè hơi mỏng, áo khoác cũng không dày, không có tác dụng lắm, cách một lớp quần áo cô có thể cảm nhận được độ ấm trên cổ tay mình, ấm áp vô cùng.

—— Nóng hơn nhiều so với lòng bàn tay mình,

Cô giật mình, bỗng nhiên cảm thấy trái tim cũng nóng lên.

Cảm giác ấy khiến cho cô vội vàng tránh khỏi tay cậu, cảm giác ngượng ngùng không hiểu sao khiến cô nói tránh sang chuyện khác.

Cô mỉm cười, giọng nói dịu dàng, "Vậy tôi có cần gọi cậu là papa không?"

Bóng lưng phía trước bỗng cứng đờ, khoe miệng không nhin được co rút, nghiêng răng nghiêng lợi, "Cậu! nói! cái! gì!"

Papa gì hả!!!

Sở Dư không hề sợ hãi, cười cười, "Không phải cậu bảo tôi có thể làm em bé sao?"

Cô nghĩ nghĩ, ánh mắt cong cong, "Cố papa?"

Hơi thở chàng trai rối loạn, cả người nổ "ầm" một tiếng khi nghe xưng hô này, thẹn đỏ cả người, quát lớn, "Sở... Sở Tiểu Dư!!!"

"Cậu... cậu không được nói nữa!"

Nhìn điệu bộ hùng hổ của cậu, không hiểu sao Sở Dư luôn luôn dịu dàng vào lúc này lại cảm thấy có một tia xấu xa trong lòng, bỗng nhiên cảm thấy đáng về của cậu như thể thật thú vị.

Cô cười cười, đột nhiên vươn tay, vẻ như muốn ôm, "Cố papa, ôm cái nào!"

Bé mệt rồi, không muốn đi~

Cố Thần sợ ngây người.

Gì mà... muốn ôm hả?

Cậu thở hắt hắt, cứ dang tay với cậu như thế!

—— Có biết là cậu sẽ không nhin được không hả?

"Cậu cậu cậu!" Cậu bật thốt, "Con gái sao có thể như thế..."

Nghĩ đến hậu quả từ miệng mình lúc trước, vội vàng ngậm miệng lại, nhanh đến nỗi cắn luôn đầu lưỡi khiến cậu đau đến hít hà.

Rủi như... rủi như cậu lớn tiếng với cô.

Không phải cậu sợ sau này cô không đòi ôm nữa, mà là... mà là cô yếu ớt như thế, rủi như bị cậu quát cho khóc thì sao bây giờ?...

Cho nên... ôm... ôm một nhí?

Không phải cậu chiếm tiện nghi đâu nhé, là do không còn biện pháp nào... aiz

Cậu tự thuyết phục bản thân.

Nghĩ một hồi, chàng trai hất cằm, vành tai đỏ lên, kiêu căng nói, "Sợ cậu rồi, một chút thôi đó."

Nhanh như chớp, cậu ôm lấy cô.

Sở Dư... Cô có thể nói thật ra cô chỉ đùa với cậu thôi được không?

Cố Thần hít sâu.

Ôm vào ngực mới thấy người trong lòng mềm mại nhỏ bé đến chừng nào, khiến cậu muốn khám vào trong xương cốt.

Cậu nắm bàn tay tấy má lại. Nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô, vèo một rồi khỏi.

Khụ, may là cậu rời khỏi kịp lúc, nhưng mà... mềm thật đấy...

Chàng trai nhin không được cười rộ lên, nhảy tung tung tại chỗ.

Và rồi, Cố Thần hóa đá...

"Được rồi, được rồi, mau đi thôi." Cậu ho một tiếng rồi vội nói, vỗ vỗ quần áo trên người, ánh mắt nhìn trái ngó phải chứ không dám nhìn cô.

A a a! Đừng nhìn cậu! Nhảy tung tung như trẻ trâu như thế không phải là cậu đâu!

Nhưng hành động phui phui áo sau khi ôm thế này...

Sở Dư...

"Tôi bị bệnh truyền nhiễm gì hả?" Sở Dư nở nụ cười thần nhiên.

Bỗng nhiên muốn đâm chết cậu, có phạm pháp không nhỉ?

—— Nếu không phạm pháp thì ra tay ngay.

"Bệnh gì?" Cố Thần đang đắm chìm trong ngại ngùng nên không nghe cô nói gì, chỉ nghe loáng thoáng bị bệnh, cậu giật mình, lập tức cảnh giác.

Chỉ là do... hồi bé bị hai từ này ảnh hưởng quá sâu thôi.

"Có phải trúng gió rồi không? Có sốt không? Đau đầu không?"

Cậu hỏi, thấy cô không nói gì, nhủ mày quyết định nhanh chóng, "Chúng ta đi bệnh viện đi."

Sở Dư...

Cô chưa kịp phản ứng, cậu lại phản ứng quá nhanh không cho cô cơ hội xen vào.

"Tôi không sao cả." Cô đỡ trán, bây giờ mới hoàn toàn hiểu ra, vừa nãy là do cô hiểu lầm.

"Thật không?"

Sở Dư cong khóe miệng, nhẹ giọng đáp lại, "Thật mà."

Cố Thần nhìn cô một lượt, vẫn lo lắng, nhủ mày, "Đừng qua loa với sức khỏe bản thân."

Nói xong cậu nhìn cửa hàng bên cạnh, kéo cô bước vào.

"Vào đây làm gì?"

Lúc thiếu niên nghiêm túc thì không để người khác phản kháng, nhìn một lượt người cô, "Mua áo khoác."

Cậu không hài lòng với cái áo khoác của cô, "Cậu mặc mỏng quá, chả có ích gì cả." Còn hở ở giữa nữa chứ!

"Cô chọn giúp cô ấy với." Cậu nhìn cô bán hàng bên cạnh, âm thanh lớn thêm, "Phải dày vào."

Nghĩ tới nghĩ lui áo choàng không giữ ấm được, vừa nãy cậu không nên tin cô nói không lạnh.

Sở Dư bất đắc dĩ, không định giải thích áo khoác và áo choàng khác nhau ở đâu, gật đầu đồng ý.

Nhân viên bán hàng dẫn Sở Dư đi, nhẹ nhàng nói, "Cửa hàng chúng tôi mới nhập về hàng mùa thu, rất thích hợp với thời tiết thế này, da của cô trắng trẻo, mặc vào chắc chắn rất đẹp."

Sở Dư không xoi mói, mặc thử rồi đưa cho nhân viên gói lại.

"Sao nhanh thế?" Cố Thần sờ mũi, "Cậu thử nhiều một chút đi, dù sao tôi cũng rảnh không có việc gì làm."

Huống chi... cô mặc vào rất đẹp.

Sở Dư lắc đầu, khóe miệng cong lên, "Đi thôi."

Đúng lúc này, ánh mắt của cô dừng lại, nói với nhân viên bán hàng, "Có thể lấy cho tôi xem bộ đó được không?"

Nhân viên bán hàng nhìn bộ đồ kia, quay lại nhìn Cố Thần, nở nụ cười, "Đương nhiên là được ạ."

Cố Thần đang thắc mắc cái nhìn của cô nhân viên, đến khi cô ấy mang một bộ đồ tới.

Trong nháy mắt hai tai thiếu niên lại bắt đầu nóng lên, "Tặng... tặng tôi?"

—— Là một bộ đồ nam.

Sở Dư gật đầu, mỉm cười, "Đi thử đi."

Coi như xin lỗi vì ý nghĩ muốn đâm chết cậu vừa nãy.

"Ừ." Thiếu niên hất cằm, đứng lên, khụ một tiếng, giọng nói kiêu căng, "Đã là tấm lòng của cậu, tôi đây đành thử vậy."

Tâm hồn Sở Dư mong manh là thế, mua áo khoác mà vẫn nhớ đến cậu, cậu cũng phải thử một chút chứ.

Trái tim đập thình thịch, sau khi mặc vào mới phát hiện... quần ngắn cả một khúc.

Tan nát cõi lòng.

Sở Dư hơi tiếc nuối, Cổ Thần mặc vào rất đẹp.

"Không ngắn mà."

Thiếu niên nhún mày, lập tức bình tĩnh lại, không coi ra, vẻ mặt rất kiên trì, "Bình thường đều dài như thế, tôi thấy mặc vào rất đẹp, mua."

Chiều dài đến mắt cá chân... Nói ngắn cũng không ngắn, chỉ là không dài mà thôi, miễn cưỡng thì coi cũng được.

Vốn định mua cho cậu, cậu thích là được rồi.

Nhân viên bán hàng nhìn cậu, im lặng dời ánh mắt sang chỗ khác, trợn mắt nói dối cũng là một kỹ năng ngược FA đây.

Thân là phận FA, cô bội phục.

...

Lúc Cổ Thần xách túi quần áo bước ra, sự hưng phấn trong đáy mắt vẫn chưa tan, chân dài bước một bước nhảy xuống bậc thang.

Đi một đoạn, nghiêng đầu như nhìn thứ gì đó trong tù âm tường đến mê mẩn, hỏi băng quơ, "Sao lại muốn tặng quà cho tôi?"

Bên cạnh cửa sổ thủy tinh.

Con mèo con liếm liếm chân mình, "meo meo" hai tiếng, lỗ tai của nó còn dựng thẳng hơn cả lỗ tai của bốn đại vương đây! Không vui!!

"Vừa nãy đã hiểu lầm cậu."

Gió đêm thổi qua làm rối tóc cô, Sở Dư im lặng, lựa chọn không giấu giếm hiểu lầm vừa nãy, đưa tay vuốt lại tóc, trong bóng đêm giọng nói vô cùng dịu dàng.

"Cho nên là tôi đang đổ cậu đấy."

Chàng trai dừng bước, khoe miệng không không chế được cong lên, ánh mắt sáng lấp lánh, gõ gõ cửa kính, than thở, "Cậu đây là phạm quy rồi."

Sở Tiểu Dư đứng là!!

Giọng nói sao lại nhẹ nhàng đến thế... còn bảo là đổ cậu ~

Phiền thật ~

Mềm quá ~

Ngọt quá đi ~

Như thế làm sao cậu giận cho được chứ ~

Tác giả:

Cổ Tiểu Gia: Xem cuộc sống nhộn nhạo của tôi đây ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Anh Đây Có Sợ Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Sáng sớm, Cố Thần mặc quần cộc đứng trước tủ quần áo xốc qua xốc lại.

"Đâu rồi? Đâu rồi?" Cậu tiện tay quăng bộ đồ đang cầm trong tay đi, nói nhỏ.

"Rõ ràng hôm qua còn để ở đây mà."

Tim không thấy, cậu bước ba bước thành hai, "Bà nội, bà nội! Bà có thấy bộ đồ con mặc ngày hôm qua không?"

Bà Cố đẩy đẩy kính lão, cười nói, "Giặt rồi."

"Sao lại giặt rồi? Con còn mặc nữa mà." Chàng trai nhăn mày đi tới đi lui, giọng nói có phần gấp gáp.

Bà Cố đang xò chỉ, nhìn dáng vẻ tức giận của cậu, cười ha ha rồi khầu một mũi, "Bộ đồ đó con mặc mấy ngày rồi, không giặt thì hôi lắm."

Chàng trai có chút không vui, lầm bầm "Nó có bẩn đâu."

Vì để không ra mồ hôi, mấy ngày nay cậu như tiểu thư khuê các không bước ra khỏi lớp, lúc ra ngoài còn cố tình đi dưới bóng râm, căn bản không có bẩn.

Bà Cố lườm cậu, "Sao, giặt có một bộ đồ thôi mà đã giận bà nội con rồi à..."

Cố Thần làu bàu, trong nháy mắt con nóng nảy bị kiềm lại, không tình nguyện nói, "Không có."

"Thằng hai lại đây." Bà Cố nhìn cậu, đôi mắt hiện lên tia sáng, cắt sợi chỉ rồi bỏ xuống, vẫy tay với chàng trai rồi vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình.

"Sao vậy."

Bà nội Cố cẩn thận nhìn cậu một hồi, nhìn đến khi cậu ngại ngùng mới cười khẽ, giọng nói vô cùng hiền hậu, "Thằng hai nhà ta đã lớn rồi."

Cố Thần hơi mất tự nhiên, cảm thấy bà nội mình hình như đã nhìn ra được gì rồi, cậu ngồi dịch lui sau, "Lớn...lớn gì mà lớn!"

Bà nội Cố kéo kéo tay cậu, nghiêng đầu dựa sát vào, nhẹ nhàng hỏi, "Thằng hai à, nói cho bà nội nghe, cô bé đó là ai vậy?"

Bà lão nghịch ngợm nháy nháy mắt, "Bà nội nhất định sẽ giữ bí mật cho con."

Cố Thần hoảng sợ, thiếu chút nữa bật dậy khỏi sofa, âm thanh tự giác to hơn, "Làm gì có cô gái nào?! Bà nội đừng nói linh tinh!"

Ánh mắt bà nội Cố chứa ý cười, dường như đang cảm thán, "Vậy chắc là bà nội già rồi, mắt kém rồi"

"Thằng hai nhà ta cũng không dở hơi, ví dụ như mặc bộ đồ nào đó, thường xuyên cười ngây ngô, bắt đầu mang com trưa từ nhà theo, sáng dậy phải đứng soi gương cả nửa tiếng đồng hồ..."

Bà nội Cố đẩy kính lão, cười vô cùng hiền hòa.

"Nội tin thằng hai nhà ta ngây người là do mình quá đẹp trai, chứ không phải vì muốn đi gặp con gái nhà người ta đâu, có đúng không?"

Bà nội Cố càng nói thì mặt Cố Thần lại càng đỏ, "Đương... đương nhiên là không rồi!"

Bà nội Cố đáp một tiếng, không phản bác lại, sau đó cười ha ha, nói nhỏ, "Bà nội rất tiến bộ, ai cũng không sao cả, con nói cho bà nội biết đi, bà nội giúp con theo đuổi nhé, ông nội con theo đuổi bà lâu như thế, bà rất có kinh nghiệm đấy."

Nói xong lại nghĩ nghĩ, "Nếu không bà nội tìm cách làm quen với con gái nhà người ta cho con nha?"

Cố Thần căng khỏe môi không nói lời nào.

Bà nội Cố cũng không giục cậu, chỉ mỉm cười chờ đợi.

Ba mẹ Cố Thần khá bận, là do một tay bà nuôi lớn nên từ nhỏ quan hệ của cậu với bà rất tốt, bình thường cũng không hề giấu diếm bà.

Không biết qua bao lâu, chàng trai ho một tiếng, hai má đỏ bừng, giọng nói mất tự nhiên, "Bà... bà thấy chất bà tên Cố Sở có được không..."

Bé trai tên Cố Sở, bé gái tên Cố Sở Sở...

Sở...

"À ~" Bà nội Cố kéo dài giọng.

Hèn gì...

Cố Thần ngẩng đầu nhìn bà nội Cố, bà nhìn cậu với ánh mắt sâu xa, rõ ràng bà chưa nói gì, nhưng Cố Thần lại ngồi không yên, cậu đứng dậy, "Con...con...con không nghe bà nói nữa, con đi học đây."

Ánh mắt bà nội là sao! Không phải nghĩ đến chất là rất bình thường sao? Cậu... cậu còn lâu mới thêm lo xa nhé! Cũng không hề nghĩ xa nhé!

Bà lão nhìn bóng dáng vội vàng bước ra ngoài, cười tủm tỉm.

"...Thằng hai, con còn chưa mặc đồ kia!"

Cố Thần đã chạy đến trong sân...

Cậu không phải vì xấu hổ đâu nhé!

Đội Cố Thần thay đồ xong xuôi đi ngang qua chỗ bà nội, thì thấy bà lão đang làm động tác, "Cố lên!"

Cố Thần ngồi trên xe, nghĩ đến động tác của bà nội, bất giác cười thành tiếng, cậu biết bà nội nhất định sẽ giúp mình.

Sở Dư nhìn cậu đang cười ngây ngô, bất đắc dĩ, "Cậu đang nghĩ gì thế?"

Ngốc quá.

"Tôi đang nghĩ..." Cố Thần nhìn cô, nhỏ giọng đáp, "Cậu và bà nội ở chung chắc chắn rất hợp."

Sẽ không có mấy chuyện linh tinh mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu đâu ~

Sở Dư cười lắc đầu, hoàn toàn không hiểu sao cậu lại nghĩ đến chuyện này.

Giữa trưa trước khi vào tiết.

Tôn Hạo Quảng chột chột nhìn cậu, nhìn thoáng qua mắt cá chân của cậu ấy, rốt cục vẫn không nhìn được hỏi, "Nhị ca, cuối cùng anh cũng thay đồ rồi à?"

"Bộ đồ kia của anh..."

Nam sinh bình thường ít chú ý đến phương diện quần áo, nhưng vẫn không chịu được nhị ca mình cứ mặc như thế, quan trọng là bộ đồ đó rất có cá tính, lần đầu tiên cậu thấy nhị ca mình mặc một quần ngắn thế...

Không muốn đề ý cũng khó.

Khóe mắt Cố Thần liếc qua Sở Dư, nhét cục gôm vào miệng cậu ta, Sở Dư đang giảng ngữ pháp tiếng Anh cho Lý Linh Linh, cô sống ở nước ngoài, cho nên rất giỏi tiếng Anh.

Giọng nói dịu dàng, rõ ràng là không chú ý đến bọn họ.

Cậu âm thầm thở dài một hơi, "Mặc thoải mái không được hả?"

Tôn Hạo Quảng ngờ ngạc phun cục gôm trong miệng ra, nhìn lại, nhất thời ghen ngào, "Anh, anh dùng qua chưa..."

Cậu nhìn cục gôm hơi đen trên tay, chắc là còn mới... đúng không?

"Dùng rồi." Chàng trai thờ ơ gạt đầu, hai chân dưới bàn ngang ngược dạng rộng ra, ghét bỏ nói, "Lại chơi bóng rổ à? Người hôi quá!"

Tôn Hạo Quảng mém tí bật khóc, dùng rồi?... Đây đúng là nhị ca thân yêu mà.

Giọng cậu ta đầy tuyệt vọng.

"Do dạo gần đây anh không đi, nên giặt lùn Lý dẫn một đám người kiêu căng ngang ngược bên Nhị Trung đi gây rối... Em đi dạy dỗ bọn chúng đây..."

Giặt lùn Lý là biệt danh bọn họ đặt cho Lý Bộ, Lý Bộ này có một tật là thích bắt nạt người yếu, lúc nhỏ Cố Thần và Lý Bộ không hợp nhau, bây giờ lớn rồi, lúc nào không hợp thì trùm bao bố đánh cho một trận là chuyện bình thường.

Lúc nhỏ Lý Bộ để hai mái như Hán gian, cho nên tên giặt lùn Lý cũng từ đây mà ra.

Đang nói chuyện bóng rổ thì cán bộ thể dục từ từ đi tới, cẩn thận ho một tiếng, tìm người dễ nói chuyện như Tôn Hạo Quảng.

"Này Tôn ca, gần đây trường có trận đấu với bên nhị Trung, mỗi một khối đều có... mấy cậu... muốn tham gia không?"

Nếu bọn họ không tham gia...vậy...

Tôn Hạo Quảng cắn chặt răng, bật người đứng dậy vỗ đùi, "Tham gia!"

Cậu chịu ngược như thế, tên giặt Lý kia dựa vào đâu mà đắc ý! Cho tức chết nó!

Nói xong cậu nhìn Cố Thần làm nũng, "Nhị ca ~"

Tiết tháo gì chứ, nhị ca cậu nhất định là nhị ca ruột.

Cố Thần ném quyển sách lên mặt cậu, "Nói chuyện cho đảng hoàng!"

Làm nũng xấu muốn chết.

Tôn Hạo Quảng...

Mặc cho quyển sách trên mặt xuống, cậu nhếch mép, cổ lấy dũng khí, tiếp tục làm nũng, "Nhị ca, đi nha đi nha ~"

Cậu cũng không tin! Nếu ngược phải cùng bị ngược!

Nhưng có đôi khi... Con người không thể không tin vào tà ác!

"Em làm nũng với anh lâu vậy..." Tôn Hạo Quảng tức chết mà, còn kiên quyết thế!

Ruột thịt cái mông ấy!

Chàng trai mặc kệ cậu, giễu cợt: "Bố ghét nhất là làm nũng!"

Tôn Hạo Quảng cười ha ha, về mặt u oán, yếu ớt hỏi, "...Nếu là Sở Dư thì sao."

Tác giả:

Cố tiểu gia OS:...Hiện tại đã out!

Bà nội Cố *support boss* chính thức log in.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đây Có Sợ Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Cố Thần khinh thường nhìn cậu ta, phát ra cảnh giới "còn cần phải nói nữa sao" "chắc chắn là thật rồi" "lúc này im lặng còn hơn lên tiếng".

Tôn Hạo Quảng nhìn ánh mắt của cậu là hiểu ngay, âm thầm liếc một cái, "Có giỏi thì nói đi."

Để xem cậu tự vả thế nào.

Cố Thần nhìn cậu ta, thờ ơ dời tầm mắt.

—— Đây là sự thật, không cần chột dạ.

Tôn Hạo Quảng hừ một tiếng, mình đang cần người ta cho nên không bỏ ý định lại hỏi tiếp. "Nhị ca, anh để bọn nó kiêu căng vậy hà..."

Nhưng sự kiên trì này chỉ kéo dài đến ngày hôm sau.

Nhà Tôn Hạo Quảng khá gần trường, bình thường Cố Thần và Sở Dư đến đã thấy cậu ta ngồi chễm chệ trên ghế, hôm nay là lần đầu tiên cậu đến muộn như thế.

Tiếng chuông vào học reo lên...Đã qua một tiết học... người vẫn chưa thấy tới, sắc mặt Cố Thần càng ngày càng khó nhìn.

Đến giờ ra chơi.

Lúc cậu không chịu nổi định bước ra ngoài, thì có người từ cửa sau hấp tấp đi vào, đứng lúc đứng vào cậu.

"Nhị ca!!"

Nhìn miệng cậu ta sưng một mảnh xanh tím, tâm trạng Cố Thần rốt cục cũng bộc phát.

Cậu túm lấy tay cậu ta, kéo tới cửa sau "âm" một cái đụng vào khung cửa phát ra tiếng vang.

Còn nghe được giọng nói hung hăng ở ngoài truyền đến, "Ai đánh!!"

Mọi người trong phòng học đều giật mình, nhất thời im như thóc.

Bạn học ngồi cạnh cửa bị dọa đến ngốc, vôi trên tường rơi nhẹ xuống, cổ họng rất ngứa, muốn ho lại không dám hó hé.

Thậm chí tiếng cười đùa ở lớp bên cạnh đều im bất, cúi đầu như chim cút.

Hai lớp im lặng trong chốc lát, tiếng cười đùa âm ỉ từ mấy lớp xa xa tựa như cách hai thế giới.

—— Xu lợi tị hại là bản chất con người.

*Xu lợi tị hại: thấy lợi thì hăm hở chạy theo còn thấy việc xấu thì tránh xa.

Tôn Hạo Quảng lau khô miệng, mắng một cậu thẳng giấc lù, cũng không giấu diếm gì mà kể ra hết, trong giọng nói còn có cảm giác mấy đứa nhóc bị ăn hiếp chạy về méc ba mẹ.

"Còn không phải do thẳng giấc lù họ Lý kia ư! Đau chết bỏ rồi!"

Mấy người bọn họ không thể đánh nhau làm lớn chuyện, người trong nhà ai ai cũng dạy: làm thế nào đánh người khác đau đớn mà không gây ra thương tích.

Cố Thần hung dữ nhưng rất bảo vệ anh em của mình.

Cậu cười lạnh, khí thế quanh người vô cùng áp bách, "Đi xuống trước đi."

Hai người càng đi càng xa.

Trong phòng học lúc này mới bắt đầu ồn ào sôi nổi trở lại.

Đôi lông mày hơi nhíu lại, cuối cùng Sở Dư đã biết... thanh danh của Cố Thần ở trường lớn bao nhiêu, nhưng tâm trạng bây giờ của cô cũng không đặt ở đây.

Lý Linh Linh nhìn Sở Dư một lát, cẩn thận hỏi, "Sở Dư, cậu không đi xem Cố thiếu hả?"

Sở Dư bình tĩnh lại, nhẹ nhàng lắc đầu, "Cậu ấy có chừng mực."

Lo lắng không? Dù thái độ của cô có lạnh nhạt, nhưng Cố Thần là bạn duy nhất ở bên cạnh cô, đương nhiên là lo lắng rồi.

Nhưng cô rất rõ, nhiều năm như thế, tính tình Cố Thần tuy quái đản, kiêu ngạo, nhưng làm việc rất có chừng mực, không bao giờ gây phiền toái.

Tuy nói thế, nhưng cô không chú ý đến vừa nãy mình đã nhăn mày.

Hai phút sau, di động Sở Dư hiện lên một tin nhắn, ngón tay linh hoạt mở khóa màn hình, nhìn chăm chăm.

Lý Linh Linh hơi tò mò, "Tin nhắn của Cố thiếu hả?"

"Ừ" Sở Dư gật đầu, "Bảo mình xin nghỉ giúp hai người họ."

Đương nhiên, còn có một câu bảo cô đừng lo lắng, cái này thì không cần nói cho Lý Linh Linh biết.

Sau khi Sở Dư xin phép, tạm thời bỏ qua chuyện này, bắt đầu học bình thường.

Hai người Cố Thần đi đến giữa trưa mới quay về từ cửa sau.

Tiết này là tiết toán, cả lớp vô cùng im lặng, Sở Dư cúi đầu viết bài, cảm thấy có người ngồi xuống bên cạnh, mới ngẩng đầu lên nhìn.

Nhìn đôi mắt cậu, cảm giác ngoài đáng ngồi hơi xấu ra thì tâm trạng rất tốt, mọi việc chắc đã giải quyết ổn thỏa, nên cô cúi đầu tiếp tục viết bài.

Khóe môi Cố Thần từ từ sụp xuống.

Dường như đang tủi thân, cậu sờ hai má bị xước, cậu bị thương, vết thương lớn thế mà cô ấy không thèm quan tâm luôn?

Cậu xé tờ giấy viết vào, "Tôi về mà cậu không thèm hỏi xem tôi có bị thương không à?"

Nhìn chăm chăm, cậu trừng tờ giấy trong tay, khảy khảy mái tóc.

Sao... sao cứ cảm thấy như nương tựa một mình thủ phòng trông ai oán vì phụ quân đang điểm bên ngoài mà không quan tâm đến mình vậy. Cậu vò lại ném vào học bàn, lại xé một tờ, nghĩ nghĩ rồi viết.

"Tôi về rồi, mọi chuyện đã giải quyết, đập cho thằng giặc lùn đó phải kêu cha gọi mẹ, chắc cậu còn nhớ thằng đó, là cái đứa hồi đó kéo tóc cậu đấy..."

Hình như sai sai... Nếu cô hiểu lầm làm sao?

Thiếu niên ngừng tay, lại viết lại lần nữa.

Sửa một hồi, Cố Thần nhìn đi nhìn lại, thấy mấy câu này quá trắng trợn rồi, tâm tư của cậu nhất định sẽ bị lộ, lúng túng một hồi...sửa lại lần nữa.

Cuối cùng...trên giấy chỉ còn lại hai câu.

"Tôi về rồi, có xin phép không?"

Thiếu niên chột dạ hài lòng gật đầu, cảm thấy vậy là tốt nhất, sẽ không bị lộ.

Lúc chuẩn bị gửi giấy cho Sở Dư, cậu đột nhiên nghĩ tới... Chết rồi! Chữ của cậu vẫn chưa rèn đẹp.

Đáng ngồi cứng ngắc, cả người Cố Thần không thoải mái.

...

Chuông tan học còn chưa reo.

Ngoài cửa sổ các bạn học chạy qua như một con gió, vừa chạy vừa quay lại nói, "Mau lên! Lát nữa căn tin đông lắm!"

Mọi người trong lớp bắt đầu xôn xao, giáo viên vẫn cứ đứng trên bục giảng giảng bài, đến khi chuông reo mới cho tan học.

Giáo viên vừa dứt câu, mấy bạn học đã vọt vàng chuồn ra ngoài.

Không muốn chen lấn, mấy người Sở Dư Cố Thần chờ mọi người rồi đi hết mới ra khỏi lớp.

Trên đường về nhà.

"Mọi việc giải quyết xong rồi hả?" Sở Dư hỏi.

"Đương nhiên." Cố Thần chưa kịp nói, Tôn Hạo Quảng đã chen vào, nhắc tới việc này cậu ta vô cùng thích thú, lúc nói chuyện khóe môi bị sưng cũng không thấy đau.

"May mà có nhị ca, cậu không biết thằng lùn đó nham hiểm bao nhiêu đâu, chắc là biết tôi sẽ về tìm viện binh, nên nó gọi mười mấy người đứng chờ ở đó, chờ bọn tôi đến."

Thật ra cậu ta rất sùng bái Cố Thần, nên biểu hiện vô cùng rõ ràng.

Cảm thấy có người nghe nên càng hưng phấn, hoàn toàn không biết về mặt của chàng trai phía sau không chen miệng vào đã nặng nề đi bao nhiêu.

"Nhiều người thì được cái gì? Nhị ca tôi lúc đó tùy tiện dùng một chiêu... sau đó chắc là thằng đó bị khiêng về rồi ha ha ha ha..."

"Đúng rồi, nhị ca còn nói trận bóng rổ lần này nhất định phải tham gia ha ha ha, thằng giặc lùn đó đang muốn đoạt giải quán quân, làm sao có thể, cơ mà có một điều kiện..."

"Điều kiện gì?"

Tôn Hạo Quảng chỉ cười to, cậu ta nhìn cô rồi cười hắc hắc, "Hỏi nhị ca tôi đi, tôi không nhớ rồi ha ha ha ha!"

"Nhị." Tôn Hạo Quảng xoay người, chưa kịp kêu nhị ca đã thấy vẻ mặt âm trầm của người phía sau, cậu ta rùng mình sợ hãi, khóc không ra nước mắt, teo ròi, đặc ý quá rồi!

Cậu ta vỗ đầu, dường như nghĩ đến cái gì, "Tôi quên mất, tôi còn bận việc!"

"Tôi phải đi đây!" Cậu ta nhìn Sở Dư, đáng vẻ nôn nóng bất an, tốc độ nói nhanh hơn, "Đúng rồi! Nhị ca bị thương trên người, lát nữa phiền cậu bôi thuốc dùm cậu ấy."

Dường như gấp lắm, cậu ta vừa nói xong đã phóng cái vèo.

Sở Dư chưa kịp đáp lại đã không thấy bóng dáng cậu ta đâu.

Nhớ đến cậu ta nói Cố Thần bị thương...

Cô nhú mày, cẩn thận nhìn cậu, cuối cùng thấy vết xước nhỏ trên mặt cậu, cô vươn tay kéo cậu đi. "Trong nhà có thuốc sát trùng không?"

Trên người chắc còn có vết thương, về nhà thoa thuốc vậy.

Độ ẩm trong lòng bàn tay truyền đến trên da khiến cậu bình tĩnh lại.

Chàng trai ngoan ngoãn để cô kéo đi, còn uất ức nói thầm.

"Vết thương to tẻ mà cậu cũng không thấy..."

Cũng không hỏi xem cậu có đau không...

Tên Háo Tử chỉ biết chít chít cả ngày, có gì hay mà nghe!

Tác giả:

Tôn Hạo Quảng: Cả thế giới thiếu nợ tôi một giải Oscar!

Sau khi Tôn Hạo Quảng nghe thấy tiếng lòng của Cố tiểu gia liền quỳ xuống OS: Tôi sai rồi!

[Nhặt ký mặt mặt của Cố tiểu gia]

Cố tiểu gia: Nam tử hán phải khí phách một chút mới được.

..

Cố tiểu gia: qwq, Sở Tiểu Dư, đau quá đi, phải thôi "phù phù" ~~~

Bạn đang đọc truyện *Anh Đây Có Sợ Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Chương 17

Sở Dư nhìn cậu, khoe môi cong lên, không thèm tranh cãi với cậu vết thương to hay nhỏ.

"Ngồi xuống." Cô chỉ vào ghế, giọng thân thiện, "Hộp cứu thương để ở đâu rồi?"

Chàng trai cũng không phản kháng, ngoan ngoãn ngồi xuống, thấy đáng vẻ nhăn mày của cô thì miệng cũng mềm đi, "Trong phòng tôi, ngăn tủ bên trái."

"Lấy giùm tôi được không?" Cô nghĩ nghĩ rồi hỏi.

Không gian riêng tư, mình không nên lục lọi là tốt nhất.

"Nghĩ nhiều làm gì." Cố Thần nghĩ một phát là biết ngay cô đang bận tâm điều gì, tốn hơi thừa lời, lăm bằm, "Bên trong cũng không hẳn là phòng ngủ, tôi chỉ ngủ trưa mà thôi."

Giữ làm gì ba cái lễ tiết xàm xí ấy! Phiền!

Nếu cậu đã nói thế, Sở Dư cũng không phải là người không biết điều, lập tức khẽ cười, đi tìm cái hộp cứu thương.

"Ngẩng đầu lên."

Cô vận nắp chai còn i ốt.

Trước tiên phải rửa vết thương cái đã.

Chàng trai nghe lời ngẩng đầu, cô nhìn mấy vết xanh tím trên mặt, nâng cằm cậu lên, cầm miếng bông gòn chấm chấm.

Cầm bị người trước mặt nắm lấy, mỗi lần tay cô nâng lên hay hạ xuống, mỗi một động tác đều khiến tim cậu nhảy nhót liên tục.

Dường như cô muốn nhìn kỹ hơn, hơi cúi người xuống càng gần, mái tóc mềm mại lướt qua hai má cậu, thậm chí cậu còn ngửi được mùi hương thoang thoảng.

Giống như cánh bướm nô đùa giữa những khóm hoa, khiến trái tim người khác phải ngửa ngáy.

"Đau hả?" Cảm giác gò má ở dưới tay đang trốn tránh, Sở Dư dừng tay, hỏi cậu.

"Hả?" Về mặt chàng trai hoảng hốt, nghe thấy nên gạt đầu bừa, ngay lập tức lại lắc đầu, "Không..."

"Cái gì?"

Nhìn vẻ mặt lo lắng của người trước mặt, lời nói vừa thốt ra vội vàng sửa lại, "Không...không đau lắm."

Lời đã nói ra, không thể nuốt lại được.

Chàng trai thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi, yên lặng ngẩng đầu nhìn trời.

...Trần nhà đẹp quá đi.

"Tôi nhẹ một chút nhé." Tay Sở Dư nhẹ lại, giọng nói nhẹ nhàng, mang theo ý dụ dỗ. Giật giật tay, nhắc nhở, "Cậu cúi xuống một tí, cao quá."

"Ừ...ừ" Chàng trai nhanh chóng nhìn xuống, điều chỉnh góc độ theo động tác của cô, thế là tầm mắt liền rơi vào... Chàng trai dờ mắt, nhìn chăm chăm vào bức tường không dám hó hé.

"Được rồi." Sở Dư ngừng tay, lùi ra sau, nghĩ nghĩ, rồi lại lấy từ trong ba lô ra hai miếng băng keo —— hình một con heo hồng.

"Cái gì đây!" Cổ Thần cứng đờ, ngira đầu, về mặt kháng cự, "Vết thương nhỏ thế này, dán gì mà dán."

Con heo nhìn ngu như gì, còn là màu hồng nữa chứ! Cậu mà dán đi ra ngoài, để người khác cười cho thúi mặt à.

Sở Dư cong môi, bây giờ vết thương nhỏ rồi à...

"Tôi không dán!" Cổ Thần cảnh giác lùi ra sau, kiên quyết nói.

Sở Dư nhìn cậu một hồi, nghĩ nghĩ, nếu không muốn dán... cũng được thôi.

—— Dù sao con trai sĩ diện cũng là chuyện bình thường. Lát nữa xuống lầu mua mấy miếng bình thường là được.

Cô cong môi, lúc đang định nói với cậu lại nghe giọng nói hỗn hển...

"Cậu...cậu lại xài chiêu này!"

Ánh mắt kia dường như biết nói, trong suốt yêu kiều, lại chứa hình ảnh của cậu, luôn khiến cậu có cảm giác trong mắt cô luôn có cậu... khiến cậu phải đồng ý với cô.

"Tôi nói cho mà biết, lần này tôi không thỏa hiệp đâu! Cậu... cậu nhìn tôi cũng... vô dụng thôi!"

Sở Dư hơi kinh ngạc, lập tức mỉm cười, cúi đầu nở nụ cười.

"Được."

Sợ cô khiến cậu thẹn quá hóa giận, Sở Dư không nói, chỉ cắt miếng băng keo heo hồng kia đi, cười tủm tỉm gạt đầu, tỏ vẻ chính mình thỏa hiệp.

"Trên người còn có chỗ nào bị thương không?" Cô hỏi.

Dường như bỏ qua vấn đề vừa nãy.

Nhìn miếng băng keo heo hồng biến mất, rõ ràng là không tiếp tục bắt cậu dán nữa, Cố Thần thờ dài nhẹ nhõm, nhưng lại cảm thấy hơi mất mát.

Sao... sao lại thỏa hiệp dễ dàng thế!

Cô không lo vết thương của cậu bị nặng hơn ư?

Nhưng nghĩ đến mấy lời cô vừa hỏi, hất cằm, "Có."

Ngọt ngào quá.

Vẫn tốt... Hừ, đáng tiếc cậu lại bị thương.

Chàng trai kiêu căng nhìn Sở Dư, để có thể nhanh chóng bình phục... để cô ấy xem hộ cũng không sao...

Thoa thuốc xong, thấy Sở Dư dọn dẹp đồ tính rồi đi.

Cố Thần đưa người đến tận cửa, muốn nói lại thôi, nhìn nhìn một lúc rồi cũng không nhìn nổi, mắt tự nhiên hỏi, "Miếng băng keo đó đâu?"

Hay là... hay là cứ dán đi, rồi để lại sẹo thì sao.

Sở Dư mỉm cười, lục trong ba lô, vẫn là màu hồng, "Tôi chỉ có loại này, lát xuống dưới mưa loại bình thường cho cậu."

Khóe miệng chàng trai không nhìn được cong lên.

—— Cậu có người đau lòng nè.

"Khụ" một tiếng, cậu giật lấy, nhỏ giọng, "Lấy cái này đi."

"Đàn ông con trai lựa chọn cái gì!"

Đi xuống dưới mưa làm gì còn thời gian ngủ trưa.

...

Vài ngày nữa sẽ có trận bóng rổ, Cố Thần nói sẽ tham gia, vậy là thật sự muốn tham gia, hay là do người nào đó tàn bạo lôi kéo tham gia.

Tuy cậu tự tin nhưng không hề khinh địch. Cho nên mấy ngày nay, cứ giờ ra chơi là Cố Thần đều ở sân bóng rổ.

Giữa trưa, Triệu Tường ôm trái banh đứng chờ ở sân bóng.

Nhìn Cố Thần từ xa đi tới, cả đám người đều đứng dậy, chờ cậu đến gần.

—— Tiếng phì cười truyền đến.

Cố Thần nhàu mày, nhìn xung quanh, "Cười cái gì?"

Cả đám lúng túng, trong lòng sợ run, cố nén cười.

Nén đến hóng thận rồi...

Cố Thần không để ý, tâm trạng cậu đang vui, nhìn cái gì cũng thấy vui mắt.

Dùng vẻ mặt đắc ý nhìn bọn họ hai giây.

Nhếch mép, lười so đo với họ.

—— Dù sao, cũng chỉ là một đám FA bị thương chỉ có thể tự mình bôi thuốc.

Tùy tay cầm trái banh, nhàu mày, "Nào!"

Đã nói sẽ thắng, đến lúc đó sẽ có nhiều người đến xem, Sở Tiểu Dư cũng đến nữa...

Cả đám... Phắc... Ánh mắt ấy là sao...

But, cứ thế buông tha bọn họ??

...

Triệu Tường thờ hồng học, không ngại mặt đất bẩn, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Tôn Hạo Quảng... về mặt cứng ngắc.

"Anh Cố... uống thuốc kích thích hả?"

Bọn họ đã thay phiên mấy lần, anh Cố nhà cậu vẫn còn có tinh thần, bóng sắp bị cậu đập cho nở hoa, ngược cả đám bọn họ, hăng hái ghê gớm.

Về mặt Tôn Hạo Quảng như là cậu ảo tưởng quá, lắc lắc đầu, "Không có."

Sau đó nghiêm túc bổ sung, "Chỉ là uống xuân dược thôi."

Xuân tâm nhộn nhạo gì gì đó, đáng sợ nhất.

Tác giả:

Cố Tiểu Gia: Hừ, một đám FA! Tôi có người quan tâm bôi thuốc cho đấy nhé!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đây Có Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

"Cố thiếu ở đó..."

"Nhìn kìa, là Tôn Hạo Quảng!"

Lúc này trên sân còn chưa bắt đầu, nhưng người ở Nhất Trung và Nhị Trung đang khởi động làm nóng người, làm quen cảm giác một chút, bên ngoài sân có vài nhóm hai ba cô gái đi chung với nhau, lần lượt chiếm vị trí trên khán đài, che miệng nhìn rồi chỉ trỏ về phía các chàng trai đang làm nóng người ở trên sân.

"Bập..."

Quả bóng đập vào rổ, xoay tròn ở thành rổ một vòng, lắc lắc mấy lần, rơi xuống.

Cố Thần ném bóng rổ, nhìn một lượt, thờ ơ đẩy người bên cạnh rồi lơ đãng nói, "Việc tôi bảo cậu làm đã làm đến đâu rồi?"

Tôn Hạo Quảng bị đẩy tay, bóng trong tay trực tiếp rơi xuống, người trước mặt đang khom người đuổi thân bị bóng đập làm lão đảo, cậu vội vàng khoát tay tỏ ý xin lỗi.

Sau đó quay đầu lại nhìn về phía Cố Thần, "Dĩ nhiên là đã làm rồi."

Ghế người nhà đã giải quyết xong, mấy anh em ai cũng không có bạn gái, vì muốn Sở Dư được ngồi ở ghế người nhà được thoải mái hơn, cậu còn cố ý chạy đến lớp nườm một chuyến để dặn dò em gái, sau đó nói Sở Dư trông em gái hộ cậu.

—— Mặc dù em gái cậu vốn dĩ muốn đến.

"Sao vậy?" Tôn Hạo Quảng nhìn sắc mặt Cố Thần, nhìn quanh một vòng, "Sở Dư vẫn chưa tới sao?"

Thiếu niên nhú mày, quay đầu lại, bóng đập vào bảng, rơi xuống cái bịch.

Tôn Hạo Quảng sờ mũi, an ủi, "Còn sớm mà, chắc lát nữa kiểu gì cũng sẽ đến thôi."

Cố Thần đáp một tiếng cho có, có vẻ không quan tâm, nhưng lực trong tay lại rất lớn.

Ai là người hứa đến xem để cổ vũ cho cậu chứ?

Sở Dư đi cùng Tôn Ngữ.

Tôn Ngữ chính là em gái của Tôn Hạo Quảng, tiểu cô nương xinh đẹp lạnh lợi, trên đường đi cứ luôn miệng than thở về anh trai ngốc nghếch của mình với cô.

Sở Dư mỉm cười lắng nghe, không nói nhiều, nhưng cô cũng đoán được, tình cảm anh em họ thực sự rất tốt.

"Chị đợi em một lát." Tôn Ngữ kéo cô vào siêu thị một chuyến, cầm hai chai nước thể thao, "Em phải mua cho anh em hai chai nước đá."

Sở Dư nghĩ một lát, cũng cầm hai chai.

Mua cho Cố Thần nữa.

...

Lúc hai người vào trong, khán đài gần như được lấp kín, Tôn Ngữ nhìn hai lần, thấy mục tiêu rõ ràng rồi dẫn Sở Dư chạy thẳng tới hàng ghế trước.

"Minh ngồi đây đi chị!" Cô tùy tiện ngồi xuống, vỗ vào chỗ bên cạnh.

Sở Dư nhìn cô cười.

"Em mệt quá, phải uống nước đã." Lúc này, như cảm nhận được điều gì, thiếu niên nghiêng đầu qua, nhận ra người trước mặt thì mắt liền sáng lên, ném bóng qua một bên rồi đi đến chỗ ghế người nhà.

"Không phải đây..." Có... Một chàng trai cầm chai nước lên vẫy vẫy, giống như đang muốn gọi.

Triệu Tường xoa trán, sau đó vỗ mạnh một, nháy mắt, để cậu nhìn cho kỹ.

Đến cả cậu cũng đã nhìn ra, anh Cố đi lấy nước chắc? Rõ ràng là đi về phía người ta.

Sở Dư chưa từng đi xem một trận đấu bóng rổ nào, nên cũng không biết thật ra có một số quy tắc ngầm, ví dụ như, đây là ghế người nhà.

Cô không biết, nhưng những người khác đều biết, vậy nên khi có người ngồi xuống, đặc biệt là lúc Cố Thần thả bóng để đi sang bên này...

Sặc! Hóa ra tin đồn đó là thật! Nhìn đi! Đó chính là bạn gái của Cố thiếu!

A a a! Cố thiếu đi qua rồi! Là muốn đến cổ vũ người yêu sao?!!!

Sở Dư chỉ cảm thấy xung quanh rất yên tĩnh, lúc đang định ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một đôi giày thể thao màu trắng dừng trước mặt mình, hơn nữa còn có một giọng nói quen thuộc vang lên, "Sao đến trễ quá vậy?"

Sở Dư ngẩng đầu lên, "Đi siêu thị một chuyến."

"Siêu thị?" Mắt Cố Thần sáng lên, nhìn một lượt, thấy cô mang theo hai chai nước thể thao đặt ở bên cạnh, mắt cậu lại sáng thêm vài phần nữa, nhưng lại kiềm chế để khóe miệng không cong lên, cậu mắt tự nhiên, "Hôm nay nóng quá, tôi hơi khát."

Kiểm chế được mà, không được nóng vội.

Tôn Ngữ ngồi bên cạnh cố gắng tránh ra xa, không dám nhìn thẳng, bộ dạng này của anh Cố... Trông cứ như một con cún con đang tha thiết nhìn vào miếng xương đang nằm trong tay chủ vậy...

Người đàn ông tàn nhẫn của hội... Thảm không nở nhìn.

Sở Dư không cảm thấy có gì khác thường, cô đưa đồ uống cho cậu, nhìn quần áo cậu đang mặc trên người, khẽ cười, "Mặc nhiều áo quá nhỉ."

Bình thường Cố Thần cứ như người ngồi trên đồng lửa vậy, ngày ngày đều la hét đến nóng người, so sánh quần áo của cả hai, như không phải đang ở cùng một mùa vậy.

Hôm nay lại hiếm khi thấy mặc thêm một chiếc áo khoác.

Cố Thần cầm đồ uống, mở nắp ra, xoay đầu qua nhìn về phía bên cạnh, lúc này mới để mặc cho khóe miệng cong lên. Ngọt ghê.

Đột nhiên nghe được lời này của cô, chỉ trong nháy mắt, cũng chẳng hiểu vì sao tai lại đỏ lên.

"Khụ khụ, là người khác... cứ bắt tôi mặc."

Suýt chút nữa là đồ uống phun hết cả ra ngoài, cậu ho khan một tiếng, cởi áo khoác ra, hất cầm, nhét vào trong lồng ngực cô.

"Vậy cậu cầm giúp tôi đi."

Tôn Ngữ:...

Dịch ra một chút, lại cách xa chỗ đó thêm chút nữa.

Sở Dư không nghĩ gì nhiều, tự nhiên cầm lấy. Nhìn xuống sân chơi một lát, lúc này bên Nhị Trung kia đã vào sân, MC cũng đã bắt đầu điều chỉnh micro.

Cô hỏi, "Bây giờ cậu phải vào sân rồi đúng không?"

Miệng nhỏ của Cố Thần nhấp nhấp đồ uống, ngồi bên cạnh cô, bộ dạng ăn uống no nê lười biếng.

Xi xào một tiếng, đang định nói chuyện, chỉ thấy bên cạnh có người từ từ đi đến đây.

Vu Lan nhìn quanh một vòng, hình như chỉ còn mỗi chỗ này là còn chỗ trống, cô nàng nhìn bọn họ có chút khó xử, mắt tự nhiên hỏi, "Tôi có thể ngồi ở đây không?"

Không thể không nói, bình thường khi con gái cao ngạo mà đồ mặt mắc cỡ, thì thật dễ khiến cho người khác động lòng.

Mấy người bên cạnh rung động, tất cả đều im lặng nhìn sắc mặt của Cố Thần và Sở Dư.

"Không thể." Sở Dư còn chưa lên tiếng, Cố Thần đã trực tiếp dội thẳng một gáo nước lạnh, bộ dạng lười biếng trở nên nguy hiểm trong nháy mắt.

Mặc kệ không có chỗ ngồi hay khó xử gì đấy thì vẫn đều không thể.

Vu Lan lại nhìn quanh vị trí của sân bóng lần nữa, cắn môi, răng trắng cắn môi đỏ, đúng là xinh đẹp bức người, đáng vẽ không còn cách nào khác, "Tôi tới trễ, sân bóng thực sự không còn chỗ nào..."

"Liên quan gì đến tôi?" Cố Thần nhú mày lại, ngang ngược không thèm che giấu, nhìn mặt cô gái đang kiêu không thể tin nổi, cậu không nhìn được mà tiếp tục nói.

"Không có chỗ ngồi thì đứng, không đứng được thì biến!"

Xung quanh yên lặng một hồi, âm thanh rầm rì liên vang lên.

Lý Linh Linh ngồi ở đằng sau cách đó không xa, vỗ đùi cười một hồi, sau đó đứng lên, cười toe toét lộ ra một hàm răng trắng, không hề che giấu cười nhạo, "Này! Vu Lan! Chỗ của mình vẫn còn chỗ trống này."

Cô đi cùng với bạn cùng phòng, sợ Sở Dư không có chỗ ngồi, dành cho cô một chỗ, quên mất là cô đã có chỗ ở ghế người nhà...

Nhìn sắc mặt của Vu Lan lúc này, thật khiến người ta sáng khoái quá đi.

Ngược lại bạn cùng phòng lại đụng vào tay cô nàng, ý bảo cô đừng có làm càn như vậy nữa.

Lý Linh Linh hoàn toàn không để ý đến.

Cố thiếu đã có bạn gái, cô ta chính là tự mình chạy đến làm kẻ thứ ba, thật là, cứ nghĩ xinh đẹp thì Cố thiếu sẽ thương hoa tiếc ngọc chắc? Ha ha ha! Đúng là tự mình làm mình mất mặt!

Mẹ nó, Cố thiếu thật khiến người ta hả dạ quá!

Vu Lan tức muốn điên, nhưng vẫn là chậm chạp đi qua, cái tiếng rầm rì chết tiệt, cứ như xung quanh có cả ngàn con ruồi vậy, gớm chết đi được.

Túi xách suất nữa thì bị cô nàng tự mình bóp nát, miễn cưỡng giữ lại vẻ kiêu ngạo, làm như cô thực sự đang đi tìm chỗ ngồi, bây giờ tìm thấy rồi nên cũng rất mừng rỡ.

Nhìn cô nàng như vậy, xung quanh có vài người lại thấy xấu hổ thay, nói không chừng bọn họ còn nghĩ nhiều hơn.

Mặc dù cậu và Sở Dư có ý kiến khác nhau, nhưng cô vẫn đợi sau khi đám người kia đi rồi mới hỏi, "Sao lại đuổi người ta đi thế?"

Ở đây vẫn còn rất nhiều chỗ mà.

Khí thế trong mắt Cố Thần liền tháo xuống trong nháy mắt, kiêu ngạo nhấp ngụm nước, có chút đắc ý.

Cậu chỉ muốn đạt được chức bạn trai của tiểu mỹ nhân!

Những người khác tội nghiệp cô ta vì lý do gì, cậu không quan tâm!

Dù sao chỗ ngồi đại diện cho bạn gái này chỉ có Sở Tiểu Dư mới được ngồi!

Sở Dư trầm ngâm một lúc, "Chỗ ngồi này có ý nghĩa gì sao?"

Cố Thần trước mặt mọi người độc mồm độc miệng như vậy, mặc dù cô không hiểu, nhưng cũng không tùy tiện ngắt lời, nhất định là có lý do gì đó.

Suy nghĩ một lát...

—— vậy thì, chỗ ngồi này có ý nghĩa đặc biệt gì nhỉ?

Tác giả có lời muốn nói:

Cố Tiểu Gia OS: Haiz, bọn thiếu gia phải đạt được chức bạn trai của tiểu mỹ nhân!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đây Cóc Sợ Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

"Hà?"

Cố Thần khẽ sùng sốt, đột nhiên chớp mắt, không biết lấy khăn ướt từ đâu ra, cẩn thận lau chai nước, "Đây... Đây là ghế người nhà."

Mặt cậu căng thẳng, làm ra vẻ vấn đề này có gì hay ho đâu mà hỏi chứ.

"Ngồi ở đây có nghĩa là có quan hệ khá thân thiết, cô ta là một người xa lạ thì đương nhiên không được ngồi ở đây rồi."

Sở Dư nghĩ ngợi, cảm thấy cậu nói rất đúng, bèn gật đầu.

Thấy cô gật đầu, thiếu niên mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm như vừa trút hết gánh nặng vậy, nhưng cũng không thể ngồi yên ở đây được.

"Sắp bắt đầu rồi, tôi vào sân đây."

Đi được hai bước, cậu lại quay lui lại, vờ ra vẻ thờ ơ mà nói, "Đừng quên cổ vũ cho tôi đấy."

"Ừm." Cô đáp.

Tiếng còi vang lên, cuộc thi bắt đầu.

Lúc nào thời gian thi đấu cũng trôi qua rất nhanh.

"Số 17 của đội đỏ đã dùng kỹ thuật đánh lừa đối phương, vòng qua số 7 đội xanh, nhảy lên, úp rổ!" Giọng của bình luận viên ngày càng to, khiến cho người nghe hùng hực khí thế theo, "Vào chưa? Woaaaa! Vàoooo!"

"Bây giờ đội đỏ đang dẫn đầu với tỉ số 1-0!"

Tiếng vỗ tay cùng tiếng hò reo hòa làm một.

Sở Dư nhìn chăm chăm vào số 17 của đội đỏ, không khỏi mỉm cười.

Chàng trai ở trên sân bóng thoải mái phô ra tốc độ và thể lực của cậu khác với những người khác đến đâu, đáng vẻ lúc cậu nhún mảy chỉ huy mọi người cũng có có sức hấp dẫn lạ thường.

Trận đấu vẫn diễn ra.

"Bầu không khí ngày càng căng thẳng hơn rồi!"

"Rất rõ ràng, số 17 của đội đỏ đang bị đội bạn kèm chặt."

"Số 2 và số 8 của đội xanh đang bao vây xung quanh cậu, như muốn đẩy cậu vào thế bị động."

"Lúc này số 3 của đội xanh đang dẫn bóng trước, đồng đội của đội đỏ cũng chạy đến! Tỷ số sẽ được gỡ hòa hay đội đỏ sẽ nhanh chân hơn đội bạn một bước đây?!"

Mọi người nín thở chờ đợi, Tôn Ngữ bất giác nắm chặt tay Sở Dư.

"Perfect!!!"

"a!"

"Trời má oiii!"

Bên ngoài sân đột nhiên vang lên những tiếng hét chói tai, tay đưa lên miệng để cố gắng không hét lên.

Tồn Ngữ liền đứng lên ghế nhảy căng lên, phấn kích gọi anh Cố.

"Chúng ta hãy xem lại cảnh tượng vừa rồi." Bình luận viên cũng đang rất kích động, vừa rồi còn trực tiếp nói một câu perfect, lúc này lại tiếp tục nói,

"Lúc quả bóng vừa vào rổ, số 17 của đội đỏ vốn đang bị kèm chặt lại đột nhiên nhảy lên, đập cho bóng đã chạm vào thành rổ bay ra ngoài! Thực sự rất tuyệt!"

Nụ cười trên mặt Sở Dư càng đậm hơn, không nhịn được mà vỗ tay với Cố Thần, đã rất lâu rồi cô không cười tươi như vậy.

Trái tim chàng trai đập mạnh chỉ trong nháy mắt, mặc dù cách xa không thấy rõ, nhưng cậu cũng có thể tưởng tượng ra được hình ảnh đó.

—— Lúc cô cười thực sự rất đẹp, đặc biệt là khi cô vui, tựa như mặt hồ trong veo được chiếu sáng bởi những vì sao lấp lánh giữa bầu trời đêm.

Tiếng tim đập ngày càng lớn, cứ như muốn chọc thủng màng nhĩ.

Máu chảy nhanh cơ hồ không ngừng lại được, đột nhiên thiếu niên mất kiểm soát, giơ tay lên gửi một cái hôn giữa không trung.

! Tiếng hét chói tai chỉ mới yên lặng một lúc, rồi lại càng điên cuồng hơn...

Sở Dư ngẩn người, mặc dù thấy xung quanh mọi người ai cũng kích động, nhưng cô lại chẳng có vẻ gì gọi là bất ngờ, cũng chỉ là làm một động tác tay ăn mừng thôi mà, cô vỗ vỗ tay rồi cười trả.

Điều này còn làm thiếu niên bất ngờ hơn.

Không nhịn được mà nhếch môi, nắm tay lại rồi nhảy căng lên, nụ cười trên mặt sáng hết ngọn lửa.

Tiếp theo, tất cả mọi người đều cảm nhận được rất rõ, số 17 của đội đỏ đang rất phấn khích, cứ như được tiếp thêm sức mạnh vậy...

Về mặt của đội mình: Thắng chắc rồi!

Về mặt của đội bạn: Chúng tôi không phục! Có gan thì chơi tập thể đi!

—— Để một người cân team thì còn gì gọi là hảo hán nữa cơ chứ!

Trận đấu kết thúc, Lý Ninh Đức ném phăng áo xuống.

Mẹ nó! Tên họ Cố kia uống phải thuốc kích thích sao?!

Các bạn học lần lượt rời đi, trên đường, dù giọng đã khàn nhưng vẫn không ngừng gọi hai chữ Cố thiếu, hoặc là không thể kìm lại được sự phấn khích mà bàn về chuyện trên sân bóng...

Lúc đi về phía Sở Dư, mắt của Cố Thần lại sáng lên.

Quả nhiên, còn chưa đến gần, Sở Dư đã bật ngón tay cái lên, "Tiểu Cố! Bao đỉnh!"

"Nào có." Thiếu niên cố gắng để đuôi mình không ve vẩy, cậu nâng cằm lên, mở nước uống ừng ực ừng ực, kiêu ngạo nói, "Cứ vậy mà phát huy."

Suy cho cùng thì cậu cũng chỉ nghĩ về cô thôi ~

Một đám anh em...

Thấy bọn họ không tin, thiếu niên ngậm liếc họ một cách đắc ý.

Chẳng trách bọn họ nghi ngờ.

—— Dù sao thì, lũ FA bọn họ cũng chẳng biết gì về sức mạnh của nụ hôn đó đâu.

...

Chiều tối.

Bà Cố đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại.

Đầu dây bên kia, chàng trai hít một hơi, giọng có hơi run, "Bà nội Cố, cháu là Tồn Hạo Quảng đây ạ."

"À, Tiểu Tôn đây à." Bà Cố nghe ra giọng, bà rất quen với Tôn Hạo Quảng, hồi còn bé thường xuyên đến nhà quậy phá với thằng hai, sau này lớn rồi cũng đến nhà họ Cố không ít lần.

"Sao thế?" Giọng bà lão rất hiền.

"Không có gì ạ." Đầu dây bên kia cười nói, "Hôm nay chúng cháu được giải nhất, anh em chúng cháu có phần phần khích, liền rót cho nhị ca không ít rượu ạ. Nhị ca cũng đã uống nhiều rồi, có thể không về được..."

Không phải là bây giờ cậu ta không thể về được, mà là anh em bọn họ căn bản không muốn cho cậu về.

Uống rượu say càng thêm hưng dữ... Đúng là vũ khí của loài người, cũng không biết thói quen "một lời không hợp liền ra tay" là từ đâu mà đến nữa.

Bà Cố yên lặng nghe, không quan tâm đến lời giải thích vì sao lại uống rượu của mấy đứa nó.

Chỉ hỏi, "Uống say khướt rồi hả?"

Đến bà còn chưa thấy bộ dạng uống say khướt của cháu trai nhà mình lần nào...

Tôn Hạo Quảng ngây người, hoàn toàn không nghĩ đến việc bà Cố sẽ hỏi câu này, đúng là khác xa vạn dặm so với ông Cố.

—— cậu còn cố tình nói thành bọn họ chuốc rượu..

Cuối cùng cũng phản ứng lại, Tôn Hạo Quảng nhìn đồng bọn đang uống rượu như điên... Cười gượng, "Sao bà biết ạ?"

"Nhị ca của chúng cháu rất ngoan, hoàn toàn không nói gì, chỉ là..."

"Sờ... Tiểu Dư đâu rồi?" Một giọng nói say khướt quen thuộc vang lên từ sau lưng cậu, kéo cổ áo cậu, mang theo chút khí lạnh, cứ như không hài lòng với câu trả lời của cậu nên phải ra tay, "... Trả... Trả lại cho tôi..."

Tôn Hạo Quảng...

"Anh! Anh!" Những người bên cạnh vội vàng đến giải cứu người đang đè lên vai cậu, nhanh chóng kéo người đi.

Tôn Hạo Quảng nhìn điện thoại trong tay, tròn mắt nhìn một người đang say khướt, nhị ca, anh không biết mình đang làm gì sao?!

Đầu dây bên kia yên lặng một hồi, đột nhiên lại truyền đến một trận cười.

Bà Cố đặt đồ đang cầm trên tay xuống, cười tủm tỉm rồi nói vào ống nghe, "Tiểu Tôn à."

"Con bật loa to chút đi."

Vừa nói, bà liền cẩn thận tìm chức năng ghi âm trên điện thoại, rồi hài lòng nhấn vào.

Tôn Hạo Quảng ngây ra một hồi, cắn răng từ chối nói, "Thôi ạ, nhị ca uống say, nói nhiều không đếm xuể."

Bà ngắt lời cậu, cười tít mắt, "Ngao nào, bà cũng biết cháu dẫu của bà là nha đầu nhà họ Sờ rồi, bà đây là đang giúp nó một tay thôi."

Tôn Hạo Quảng...

Nhị ca, em đã cố gắng hết sức... Do anh châm ngòi trước.

"Cách... cách xa tôi ra một chút!"

Bên kia ồn ào một trận, cùng với giọng nói đang lảm bảm của thiếu niên say khướt.

"Muốn có vợ..."

"Muốn Sờ, ợ, Tiểu Dư..."

"Tụi mày hôi vãi..."

Haiz, cháu trai của bà thật là đáng yêu.

Bà Cố nghe một hồi, cảm thấy hài lòng rồi, mới đặt điện thoại xuống, nhưng mà... tốc độ tiến triển vẫn còn chậm quá nhỉ?

Bà nghĩ một lát, cười híp mắt dặn dò bọn họ cho cậu uống thêm chút rượu, đừng để cậu tỉnh, sau đó đưa cậu về căn hộ ở gần trường...

Uống say chỉ biết gọi Tiểu Sờ là đúng đắn đấy...

Sau đó bà cầm điện thoại lên, gọi đến nhà họ Sở.

"Tiểu Sở đấy hả? Con giúp bà nội một chuyện được không?"

Tác giả có lời muốn nói: Bà nội Cố *trợ công boss*, hành động

Bạn đang đọc truyện *Anh Đây Có Sợ Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

"Bà nội?" Sở Dư đang nghĩ xem giọng nói này của ai, hỏi, "Bà Cố ạ?"

Bà Cố cười haha, "Đúng rồi, là bà đây."

"Bà Cố, bà muốn cháu giúp chuyện gì vậy ạ?" Cô không đáp ứng ngay mà nhỏ giọng hỏi.

Vẫn còn gọi là bà Cố, bà than thở một câu hiệu suất của cháu trai nhà mình đúng là quá kém, sau đó vẫn cười tủm tỉm rồi lại xưng là bà nội như cũ, nói.

"Bà nội cũng không nhờ chuyện gì lớn, chỉ là hôm nay không phải thằng hai nhà bà có trận đấu bóng rổ à? Con cũng biết thân phận của bà nội và ông nội rồi, đi ra ngoài một chuyến cũng không dễ dàng gì, thằng hai lại là một đứa hiếu thảo, nên đã nhờ người ghi hình lại trận đấu rồi."

"Vâng." Sở Dư im lặng nghe, thỉnh thoảng đuôi mắt lại cong lên đáp lại một tiếng, tỏ ý rằng mình đang nghe, "Cố Thần đúng là rất hiếu thảo."

Bà Cố cười làm nếp nhăn thêm sâu hơn, nói tiếp, "Vốn buổi trưa là có thể xem được rồi, nhưng thằng hai không phải đã đi ra ngoài ăn mừng rồi sao?"

"Ông nội nó ở nhà đợi mãi nhưng không đợi được, lại bắt đầu phát cáu lên, miệng thì nói một đàng mà trong lòng lại nghĩ một nẻo, còn nói gì mà không chịu đưa video đến thì sẽ không thèm nhìn mặt nó nữa chứ. Còn không cho người đi lấy về."

Bà cười to, nói rất đầu ra đẩy, "Bà còn không biết tính ông ấy sao?"

Sở Dư hí hóp mắt cười.

Bà Cố thật là đáng yêu.

Bà đổi giọng, "Lão già đấy bây giờ vẫn còn nặt nặng mày nhẹ ngồi ở phòng khách đợi video kia kia."

Ông Cố đang chấp tay sau lưng vừa bước được một chân vào cửa, nghe thấy vậy, chân bỗng cứng đờ. "Này tôi làm sao hả..."

Bà Cố nhìn ông Cố đang nói to với vẻ mặt không phục, nheo mắt lườm ông, bà nhìn ông Cố chán không buồn nói gì, đẩy kính lão lên rồi nói tiếp, "Tiểu Sở à, làm phiền con đi giúp bà nội một chuyện được không?"

Đúng là, hợp tình hợp lý.

Sở Dư nghĩ một lát, "Cố Thần có biết không ạ?"

Dù sao cô cũng là người ngoài, tùy tiện đụng vào đồ người khác cũng không tốt lắm.

Bà Cố cũng không ngại ngần gì, ân cần nói, "Biết chứ, thằng hai nói nó để ở trong phòng khách ấy, con cứ vào lấy là được."

Cháu trai của bà nhất định sẽ nói như vậy.

Có chủ nhà đồng ý là tốt rồi. Đuôi mắt Sở Dư cong lên, "Thế thì con qua đó luôn đây ạ."

...

Bên này.

Nhận được chỉ thị của bà Cố, Tôn Hạo Quảng cúp điện thoại với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Nghe bà nói, cậu cũng dễ dàng hiểu được mục đích của bà là gì.

Nói thật, kế hoạch rất tốt, cậu lại rất muốn tình nguyện làm như vậy, nhưng vấn đề là, nhị ca của cậu bây giờ... làm sao cậu có thể kéo nhị ca về nổi đây?

Hai trong số ít những người không say nhìn cậu đứng đó, cuối cùng cũng không nhịn được mà hét lên, “Mẹ nó! Hạo ca! Cậu làm mẹ gì ở đó mà mặt ngu quá vậy?!”

Vừa nói vừa bò dậy đứng lên.

Tôn Hạo Quảng xoa trán, đi tới.

Lúc này trong phòng đã là một đồng ngổ ngàng.

Tháng này Cố Thần không dẫn dắt bọn họ, đội bóng rổ thiếu đi một người chủ lực, bình thường lúc Nhị Trung so tài, cuối cùng cũng có cơ hội thắng, bọn họ nhất định sẽ nắm chắc cơ hội này.

Các anh em phải chịu uất ức thì cũng thôi, nhưng ngày ngày nhìn bọn họ điều võ dương oai, chặc chặc trong lòng rất khó chịu.

Lần này giải đấu bóng rổ League còn chưa bắt đầu, bên Nhị Trung đã lớn tiếng nói nhất định phải thắng này nọ, kiêu căng phách lối, nhưng lần này bọn họ lại thắng...

Cuối cùng vẫn là khí thế của thiếu niên, chỉ cần nghĩ đến sắc mặt của đám Nhị Trung kia, cũng đã cảm thấy uất ức trong lòng được giải tỏa, thoải mái không chịu được.

Đám anh em cứ một hai bảo đi ăn mừng.

Tâm trạng phấn khích, mấy người ở đội bóng rổ tự chuốc say mình, nhưng cũng không quên mời rượu anh hùng của ngày hôm nay là Cố thiếu.

Được rồi, say hết cả lũ.

Có đưa thì ngồi ôm chai rượu, yên lặng ngồi trong góc không biết đang nghĩ gì, hoặc là xúm lại một chỗ rồi nói linh tinh, nhưng lại không di chuyển, trông rất ngoan.

Nhưng còn có một người đang say khướt, đoán chừng là đang chìm trong giấc mơ làm ngôi sao, cầm chai rượu lên làm micro, chề không đủ để hát, một chân nhảy lên ghế salon, dáng vẻ rất có tâm hồn nghệ sĩ, gào thét điên cuồng trong khi nó hát gì cũng có ai hiểu cái mẹ gì đâu.

Chả khác gì tiếng mõ heo cả.

Bên cạnh còn có hai người đang gục trên ghế salon, tư thế khác nhau, ngủ say như chết, dù trong này có ồn đến mức nào cũng không tỉnh dậy, cơ hồ như đang thi đấu tiếng ngáy khò khè với người nào đó, tiếng này tiếp lời tiếng kia, như một bản song ca, cho người kẻ tiếp bắt được nhịp.

Dù thế nào thì, những người này đều bị giới hạn bởi cái ghế salon, sức phá hoại không lớn lắm, cùng lắm thì cũng chỉ làm mất cay xè, tai tỉnh ỏi mà thôi.

Nhưng mà, nhị ca của cậu thì đương nhiên sẽ không như vậy rồi.

Tôn Hạo Quảng sống cũng đã mười mấy năm rồi, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên cậu biết, thì ra lúc nhị ca cậu uống say sẽ có bộ dạng như này.

“Ồ đâu đây?” Bị tay của những cậu trai vây xung quanh, tiếp tục đi về phía trước, lại lung lay một bước, chân đụng phải thành ghế, vừa vấp một cái đã ngã nhào.

Thiếu niên cơ hồ bị đụng đau, giận tái mặt, nhăn mày lại.

Yên lặng một hồi, cứ như đang cố gắng để mình tự thăng bằng lại, quả nhiên, lại bắt đầu vững vàng đi đến.

Chàng trai từ từ đi tới cái ghế trước mặt, neho mắt lại nhìn một hồi, liền đá một cước.

Bang ——

Cậu lại đá thêm một cước nữa, nhìn chiếc ghế kêu lộc lộc lộc bị đá ra thật xa, lúc này mới nghiêm túc tiếp tục tìm kiếm.

“...”

Thật ra thì, cậu cũng chả biết nhị ca của cậu có say hay không nữa.

Đúng là bá đạo một cách không logic tí nào mà.

Đi thẳng một mạch về phía trước, đụng phải thứ gì cản đường cậu, không cần để ý đó là bàn ghế hay là người, chỉ cần cậu đụng phải, sẽ dùng một cước đá văng.

Trong phòng... Mọi thứ đều thay đổi vị trí đến mấy lần.

Tránh được một bàn chân đang đá, Tôn Hạo Quảng lén nghiêng răng, sau này... Con mẹ nó ai dám chuốc say nhị ca của cậu nữa, cậu sẽ tính sổ với người đấy.

“Nhị ca? Nhị ca, em là Háo Tử đây, em dẫn anh về nhà được không?”

Bị nhiều người vây quanh cơ hồ khiến cậu không có cảm giác với câu nói này, suy nghĩ một cách khó khăn, rồi trực tiếp xách Tôn Hạo Quảng đi như xách gà.

Thiếu niên nheo mắt, ghé sát vào, nghi ngờ nhìn chằm chằm mặt Tôn Hạo Quảng.

“Về, nhà?”

“Cậu biết nhà của tôi... Hức, ở đâu sao?”

Tôn Hạo Quảng: ...

Mùi rượu phả vào mặt, cậu ngửa ra sau rồi ngửa đầu lên, vậy mới nói... Ai đó có thể nói cho cậu biết, vì sao lúc Cố thiếu uống say đến thế rồi mà vẫn còn nhiều sức như vậy không?

Thấy cậu không nói gì, vốn dĩ những người kiên nhẫn đã không nhiều, giờ uống say càng mất kiên nhẫn hơn, vị hung thần kia nhú mày, liền xóc cổ áo cậu lên không trung lắc lư hai cái, “Nói!”

“Khụ khụ, biết biết,” Tôn Hạo Quảng nới lỏng cổ áo, “Đi theo em đi, Sở Dư đang ở nhà đợi anh đấy!” “Sở... Dư?”

“Á, là vợ tôi đấy mà!” Thiếu niên khẳng định gật đầu, rồi nở một nụ cười ngọt ngào.

Nói xong, tay của cậu liền buông lỏng một chút.

Đột nhiên lại giận tái mặt, dậm một phát, “Sao cậu biết vợ tôi?!”

“...”

Tôn Hạo Quảng: ... Con mẹ nó tôi có một câu đmm không biết có nên nói hay không nhỉ?

Cậu xoa bụng, nghiêng răng nói, “Sở Dư bảo em đến đón anh, đương nhiên là biết rồi.”

“...”

“À.” Thiếu niên yên lặng hồi lâu, như chưa phản ứng kịp, phản ứng rất chậm, đáp một tiếng đầy thờ ơ.

... Lại thêm một cú dậm nữa.

“Cậu gạt tôi.”

Tôn Hạo Quảng: ...

Triệu Tường đứng đó xem thật sự rất muốn thắp nến cho cậu ta.

“Anh Cố, cậu ta thực sự không lừa anh đâu!”

Cố thiếu lắc đầu, “Không phải!”

Thiếu niên hất cằm lên, đắc ý, “Tôi say, vợ tôi, sẽ biết mà tôi đón tôi!”

Cậu bỗng giận tái mặt, giơ một ngón tay lên chỉ thẳng về phía Tôn Hạo Quảng, vẻ mặt đầy sát khí.

“Vậy nên, cậu ta nhất định là, hức, thèm tiểu mỹ nhân của tôi!”

Triệu Tường: ...

Em họ Giáp: ...

Tôn Hạo Quảng: Tiểu mỹ nhân cái đầu nhà anh ấy!

Mặc kệ vẻ mặt khó coi khó mà nói nên lời của bọn họ, Cố Thần ném tay họ ra, lộ ra một hàm răng như cá mập.

“Đánh cậu ta...”

...

Cuối cùng đã đưa được Cổ Thần lên xe, Tôn Hạo Quảng và Triệu Tường cùng thở dài một tiếng.

Cuộc đấu trí thử thách lòng dũng cảm này, có thể xem như đã thành công một nửa.

Trên đường đi lúc nào cũng phải tùy cơ ứng biến với những hành động của cậu, còn phải đề phòng đề không bị cho ăn đấm. Cuối cùng cũng đã đến tiểu khu, hai người cũng chỉ biết thở dài một hơi.

Lúc mở cửa xe đi xuống, nhìn cậu ngồi trên xe có hơi chóng mặt, sợ cậu đi xuống hụt chân lại ngã, hai người vội vàng đến đỡ cậu.

“Tránh ra!”

Thiếu niên đánh lên hai cái tay, mặt dữ như quỷ, “Hồi chết đi được!”

“Tôi là, người đã có vợ!”

Có hơi mơ hồ, nhưng cậu vẫn còn nhớ rõ, không thể để cho người khác đụng vào.

Ha ha, bọn họ muốn chạm là chạm được à?!

Hai người nhìn nhau, đều thấy rõ tia hời hợt trong mắt đối phương.

—— Nếu biết trước, thà họ ở lại đó rồi đưa mấy con sâu rượu kia về còn hơn...

Chàng trai không thèm quan tâm đến họ, nghiêm túc, nhìn kỹ xung quanh một hồi, vẫn không hề thấy người nào.

Cậu mất hứng, đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm vào hai người họ, “Vợ tôi đâu?!”

“Sờ, Dư đâu rồi?!”

Cậu vẫn nhớ rất rõ, bọn họ nói, chỉ cần xuống xe thì sẽ nhìn thấy vợ ngay!

“...”

Gọi thuận miệng thật đấy, người ta vẫn chưa đồng ý với anh đâu!

“Không phải sắp đến rồi sao? Anh nhìn kỹ chút đi, đây chính là nhà anh, có phải trông rất quen không?”

“Nhà?” Con sâu rượu lại quan sát một lượt, cơ hồ cảm thấy đúng là có chút quen thuộc, liền tự mình đi về phía trước, “Đúng rồi, về nhà!”

Có say bí tỉ cũng không quên dọa hai người không được phép đi theo.

Đã đến tiểu khu, cũng sẽ không có nguy hiểm gì, nhưng sợ cậu va đầu vào đâu, Tôn Hạo Quảng và Triệu Tường vẫn nghe theo lời của bà Cố, gọi điện thoại về nhà Cổ Thần, sau đó đứng thật xa ở phía sau.

Đợi đến lúc Sờ Dư xuống rồi sẽ đi.

Bỗng người phía trước thì đột nhiên dừng lại.

Cổ Thần có hơi ngẩn ra.

Nhìn đường đi trước mắt, ợ một cái, cậu đi tới đây như thế nào vậy?

... Không nghĩ ra.

Thiếu niên suy nghĩ một lát, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, hít một hơi, dồn khí vào đan điền.

“Này! Cậu biết tôi không?”

Cậu rống lên.

“Tôi là ai vậy?! Nhà tôi ở đâu? Dư Dư của tôi đâu rồi?!”

“Tôi ngoan như vậy, sao vợ tôi lại, hức, còn chưa đến đón tôi về nhà hả!”

Sở Dư xuống lầu được một nửa: ...

Ông già đang ngồi ăn dưa hóng gió: ...

Tôn Hạo Quảng và Triệu Tường đang muốn đi tới: ...

Tròn mắt nhìn một cửa sổ đang kéo ra của tiểu khu, có mắt từ phía sau dò ra tới.

Rất tốt, anh à, anh thật biết cách nhuộm màu hường cho tiểu khu này!

Tác giả có lời muốn nói:

Cố Tiểu Gia: Oan ức quá mà, tôi ngoan như vậy, sao Sở Tiểu Dư lại không đến đón tôi về nhà hả?!

Cố Tiểu Gia của chúng ta khiến cho tiểu khu đực rựa này ngập tràn màu hồng tình yêu rồi

Bạn đang đọc truyện *Anh Đây Có Sợ Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Sở Dư khom lưng, vén lọn tóc rũ xuống ra sau tai, tìm đồ.

—— Sao lại không thấy đâu?

Chợt thấy điện thoại đặt trên bàn vang lên.

Cô bắt máy, ở đầu dây bên kia là giọng nói của Tôn Hạo Quảng.

Bảo cô xuống dưới đón Cố Thần, Cố Thần uống say cảm tiết không để họ đỡ, nên mới cần cô xuống.

Cô còn chưa kịp nói gì thì bên kia đã cúp máy, Sở Dư bắt đắc dĩ lắc đầu, mang giày vào rồi đi xuống dưới.

Bọn họ không đỡ nổi, chỉ sợ cô lại càng không.

—— Đến khi xuống dưới, bỗng nhiên nghe thấy tiếng la.

"Dư Dư của tôi đâu rồi?"

"Tôi ngoan như vậy, sao vợ tôi lại, hức, còn chưa đến đón tôi về nhà hả!"

"..."

Sở Dư hạ tầm mắt, đứng im.

Trong nháy mắt, dường như suy nghĩ rất nhiều, lại dường như chẳng nghĩ gì cả.

...

Không biết đã qua bao lâu.

Vẫn là Cố Thần đang bị hai người kia kéo tay thấy cô.

Vung hai cánh tay đang đặt trên vai mình ra, cậu bước thẳng đến đây.

—— Lúc ấy, Tôn Hạo Quảng và Triệu Tường vì đề phòng hậu quả sau khi nhị ca bọn họ tỉnh táo lại sẽ...thẹn quá hóa giận mà hủy diệt bọn họ, nên rất không tình không nguyện chạy lên kéo cậu lại.

Mặc dù bọn họ đều muốn cách xa tên này ra.

"Em đến đón anh đây à!"

Cậu kích động bước đến chỗ cô, bỗng nhiên đi chậm lại, dường như sợ sẽ đụng phải cô nên bước tới thật cẩn thận.

Lông mày vốn dĩ dựng đứng bỗng chốc hạ xuống, dường như buông bỏ phòng bị trong nháy mắt, từ dã thú đang sẵn mồi bỗng chốc biến thành con chó con vừa được ăn no.

Ánh mắt Sở Dư hiện lên tia phức tạp.

"Ừ."

Chàng trai hải lòng gật đầu, sớm đã quên mất dáng vẻ "một lời không hợp liền ra tay" của mình vừa nãy, "Vậy chúng ta về nhà thôi!"

Bước được hai bước, cậu quay người lại, hất cằm, giống y chang học sinh tiểu học, nắm lấy một ngón tay của cô, "Em đến trễ quá!"

Nâng ngón tay lên quơ quơ trước mặt cô, kiêu ngạo nói, "Cho nên, hừ, nắm một ngón tay."

Sở Dư giật giật nhưng không giãy ra.

Cô nhìn về phía hai người đang giả vờ ngắm sao bên kia, nhẹ nhàng nở nụ cười, "Sao cậu ấy lại uống nhiều thế?"

Hai người ngẩn ra, không biết phản ứng này của cô là sao.

Bọn họ nhìn nhau, vậy, rốt cục cô có nghe thấy anh của bọn họ vừa mới hét lên hai câu kia không.

... Chịu thôi, không nhìn ra được.

"Mấy cậu không có chìa khóa đúng không." Dường như không nhận ra hai người kia trao đổi ánh mắt, Sở Dư cong khóe môi, "Bà Cố vừa mới đưa cho tôi, tôi còn có việc, hai người đỡ cậu ấy lên đi."

Câu đầu tiên của cô đã quy nguyên nhân gọi cô xuống là vì không có chìa khóa.

Tôn Hạo Quảng và Triệu Tường liên tục lắc đầu, "Không được, không được đâu!"

Phản ứng đầu tiên là nhìn sắc mặt Cố Thần

Dường như trong tiềm thức cảm giác được sự an toàn, nhị ca của cậu bắt đầu buông lỏng, thần trí trở nên hỗn loạn.

—— Ánh mắt giờ đây tràn ngập mê man, ngoan ngoãn như học sinh tiểu học được mẹ đón về nhà.

Hoàn toàn mất đi dáng vẻ hung dữ phòng bị vừa nãy.

Tôn Hạo Quảng và Triệu Tường cạn lời.

Tức ngực quá!!!

Chênh lệch giữa bạn và vợ... cách cả một dải ngân hà.

Hai người cắn răng, nói tiếp, "Phiền cậu chăm sóc anh Cố bọn tôi nhé, bọn tôi còn có việc gấp liên quan đến mạng người, mấy con ma men kia còn nằm ở quán, bọn tôi phải quay về đưa bọn họ về nhà."

Sở Dư nhìn xoáy vào bọn họ, cảm xúc chỉ như vô tình, thản nhiên nói, "Sao ngày nào mấy cậu cũng có việc gấp thế!"

"Ha! ha ha ha!"

Không biết là vô tình hay cố ý, Tôn Hạo Quảng và Triệu Tường chợt dạ như đứng đồng lửa như ngồi đồng than, cười gượng vẻ mặt tự nhiên, không chờ cô đáp lại đã quay người bước đi.

"Vậy, bọn tôi đi nhé!"

Ngồi trên xe về, Tôn Hạo Quảng bỗng có chút tiếc nuối.

"Aiz, tiếc quá không được xem rồi!"

Biểu hiện vừa nãy của nhị ca, rõ ràng là đã xác định mối quan hệ của bọn họ thành vợ chồng rồi —— Hôn hôn, ôm công chúa gì gì chắc là có đủ cả rồi.

Nhưng thật ra bọn họ không phải...

Vậy thì càng vui rồi..

...

Sở Dư nhìn người bên cạnh, rốt cục vẫn dịu cậu lên.

Thật ra bây giờ cô đã hiểu ra, chỉ sợ mấy việc gấp kia chỉ là cái cớ mà thôi, bao gồm cả việc cô tìm mãi mà không thấy máy quay phim đâu.

Nhưng, cô cũng không thể cứ như thế rời đi được.

Cô và Cố Thần là bạn, mặc kệ quan hệ sau này của bọn họ là gì, mặc cho lựa chọn sau này của cô là gì, thì chỉ ít bây giờ, cô không thể bỏ rơi cậu ngay lúc cậu đang say cần người chăm sóc như thế được.

Cậu rất tốt với cô, không thể vì bất cứ lý do gì mà khiến cô xem thường.

Cô tùy ý để Cố Thần nắm tay mình đi lên nhà.

"Chờ xíu." Sở Dư buông tay ra, lấy chìa khóa mở cửa, "Vào đi."

Cố Thần không phản ứng.

Lúc cô quay đầu lại, thấy Cố Thần đang nhìn chằm chằm đứa bé đang nhào vào lòng mẹ mà khóc ngoài kia.

"Tiểu Cố?"

"Ồ."

Chàng trai quay lại, suy nghĩ còn đang mơ màng, dang hai tay ra, "Chân đau quá, phải ôm một cái!"

Dáng vẻ y chang đứa bé vừa bị té ngã.

Phải ôm một cái, hôn một cái, phải dỗ dành mới chịu đứng dậy.

Sở Dư sững sốt, "Cậu vào nhà trước đã!"

Cậu vào nhà trước đã → vào rồi cho ôm!

Chàng trai lúc này dung lượng não có hạn, xoay một vòng mới hiểu ý cậu nói, hài lòng hất cằm, nâng chân bước vào.

"A..."

Chân vừa nâng lên đã vướng vào bậc cửa, thấy Cố Thần sắp ngã, Sở Dư vội vàng quay lại đỡ cậu, ngay lúc cậu bổ nhào vào ngực cô.

Hai tay cậu đặt trên eo cô.

Mềm mại tinh tế.

Chàng trai ngẩn ngơ, trong đầu đặc quánh, không nói rõ cảm giác gì, nhưng bắt đầu cảm thấy hưng phấn.

Cậu ôm càng chặt, miệng thì lầm rầm, đầu cậu cọ cọ lên gáy cô.

"A ~ thơm quá ~ vợ ơi ~ Dư Dư ôm nào ~"

Hơi thở nóng rực phả vào gáy cô, thân thể Sở Dư cứng đờ.

Cổ trắng như tuyết bỗng chốc ửng hồng, tay kéo đôi tay đang đặt trên eo mình.

Quần áo mùa hè quá mỏng, đặc biệt là Cố Thần, cậu chỉ mặc một cái áo sơ mi mỏng. Cố Thần dán chặt thân thể mình lên, có thể cảm giác được nhiệt độ của làn da, thậm chí cô có thể cảm nhận được đường cong của cậu.

Thiếu niên không giống với những cậu bạn cùng tuổi gầy gò, trái lại, có thể là do thường xuyên luyện tập, trên người cậu đâu đâu cũng đều rắn chắc, gầy nhưng lại khỏe mạnh, ẩn chứa sức lực kinh người.

Chàng trai bị kéo ra từng to mắt, dáng vẻ anh đây không hài lòng, tiếp tục dang hai tay ra, "Ôm ~"

"Không được!" Sở Dư đặt tay trước ngực cậu.

Chàng trai mở to mắt, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, mơ mơ màng màng cảm thấy lo sợ, nhất thời uể oải.

Cậu nói nhỏ, "Vừa nãy bọn họ muốn đỡ anh, nhưng anh rất thông minh không cho bọn họ đỡ."

Cậu càng nói càng đáng thương "Anh chỉ để cho em ôm, mà em còn không chịu ôm."

Lời nói của cậu, chính là một lời hứa.

Một người có mối tình duy nhất, chỉ hứa hẹn với một người là cô.

Một người, say rượu cũng nhớ kỹ lời hứa.

Hoặc giả là sợ hãi điều gì đấy.

Lông mi Sở Dư khẽ chớp, khoe miệng lại cong lên, cô kéo tay cậu, nhẹ giọng, "Đầu có đau không? Nghi một lát nhé?"

"Ừm." Cổ Thần gật gật đầu, ngoan ngoãn để cô kéo đi.

Cậu nỗ lực quá nhiều, khát vọng đã lâu, lại càng dễ dàng thỏa mãn.

Nhưng chỉ cần một câu nói dịu dàng, chuyện gì cũng quên hết.

...

"Cổ Thần, cậu nằm ở đây chờ một lát nhé?" Cậu bây giờ giống như một đứa trẻ, giọng nói của Sở Dư nhẹ nhàng hẳn, nghiêm túc nói với cậu, "Tôi đi nấu canh giải rượu cho cậu."

Dù cậu phản ứng hơi chậm, nhưng mỗi một câu của cô, cậu đều suy nghĩ thật kỹ.

"Được."

Chàng trai lẳng lẳng, choáng váng gật đầu.

Sở Dư xoay người vào phòng bếp.

Không lâu sau, một mùi hương của hỗn hợp giấm và gừng bay ra.

Nước giấm và đường đỏ, thêm chút gừng, là cách nấu canh giải rượu thông thường, rất nhanh chóng dù hơi khó uống.

Khoảng chừng 10 phút, Sở Dư bước ra.

Vừa vào cửa phòng, bắt gặp đôi mắt đen láy đang nhìn mình, sau đó xuất hiện một gương mặt cười toe toét.

Sở Dư kinh ngạc.

Tư thế chàng trai vẫn giống trước khi cô rời đi, chần chập tới cầm, hai tay đặt trên mép chăn, chỉ lộ ra mỗi cái đầu.

"Sao cậu không ngủ?"

Người say rượu đều rất dễ ngủ, nhất là lúc nằm trên giường, cố cứ tưởng cậu đã ngủ rồi.

"Đang đợi em mà..." Chàng trai cố gắng mở mắt to ra, không cho mình ngủ.

"Nằm ở đây chờ một lát."

Thần trí cậu đã mơ màng, nghe cô nói thế, cố chấp hiểu theo ý này.

Cậu ngáp một cái, giọng nói hơi nhỏ, "Phải nghe lời vợ..."

"..."

Trong lòng Sở Dư có chút phức tạp.

Có lẽ là cảm động, hoặc là sự tự trách không thể nói rõ, cũng có thể là một thứ tình cảm nào đó.

Điều này thúc đẩy cô ngắt ngang lời cậu.

"Cổ Thần, ngồi dậy uống canh nào."

Sau khi Cổ Thần ngồi dậy mới cảm thấy hơi nóng.

Cậu khó chịu uốn éo thân mình, "Anh nóng!"

Cậu làm nũng, "Tắm đi ~"

"..."

Không phải định bảo cô tắm cho cậu đấy chứ.

Sở Dư chỉ có thể dờ dẫm mắt, coi như chưa thấy gì.

"Anh nóng! Anh khó chịu! Anh muốn đi tắm!"

Cố Thần thấy cô không để ý đến mình, đột nhiên cảm thấy oan ức.

Cậu khó chịu mà cô cũng không quan tâm!

Cậu cười đỏ, trừng mắt giận dữ.

"Anh mặc kệ, anh mặc kệ! Em phải tắm cho anh!"

Sở Dư bất đắc dĩ.

—— Thật ra, Cố Thần lúc bình thường vẫn tốt hơn.

"Cố Thần, đừng quậy nữa."

Cô không thể nào giúp cậu... tắm được.

Thiếu niên run rẩy, hơi lúng túng, nếu là bình thường thì cậu đã nghe lời, nhưng lúc này cậu đã say, không chịu nổi ả ỉm ỉm, bỗng nhiên bùng nổ.

—— Bọn họ rõ ràng là vợ chồng mà!

Cậu vỗ giường.

"Này này này, em là vợ anh! Em không tắm cho anh hả!"

"Em không thương anh đúng không!"

"..."

Ai say rượu cũng đều khó chơi như thế này hết hả?

Sở Dư không muốn đồng ý, nhưng lần này Cố Thần như quyết tâm cho bằng được.

Thậm chí khóc lóc om sòm đều lôi ra hết.

Sở Dư...

Cô đột nhiên mỉm cười, không biết sau khi tỉnh lại Cố Thần có còn nhớ không, cậu bình thường kiêu ngạo là thế...

"Được." Sở Dư gật đầu.

Sở Dư cũng không tự mình ra tay, cô chỉ có thể lấy khăn lông ra lau thôi.

...

Sở Dư vắt nước khăn lông, tỉ mỉ lau cổ giúp cậu.

Sau đó đưa cho cậu, "Tôi hơi mệt, tiểu nhị tự làm được không?"

Vợ cậu đã lau cho cậu rồi ~

Chàng trai cảm nhận được nhẹ nhàng khoan khoái thôi không quán quít nữa, mơ mơ hồ hồ cầm lấy cái khăn, tay chân luống cuống.

Sở Dư chỉ chỉ ngực cậu, nhẹ giọng bảo cậu, "Lau chỗ này đi, giống vừa nãy tôi lau cho cậu ấy."

Chàng trai động đây, mới bắt đầu động tác còn cứng, lát sau không cần Sở Dư bảo, cậu tự động lau toàn thân, từ cánh tay đến bụng.

Dáng vẻ lau người vô cùng vui vẻ.

Lúc này quần áo đã cởi được nửa, cánh tay một bên đã để trần, vừa nhấc tay lên thì áo sẽ xắn lên đến trên cổ.

Cơ bụng thấp thoáng như ẩn như hiện.

Sở Dư khẽ cười, hít một hơi, mắt tự nhiên nhìn đi chỗ khác.

Thấy thời gian trôi qua không ít, cô quay đầu lại, chuẩn bị vắt khăn cho cậu.

Đúng lúc này, cô lại thấy cậu vói tay vào quần!

Một chỗ căng phồng nhích tới nhích lui.

Mặt Sở Dư ửng đỏ trong nháy mắt, bình tĩnh nhìn xuống, nheo mắt lại, giọng nói thậm chí càng nhẹ nhàng, "Cố Thần! Cậu làm gì thế!"

Cố Thần cảm thấy hơi lạnh, không biết vì sao hô một tiếng lấy khăn lông ra, vẻ mặt mê man nhìn cô.

"..."

Nhìn thấy khăn mặt trong tay cậu, Sở Dư yên lặng lắc đầu, thấp giọng nói, "Cậu tiếp tục đi."

"Ồ."

Sau khi lau xong, cậu bẻ bẻ ngón tay, sao lại không vói tới nhỉ.

Vì thế ngồi xuống sát bên người Sở Dư, nhét khăn lông vào tay cô, phả hơi rượu, "Dư Dư lau cho anh đi!"

Tay Sở Dư run lên.

Khăn lông rơi xuống chân.

Cứ cảm thấy... có hơi nóng.

Cô nhặt khăn lông lên, nhúng nước vài lần, tỉ mỉ vò mấy cái mới thấy hết nóng.

Sở Dư cúi mặt, "Nằm sấp xuống."

Cô chăm chút lau sau lưng cậu.

Cố Thần nghiêng đầu, nhìn cô chăm chăm.

"Nhìn cái gì?" Sở Dư hỏi.

Cậu ngẩn người một lúc, đột nhiên nâng mặt lên, sát mặt đỏ ửng, ánh mắt trong veo nhìn cô.

"Vợ ơi~ Em đẹp quá đi ~"

Trong mắt cậu như chứa lửa, Sở Dư dờn tầm mắt.

Cố Thần không chờ cô phản ứng lại, đánh sấp tới, nắm lấy eo cô, chôn mặt vào bụng cô dụi dụi, luôn miệng làm bầm.

"Rất thích em, rất thích rất thích em..."

Cả người dường như bắt đầu bắn ra bong bóng màu hồng, tiếp tục làm bầm, "Rất thích Sở Dư, thích vợ lắm ~"

Khí nóng phả lên bụng, Sở Dư né tránh, đang lúc định đẩy cậu ra thì cậu đã quay lại chỗ mình.

Nghiêng đầu nằm sấp ở đó, có thể nhìn cẩn thận một lượt từ trên xuống dưới.

Giọng nói mang theo ngọt ngào đặc ý, "Tóc đẹp nè, mắt đẹp nè, mũi cũng đẹp, miệng cũng đẹp luôn, cảm cũng đẹp..."

"Chỗ nào cũng đẹp hết..." cậu kiêu ngạo vô cùng.

Sau đó cậu như nghĩ đến gì đấy, bỗng nhiên buồn rầu, "Nhưng lại hơi hung dữ."

"... Hung dữ?"

Cố Thần mạnh mẽ gạt đầu, nói ra những lời sâu thẳm trong lòng mình. "Đúng thế, dữ lắm, anh còn sợ em mà."

Cậu hoàn toàn đã quên mất đáng về bình thường của mình, không sợ trời không sợ đất.

"...Sợ cái gì?" Động tác trong tay Sở Dư chậm lại, dịu dàng nói.

Chàng trai than thở.

"Sợ em không vui..."

"Sợ em có giận anh không..."

"Sợ có thể em không quan tâm đến anh..."

"..."

Sợ nhất chính là, cô không thích anh.

...

Tình cảm thiếu niên luôn thẳng thắn nhiệt tình, Sở Dư dừng tay, ngón tay ấn nhẹ lên tấm lưng trần ấy, đường cong khêu gợi, động tác bỗng nhiên nhanh hơn.

Cô cũng không hề phát hiện ra, mặt mình chậm rãi ửng hồng.

Tay Cố Thần nhịn không được vuốt ve, Sở Dư vươn tay ngăn cậu lại, cậu thuận thế nắm lấy tay cô.

Đôi mắt say mê ly nhìn chăm chăm bàn tay trắng trẻo, lời kéo đặt lên gò má cậu.

Tay Sở Dư lạnh lạnh, vừa đặt lên gương mặt nóng hổi, cậu thoải mái run lên.

Hai má cọ cọ tay cô, thở phào nhẹ nhõm, "Thoải mái quá ~"

Động tác của Sở Dư nhanh lên hẳn.

"Được rồi." Cô bỏ khăn lông xuống, "Ngủ đi."

Đang định đứng dậy rồi đi.

...

Cố Thần giữ chặt tay cô, "A...Cùng ngủ đi."

"Hả!" Sở Dư đang định nói gì thì đã bị cánh tay của cậu kéo xuống.

Cố Thần mím môi, nhét Sở Dư vào chăn, mới hài lòng gật đầu ngáp một cái, "Ngủ đi!"

Ôm người vào lòng.

Chàng trai chỉ cảm thấy một mảnh thiếu nào đó đã được lấp đầy, vừa vặn con buồn ngủ ập tới, dường như một giây sau sẽ tiến vào mộng đẹp.

...

Cả người bị cậu ôm vào lòng, ngẩng đầu chính là vòm ngực của cậu, cả bầu không khí chỉ có thể ngửi thấy mùi hương của cậu, như bị cậu vây quanh.

Bỗng nhiên Sở Dư cảm thấy hai má được bao bọc trong chăn nóng lên.

Nhẹ nhàng nhũu mảy.

"Buông ra." Cô nói.

Cô vừa động, chàng trai liền tỉnh, tay vỗ vỗ tay cô, miệng thì thầm cự tuyệt, "Không muốn!"

Trong lòng mỗi một người đàn ông đều là trẻ con, chỉ là đứa trẻ ấy được giấu thật sâu ở đáy lòng, bây giờ đây, đứa trẻ trong lòng Cố Thần đã xuất hiện một vòng.

Cậu càng ôm chặt một chút, tự nhiên nhắm hai mắt lại thì cảm lên đỉnh đầu cô, mơ mơ màng màng hừ hừ, "Không buông!"

Biết có giấy dựa cũng vô ích, Sở Dư nhẹ nhàng nói, "Tôi không thích bị ôm ngủ"

"A..."

"Không thể nào."

Ôm thoải mái thế này, vừa thoải mái vừa thơm, ai mà lại không thích... Nói dối...

Cố Thần không hề suy nghĩ mà lăm bằm phải đối, ôm càng chặt.

"Lúc trước chúng ta cũng ôm nhau ngủ mà." Cậu còn nhớ rõ, lúc trước khi cậu ôm cô cậu còn đặt cô ở trên...

Bỗng nhiên cậu hơi nghi ngờ, à, tư thế này có đề cô không?

Sở Dư... Bọn cô ngủ chung khi nào vậy?

Giống như tú tài gặp nhà binh, có lý mà không nói rõ, chẳng thể nào nói phải trái với người không có đầu óc được.

Cô hít vào một hơi, nói tiếp, "Ôm nhau sẽ nóng lắm."

Lúc này Cố Thần đã nửa tỉnh nửa mê, mắt nhắm chặt, nghe cô nói, bàn tay với tới cởi nút áo cô.

Nóng, cởi áo...

A~ mềm quá ~

Sở Dư phản xạ có điều kiện nâng chân lên, "Làm gì đó?"

"A..."

Cố Thần đau đớn cuộn lại như con tôm, mắt bỗng nhiên mở ra, vẻ mặt trách móc nhìn cô, "Đau quá!"

Sao tự nhiên lại đá cậu?

Sở Dư lúc này mới phản ứng lại. Là do cô hiểu lầm rồi.

Cô hơi xấu hổ nghiêng đầu, "Đau không?"

"Đau!"

Cố Thần gạt mạnh đầu, kéo tay cô, vẻ mặt tự nhiên nói, "Muốn phù phù!"

Sở Dư...

Cô thu tay lại, mỉm cười ôm cậu, nói sang chuyện khác, "Được rồi, không đau nữa."

"Còn đau mà!" Cố Thần không vui, "Muốn ôm!"

Sở Dư tiếp tục ôm, hơi bắt đắc dĩ, chỉ cần không phù phù, ôm một chút thì có thể.

—— Cô không hề chú ý rằng, thái độ của cô có bao nhiêu dung túng.

Giống như? Được hỏi?

"Em tốt với anh quá ~"

Sở Dư bình tĩnh cong khóe môi, gạt gạt đầu.

Cố Thần mơ mơ hồ hồ cảm giác mình được hỏi, cười ngây ngô...Bỗng nhiên đến bên tai cô nói nhỏ, "Anh muốn nói cho em một bí mật ~"

Cậu cũng phải đối xử tốt với cô!

"..."

Sở Dư dừng một lát, miệng khẽ nhếch lên, đóng tai lắng nghe.

Cố Thần kéo chăn trùm kín đầu hai người, tựa như hai đứa bé trùm chăn kể chuyện nhau nghe, "Anh nói em biết, anh đã vẽ rất nhiều rất nhiều bức tranh về Sở Tiểu Dư ~ cô ấy không biết đâu ~"

Cậu giáo hoạt cười, "Lần trước anh lừa Sở Tiểu Dư nói là viết giáo án, cô ấy ngốc nghếch mà tin thật ~"

Lúc cậu nói chuyện, có lúc là Sở Tiểu Dư, có lúc là em, rõ ràng tinh thần đã mơ hồ, nhưng Sở Dư vẫn hiểu.

Sở Dư... cô không tin.

"Còn nữa còn nữa..." Cậu nhìn trái ngó phải, đáng vẻ vô cùng đắc ý.

"Ngày ấy lúc tụi mình ăn cơm, thừa dịp Sở Tiểu Dư vào phòng bếp, anh lén đổi hai đôi đũa với nhau ~"

Rồi lại đáp, "Ngọt lắm nha, ha ha!"

Sở Dư...

"Còn nữa..." Chàng trai như mèo con trộm thịt, "Còn có ngày kia cô ấy mặc áo ngủ, anh lén chụp rất nhiều hình ~"

"..."

Cô mím môi, giọng nói thản nhiên, "Còn gì nữa không?"

Cố Thần bỗng nhiên đứng dậy, giơ ngón tay với cô, "Còn một chuyện nữa, cái quan trọng nhất."

Cậu lắc lư kéo cô đến tủ quần áo, ném quần áo xuống hết, kéo tay cô đẩy đẩy.

Tấm ván phía sau bỗng nhiên trượt ra, một phần tủ quần áo bỗng nhiên mở ra.

Sở Dư nhìn căn phòng phía sau, lặng im.

Cố Thần nhận ra cô khang khác, kiêu ngạo dựng ngón tay, đắc ý nói.

"Ha ha ha! Lúc nghe nói Sở Tiểu Dư sắp đi học cùng anh, anh liền thông phòng khách và phòng ngủ với nhau ~"

Tác giả: Trong lòng Cố Tiểu Gia OS: Anh đây tuyệt không!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đây Có Sợ Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Ngày hôm sau.

Khó khăn lắm mới được một ngày trời mát, gió lạnh phảng phất thổi qua cửa sổ, rèm cửa màu xanh đậm lại nghịch ngợm lướt qua đầu giường.

Người trên giường khẽ nhủ mày.

Ánh mắt có chút mệt mỏi, Cố Thần đưa tay che ánh nắng, chuyển động cơ thể, chuẩn bị nằm sấp lại rồi ngủ tiếp.

"Ủm?"

Cậu day day trán, ngồi dậy, kéo chăn ra nhìn chân mình với vẻ mặt bức bối.

"..."

Chẳng biết cổ chân được quán lại bởi hai sợi dây từ lúc nào.

Cố Thần vừa bức vừa buồn cười.

Chiếc giường lớn vốn không có tấm đệm, cũng không biết vì sao cậu lại bị trói, bó hai chân lại như bánh chưng, cố định chặt trên giường.

Di chứng sau khi uống rượu đang từ từ kéo đến, cứ như đang có cả ngàn con ruồi bay trong đầu, không ngừng kêu vo ve vo ve, đúng là nhức đầu muốn chết.

Lúc này lại nhìn thấy một vết bầm dưới chân, thiếu niên nằm xuống lại, thứ này là do ai làm đây?

Cậu mà không dạy dỗ cho tên đó khóc ra nước mắt thì cậu sẽ chẳng phải là Cố Thần nữa!

...

Cậu nhớ rất rõ, buổi trưa hôm qua lúc bọn họ thắng trận, mọi người liền kéo cậu đi ăn mừng, Sở Tiểu Dư phải ngủ trưa, cậu cũng đành phải để cô đi.

Sau đó cậu uống nhiều quá, hình như là với... Với Hảo Từ?

Không nghĩ nữa, đau đầu quá, như có cây búa đang gõ bên trong vậy, Cố Thần không kiên nhẫn được nữa đành ngồi dậy, cảm sợi dây thừng dưới chân rồi mở ra, nhìn đồng dây bị ném xuống đất, mới cảm thấy dễ chịu hơn.

Và sau đó lại nằm bịch xuống giường.

Uống rượu có hại cho sức khỏe, câu này đúng là chuẩn không cần chỉnh mà.

Đã rất lâu rồi cậu chưa có cảm giác toàn thân mệt mỏi như này, năng lượng như bị rút sạch, uể oải chẳng muốn làm gì.

Haiz, nghĩ nhiều làm gì, gọi điện thoại luôn cho nhanh.

"Hảo Từ," Giọng của cậu có hơi khàn, "Đứa nào buộc chân tôi lại thế?"

Tôn Hạo Quảng nhận điện thoại với vẻ mặt đầy ngờ ngạc.

Lượng tin tức trong câu nói này có hơi nhiều nha...

Mặc dù cảm thấy không có khả năng, nhưng cũng sợ nhờ đâu lại làm phiền hai người bọn họ, nên sáng nay mặc dù tò mò muốn chết đi được, cũng không dám gọi điện cho Cố Thần.

Kết quả là trong lúc cậu đang tò mò, thì lại thấy nhị ca gọi điện cho cậu, giọng khàn như vậy, chắc chắn là vừa mới tỉnh dậy.

"Nhị ca à," Cậu nín cười, cẩn thận hỏi, "Chân anh bị trói lại hả?"

Vậy, tối qua anh làm cái gì... Mà lại khiến cho Sở Dư trói chân anh lại vậy?

Mượn rượu giở trò... cường gian?

Cố Thần nhú mày lại, "Không phải cậu?"

Nghe thấy câu này cũng đủ hiểu là cậu ta không biết, "Triệu Tường à?"

"Khụ khụ." Tôn Hạo Quảng ho khan, không dám cười ra tiếng, "Nhị ca, anh không nhớ chuyện tối qua sao?"

Mẹ nó, đúng là tiếc thật mà.

Mặc dù cậu không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng hoàn toàn có thể tưởng tượng được, nhị ca của cậu nhất định là đã làm rất nhiều... chuyện xấu hổ.

Ha, ha ha ha ha, chỉ tưởng tượng đến bản mặt sòng không còn gì luyến tiếc của nhị ca mà cậu đã cảm thấy buồn cười lắm rồi.

Nhưng nghĩ lại đến cảm giác trước mặt Sở Dư, thần trí của nhị ca hoàn toàn bị men rượu xâm chiếm, e là có chút... mơ hồ.

Cố Thần nghĩ lại, cậu vẫn nhớ rất nhiều chuyện, ví dụ như chuyện cậu đánh cho Tôn Hạo Quảng mấy phát này, cả chuyện Tôn Hạo Quảng muốn cướp tiểu mỹ nhân của cậu, còn có... sau đó cậu quay về tiểu khu, hét to... Tôi là ai... Vợ cậu ở đâu...

Cố Thần im lặng một hồi, thật... thật là xấu hổ.

Đầu dây bên kia còn đang cố gắng hỏi cậu có nhớ không, mặt Cố Thần căng ra, then quá hóa giận, "Cậu im lặng đi, đàn ông đàn ông mà hỏi nhiều như vậy làm gì?"

Sau đó xảy ra chuyện gì nhỉ?

Sau đó hình như là... SỞ! TIỂU! DU! ĐẾNNN!!!

Sấm giữa trời quang.

Thiếu niên sững sờ, đột nhiên lấy chân trùm đầu lại, nằm dài trên giường, chớp chớp mắt.

Vậy mới nói, Sở Tiểu Dư... Có phải đã thấy hết một màn mắt mặt đó rồi không?

"Em lải nhải á? Nhị ca, bình thường trước mặt bọn em anh cũng lải nhải chả ít hơn em tí nào đâu... Em..."

Đầu dây bên kia thấy có chút không phục, Cố Thần nhắm mắt lại, nghe một hồi, khó khăn hỏi, "Những... Những lời tôi nói Sở Tiểu Dư nghe được sao?"

"Chắc là không." Tôn Hạo Quảng nhớ lại phản ứng lúc đó của Sở Dư, nói một cách không chắc chắn, sau đó cũng không nhịn cười được nữa, trước đó giọng của nhị ca thực sự rất buồn cười, chỉ nói một chút, "Nhưng nhị ca à, anh ha ha ha, không nhớ tối hôm qua anh được Sở Dư, ha ha, chăm sóc sao?"

Cố Thần còn chưa kịp phản ứng xem xem điều này có nghĩa là gì thì đã bị tờ giấy ở đầu giường thu hút, cậu quá quen thuộc với nét chữ viết trên đó rồi.

"Sở Tiểu Dư!"

"Gì thế gì thế?" Mắt Tôn Hạo Quảng sáng lên bởi tiếng gọi, "A lô? A lô a lô?"

"Aaaa!"

Cố Thần cúp điện thoại.

—— Xin lỗi đã trói chân cậu lại, với cả, có canh giải rượu ở trên bàn. Sở Dư.

Cố Thần ngồi bật dậy ngay, trong đầu đều là suy nghĩ về chuyện Sở Dư nấu canh giải rượu cho cậu, mang giày vào định ra khỏi phòng, nhưng đi được hai bước lại nghĩ đến chuyện gì đó, quay lại lấy tờ giấy xếp thẳng đặt trong ngăn kéo, mới hài lòng đi.

Hmmm, thật ra thì, Sở Thần cũng dễ nghe phét nhỉ?

...

Ra khỏi phòng một hồi, thứ đầu tiên cậu nhìn thấy là canh giải rượu ở trên bàn.

Thử uống một ngụm, cậu nhíu mày, giấm và gừng... Đúng là chả ngon tí nào.

Bỏ đi, thiếu niên ho một tiếng, ai bảo cậu nhức đầu chứ.

Đến lúc uống xong đặt chén xuống, Cố Thần thấy trong nồi vẫn còn một ít, cậu nhìn một hồi, đột nhiên lại đổ ra chén rồi uống thêm một ngụm.

Dù... Dù sao cũng là tấm lòng của cô, và lại cậu cũng đang thấy đói, cái này cũng chẳng khác canh là bao.

Thiếu niên vừa nghĩ như vậy, vừa nhanh chóng uống hết.

Thật ra thì, cũng có vẻ ngon đấy.

Uống xong, đang lúc hài lòng chuẩn bị đi ra ngoài, cậu đột nhiên dừng lại, chạm tay vào chén, chén này vẫn còn ấm!

Sở Tiểu Dư vừa mới đi!

Điện thoại ở bên kia rất lâu mới kết nối được.

Cậu thấp giọng hỏi, "Sao giờ cậu mới nhận điện thoại vậy..."

Sở Dư trả lời, "Sao thế?"

Cố Thần vuốt chén, sờ tới sờ lui mấy vòng, "Cậu..."

Cậu đang muốn hỏi tối hôm qua cậu có làm trò điên rồ gì không, thì trong đầu lại có hình ảnh nào đó thoáng qua, mặc dù có chút mơ hồ, nhưng hình như là... cậu bảo muốn ôm một cái? Không... không phải đâu...

Hay là, hay là đợi lát nữa nhớ lại hết rồi hỏi sau đi.

Cậu ho khụ, tai hơi đỏ lên, đổi đề tài, "Tôi vừa mới thấy canh giải rượu cậu nấu."

"... Ừ."

"Tôi, tôi vẫn chưa uống xong, hơi khó uống một chút, còn dư lại một ít nên tôi đổ rồi." Sợ cô nghe được lại không được tự nhiên, thiếu niên nói nhanh hơn một chút, "Cái đó, bây giờ đi đến đâu rồi?"

Đúng là cậu có đồ một... một chút xiu thôi.

"... Có chuyện gì không?" Sở Dư cụp mắt.

Thật ra thì cô mới rời đi chưa được bao lâu, không phải cô không muốn đi, mà là Cố Thần... ôm cô không cho cô đi, động dẩy một chút, thì cậu sẽ lại càng ôm cô chặt hơn.

Nếu thực sự phải gọi cậu dậy, cô e là sẽ lúng túng hơn.

"Nếu ở gần đây thì quay lại đi." Cố Thần cơ hồ không để ý lắm, nói, "Dù sao, dù sao buổi chiều tôi cũng không có chuyện gì làm, phòng khi chán nản, còn có thể dạy kèm cho cậu."

Gần đây phải tranh đấu giải league bóng rổ, trường nào cũng cho nghỉ, trường bọn họ và Nhị Trung là trận đấu mở màn, vẫn phải tiếp tục tranh đấu vòng sau, nên hai ngày này bọn họ cũng không có việc gì làm.

"... Không cần đâu." Sở Dư từ chối, chèn thêm một câu giải thích nhưng vẫn giấu đầu lòi đuôi, "Gần trưa rồi, tôi phải về nhà ngủ trưa."

Cố Thần nhìn thời tiết, "Cũng gần đến giờ ngủ của cậu rồi, đại viện xa như vậy cậu mà về thì đến mấy giờ chứ?"

Cậu nhíu mày, "Ngủ muộn cậu lại than đau đầu cho mà xem."

"Chà bao giờ chăm sóc bản thân cả," Cậu nói nhỏ ở đầu dây bên này, "Cậu có phải trẻ con ba tuổi không vậy hả Sở Tiểu Dư?"

Sở Dư đột nhiên nghĩ đến, một người đàn ông đã nói câu này trong một quyển sách nào đó.

Ông ta xúc động, "Con người luôn có hai mặt, lúc không yêu, tôi sẽ cảm thấy cô ấy không có gì nổi bật, nhưng đến lúc tôi yêu cô ấy, tôi lại cảm thấy cô ấy bỗng trở thành một đứa trẻ, lúc nào cũng cần có người chăm sóc, dường như chỉ cần một giây không để ý đến là lại bị người khác bắt nạt."

"Không phải cậu cũng có nhà ở bên này sao? Còn chạy về làm gì?"

Ánh mắt Sở Dư có phần phức tạp, cô luôn biết cách cư xử, nhưng lần này, cô lại chẳng biết phải làm thế nào.

Đột nhiên lại vớ lấy được đáp án vào lúc này, cô mờ mịt, luống cuống, nhưng, chỉ là không cảm thấy ngạc nhiên nữa, giống như là... Tận sâu đáy lòng cuối cùng cũng đoán được cách giải quyết.

Vậy thì cô có thích cậu không?

Trong lòng bỗng nhiên lại lặng lẽ vui mừng, là bí mật nhưng lại tồn tại.

Có thể là do các cô lớn lên cùng nhau, cô đã quen được Cố Thần chăm sóc và làm bạn với nhau, lúc trước đọc sách cô cũng đã suy nghĩ đến vấn đề này, nghĩ đến chuyện sẽ có một người khác thay thế vị trí của cô, dù lý trí biết là như vậy, nhưng trà trong miệng vẫn có ohaafn đắng chát.

Cô không có cách nào khẳng định được, vui mừng lúc này xuất hiện rốt cuộc là xuất phát từ ham muốn độc chiếm tầm tới, hay là trong đêm không có ai, cảm xúc đã nở hoa lúc nào không thể kiểm soát được.

Càng ngày cô càng thân thiết với Cố Thần hơn, lại sợ mình dễ đưa ra những quyết định dẫn đến những kết quả không mấy tốt đẹp.

"Sở Tiểu Dư! Sao không nói gì hết vậy?" Thiếu niên đột nhiên có hơi nóng nảy.

Đột nhiên lại không nói gì cả, nhờ đâu xảy ra chuyện gì...

"Không sao." Sở Dư lấy lại tinh thần, môi cong lên, "Chỉ là không muốn về đó ngủ thôi."

"À." Thiếu niên bình tĩnh trở lại.

Cố Thần nghĩ một hồi, ngón tay lại chạm vào hoa trên bàn rồi dịch lui dịch tới, giả vờ ho một tiếng, nhìn đèn treo trên trần nhà, cơ hồ không để ý lắm nói, "Hay là, cậu sang phòng cho khách nhà tôi ngủ cũng được."

"Dù sao thì phòng cho khách cũng không có người ngủ, chỉ cần dọn dẹp một chút thì..."

Sở Dư...

Dù tính cách có lạnh nhạt đến đâu, thì dù sao thì cô vẫn là một cô gái.

"Tiểu Cố." Cô cất ngang, có chút xấu hổ. "Cậu im lặng đi."

"..."

Cố Thần hạ giọng xuống, nhỏ giọng hỏi, "Sao... Sao thế?"

Đột nhiên lại linh cảm có chuyện gì không hay xảy ra...

Cứu, cứu mạng! Không phải tôi hôm qua cậu đã nói ngu ngốc gì đấy chứ...

Tác giả có lời muốn nói. Ủ, không có "? "

[Nhật ký mắt mặt của Cố Tiểu Gia 22]

Cố Tiểu Gia: Cậu mà không dạy dỗ cho tên đó khóc ra nước mắt thì cậu sẽ chẳng phải là Cố Thần nữa!

...

Cố Tiểu Gia: Hmm, thật ra thì Sở Thần cũng dễ nghe phết đấy.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đây Có Sợ Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

"Đau quá! Phải thôi phù phù!"

"Anh muốn nói cho em một bí mật ~"

"Anh nói em biết, anh đã vẽ rất nhiều rất nhiều bức tranh về Sở Tiểu Dư ~ cô ấy không biết đâu ~"

"Ngày ấy lúc tụi mình ăn cơm, thừa dịp Sở Tiểu Dư vào phòng bếp, anh đã lén đổi hai đôi đũa với nhau ~"

"Còn nữa, hôm đó cô ấy mặc áo ngủ, anh lén chụp rất nhiều hình ~"

A a a a a a!

Chàng trai nằm trên giường bật dậy.

Nhìn trái ngó phải, đáng vẻ vẫn còn đang sợ hãi, nhận ra chỉ là mơ mới thở phào nhẹ nhõm.

Cậu thực sự muốn làm mấy chuyện ngốc nghếch như trong mơ đó, thế... thế...

Còn nắm cái gì đó... làm nũng lặn lộn không nhẽo, nếu không phải là Sở Tiểu Dư thôi phù phù...

May là, may là chỉ là mơ...

Lúc cậu tỉnh dậy trời thì đã giữa trưa, bình thường không ngủ trưa đâu, nhưng hôm qua uống say, đầu cậu rất đau, mấy bữa nay lại tập thói quen ngủ trưa với Sở Dư nên dứt khoát ngủ một giấc.

—— Buổi chiều Sở Dư không bảo cậu dạy kèm cho cô.

Đừng nghĩ nữa, đừng nghĩ nữa.

Cố Thần sờ trán đầy mồ hôi lạnh, cảm thấy trên người dính dính, cậu lắc lắc đầu để mình tỉnh táo lại.

Nhưng cậu càng không nghĩ đến thì hình ảnh trong đầu lại càng rõ ràng.

—— Chàng trai kiêu ngạo đưa một ngón tay lên, ưỡn ngực đắc ý nói, "Ha ha ha! Lúc nghe nói Sở Tiểu Dư sắp đi học cùng anh, anh liền thông phòng khách và phòng ngủ với nhau ~"

Rõ ràng là không phải mơ.

—— Thậm chí cậu cũng nhớ rõ dáng vẻ xấu hổ buồn bực của Sở Tiểu Dư lúc đó.

Nếu như, nếu như là thật thì làm sao bây giờ? Nếu không thì sao lúc trưa cậu vừa giải thích, Sở Dư liền xấu hổ cắt ngang lời cậu...

Không không không, cậu là trai chuẩn Bắc Kinh! Dù có say cũng sẽ không lặn lộn làm nũng, còn đòi ôm phù phù nữa...

Trong đầu cậu dường như có hai phe đang đánh nhau, một Cố Thần bình tĩnh nói với cậu rằng đừng phủ nhận, đó chính là tình hình tồi tệ của cậu, một Cố Tiểu Gia khác chống nạnh dậm chân kiêu gì cũng không chịu tin.

Cố Tiểu Gia mang dép lê, vọt vào phòng tắm, mở vòi nước tắm rửa để bình tĩnh lại.

Đừng tự dọa bản thân...

Không phải cậu từng mơ về Cố Tiểu Dư à? Máy giấc mơ kỳ lạ không có ít, nhưng lần này lại rất kỳ quái.

Cố Thần an ủi bản thân thật lâu mới bình tĩnh lại, nhìn thiếu niên trong gương, thờ dài.

Nhưng lúc vừa bước ra khỏi phòng tắm, chàng trai ngó nghiêng, ma xui quỷ khiến lại cúi đầu nhìn nhìn.

Đầu có sưng...

...

Nếu giấc mơ đó là thật, cái chỗ bị Sở Tiểu Dư đụng vào...phải sưng lên chứ...đúng không?

Vậy là, nằm mơ rồi?

Cuối cùng Cố Thần cũng yên tâm được phần nào.

Nghĩ nghĩ, cậu lại gọi điện thoại cho Tôn Hạo Quảng.

"Háo Tử." Cậu hỏi, "Hôm qua tôi say có làm chuyện gì kỳ quái hay không?"

Tôn Hạo Quảng chưa kịp xử cậu cái tội gọi hai lần trong một ngày thì đã bị cậu hỏi làm cho ngơ ngác, trả lời theo phản xạ, "Gọi tên Sở Tiểu Dư 168 lần trong một giờ thì có được tính không?"

Lúc ấy Tôn Hạo Quảng và Triệu Tường nhàm chán, thế là ngồi đếm cho cậu, từ trên đường về nhà cộng thêm lúc ngồi trong quán, tổng cộng đúng là 1 tiếng đã gọi tên Sở Dư 168 lần.

"Ai hỏi cậu chuyện này!" Chàng trai cứng đờ, lập tức cao giọng, "Sao mà bọn cậu rảnh thế hả! Còn đếm cái này nữa!"

"..."

Tôn Hạo Quảng không nói gì, cảm thấy nhị ca nhà cậu chính là dẫn chứng cho hai câu “giấu đầu hở đuôi” và “thẹn quá hóa giận” đây mà.

Cố Thần khụ vài tiếng, tâm trí vẫn quan tâm tới việc có bị bại lộ bí mật hay không, "Tôi... ngày hôm qua lúc say... tinh thần thế nào..."

"... Cái gì?" Tôn Hạo Quảng ngơ ngác.

"Chính là, tôi có làm... mấy chuyện không được đàn ông làm không?"

Tôn Hạo Quảng...

Nhị ca, sau khi say tìm vợ khắp nơi, gọi tên vợ 168 lần trong 1 tiếng còn chưa đủ không đàn ông hả...

Cố Thần lại tiến tới, gian nan hỏi, "Tôi có làm những cái kiểu gì gì không?"

Tôn Hạo Quảng vừa nghe thế liền kích động, "Nhị ca, tối qua anh ăn vạ với Sở Dư hả..."

Nhị ca của cậu... làm thế nào thế!

"Im mồm!" Cố Thần cắt ngang lời cậu, "Cậu suy nghĩ gì thế? Bỏ mà làm những á! Tôi chỉ hỏi cậu thế thôi."

Tôn Hạo Quảng à một tiếng, không nói tin hay không, bắt đầu nhớ lại mấy hành động tồi tệ của Cố Thần.

"Vậy thì anh yên tâm đi, " Cậu ta cười hi hi, "Nhị ca em dù có uống say thì vẫn lên trời được xuống đất được, tuyệt đối chuẩn men."

Sau khi cúp điện thoại, Cố Thần yên tâm thêm phần nào.

Nhưng cậu đã quên, dù là lúc bình thường, trước mặt Sở Dư và trước mặt anh em của cậu hoàn toàn khác nhau...

...

Cuối cùng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, Cố Thần ở nhà rảnh rỗi không có việc gì làm, đánh hai trận game, tâm trạng tốt lên một chút, chuẩn bị ngày mai

quay về nhà.

Đến tối.

Cố Thần đã thành thói quen, cứ đến giờ là lên giường ngủ. Nhưng cả ngày hôm nay ngủ quá nhiều, đến tối nhắm mắt cỡ nào cũng không ngủ được, chỉ có thể nằm lẩn lộn trên giường.

Hai má cọ lên gối, cậu bỗng nhiên giật mình, ngẩng đầu, không biết sao lại lòi ra một sợi tóc dài từ trên gối mình ra.

Màu đen, mềm mại, dài.

"..."

Mấy tính từ này hợp lại với nhau, để Cố Thần kịp nhận ra đây là tóc của ai, dùng một tiếng, cậu vội bật đèn lên, ngồi dậy.

Quả nhiên, màu tóc ngà vàng, là tóc của Sở Dư.

Ánh mắt lập tức đảo một vòng trên giường. Quả nhiên sau đó nhặt được thêm 3 sợi tóc bên mép giường.

Chuyện này khiến cho hai má Cố Thần ửng đỏ.

Sở Tiểu Dư, đã ngủ trên giường này.

Hồ hấp dòn dập, chàng trai thân nhiên nằm sang bên trái, ôm gối nằm vào lòng.

A... cậu chỉ là thích ôm gối đi ngủ... thôi mà.

...

Vừa tỉnh dậy, trời vẫn còn tối.

Cố Thần thức dậy, chạy vài vòng quanh khu nhà, gọi điện cho chú Vương để chuẩn bị quay về đại viện.

Vài ngày nữa là khai giảng rồi, cậu muốn quay về đại viện đón Sở Dư đi học cùng.

Cố Thần ngồi trên ghế salon vọc điện thoại chờ chú Vương tới, bất giác thuận tay ấn vào thư mục riêng tư.

Sở Tiểu Dư đồ phiền phức.

Chờ, chờ tí!

Cố Thần vừa thoát ra lại ấn mở lại, vẫn là thư mục trống, về mặt bỗng nhiên thay đổi.

...

Ngã tư đường nào đó.

Chiếc xe đột nhiên rẽ ngoặt, quay đầu xe chạy ngược hướng. Chú Vương cảm thấy kì lạ bẻ tay lái.

Sáng sớm, ông đã chạy được nửa đường, lại nhận điện thoại của cậu chủ bảo không đi nữa.

Sao lại thế?

Về đến nhà, lão phu nhân nhìn phía sau ông không có ai, ông chưa kịp giải thích thì bà lão đột nhiên nở nụ cười.

"Không có gì, đừng quan tâm tới nó." Bà lão khoát tay với ông, "Cậu cứ làm việc của mình đi."

Chú Vương rời khỏi, vừa ra khỏi phòng, bỗng nhiên nghe thấy bà Cố vỗ đùi cười ha ha.

Chú Vương:...

Chả hiểu chuyện gì cả.

...

Thời gian trôi đi thật nhanh.

Thấm thoát đã đến khai giảng.

Tôn Hạo Quảng đến hơi sớm, lúc đến đã thấy có người để rác bên cạnh bàn Cố Thần, cậu ta cười to, ai mà có mắt thế nhỉ!

Tuy vài ngày không đi học, nhưng bụi đã đóng một lớp, mọi người biết rõ ràng, lát nữa chắc chắn lại là nhị ca của cậu xả rác cho xem.

Ha ha ha! Vừa nhìn đã biết địa vị gia đình rồi! Ha ha ha!

Nhưng lần này cậu chờ thật lâu, đến khi chuông vào học reng lên vẫn không thấy người bước vào.

Tôn Hạo Quảng yên lặng suy đoán, hai người này chắc còn đang dây dưa trên đường rồi.

Cách giờ vào học khoảng 2 phút, cuối cùng Sở Dư cũng đã đến lớp.

Theo phản xạ Tôn Hạo Quảng nhìn ra phía sau cô.

—— Kì lạ!

Sở Dư đã vào chỗ ngồi mà vẫn không thấy ai bước vào.

Đến giờ học, cậu không nhìn được, chột chột Sở Dư, "Này, Sở Dư, sao nhị ca tôi chưa đến vậy?"

Sở Dư im lặng lau bàn mình, quay đầu lại, bình tĩnh nở nụ cười, "Sao lại hỏi tôi, làm sao tôi biết?"

Tuy rằng trong lòng phức tạp, nhưng sáng sớm cô vẫn ở nhà chờ cậu đến, sắp vào học đến nơi, cô đến nhà họ Cố mới biết rằng cậu không quay về đại viện.

—— Cũng đúng, bọn họ đâu có quan hệ gì, cậu đi đâu không cần phải nói với cô.

Bỗng nhiên cảm giác lạnh lạnh... sát khí này...

Tôn Hạo Quảng vội rút tay về.

Cười ha ha hai tiếng, rồi quay về chỗ của mình.

Xét tình cảm anh em, hay là cậu báo trước cho nhị ca...mua cái đệm để quỳ nhỉ?

Chờ đến khi thầy giáo vào lớp, lúc chuông vào học bắt đầu vang lên, cả lớp bỗng nhiên ồn ào, ngay cả giọng nói của giáo viên đều bị át xuống.

Tôn Hạo Quảng ngẩng đầu.

Giây phút nhìn thấy người đang đứng trước cửa lớp kia, sắc mặt cậu nháy mắt bị bóp méo.

—— Nhị ca của cậu bao năm nay, dù mùa đông cũng chưa bao giờ đeo khăn quàng cổ...

Cái người đeo khẩu trang, đội mũ, mang khăn quàng cổ, cả người trùm kín mít, thiếu điều muốn che luôn con mắt kia chính là nhị ca của cậu hả??

Phắc! Kinh khủng quá!

Nhưng nhìn đáng vẻ càng thêm hống hách so với bình thường kia, chính là Cố Nhị Thiếu chứ không ai khác.

Vậy, mấy ngày nay nhị ca cậu đi phẫu thuật toàn thân đấy à?

Cố Thần sờ khẩu trang, kéo ghế ngồi xuống.

Sở Dư lau đã sạch sẽ bàn bên cạnh rồi, không cần cậu dọn rác, được gom lại thành một đống nằm trong góc.

Hai người không nói với nhau câu nào.

Chàng trai ngồi bên cạnh yên lặng như một vị hòa thượng, làm sao cũng cảm thấy có cảm giác đứng ngồi khó yên.

Tiếng chuông tan học vang lên.

Tôn Hạo Quảng ngồi sau hai người và Lý Linh Linh ngồi phía trước không ai dám hít thở.

Mấy bạn học phía trên cũng tự giác nhỏ giọng lại, bầu không khí trở nên áp lực, chỉ còn lại tiếng bút viết lên giấy.

Sau khi tan học giáo viên chủ nhiệm đến đây kiểm tra, ánh mắt bỗng sáng lên, tốt, rất tốt, lớp 12-6 này đều là học sinh ngoan ngoãn.

Thật ra thì, chống đỡ được 3 tiết, cả đám chỉ muốn thấp nhang cho hai vị đẳng trước này.

Chuyển biến xảy ra vào cuối tiết thứ 3.

"Cậu đứng lên đi," Sở Dư đứng lên, nhú mào, "Tôi muốn ra ngoài."

Lúc sáng lúc chờ cậu nên cô uống nước hơi nhiều.

Cố Thần né ngón tay đang vươn ra của cô, bắt đầu nổi cơn, trực tiếp đá ngã ghế, mũ trên trán cũng quăng ra ngoài.

Âm thanh "ầm ầm" khiến mọi người run lên.

Lén lút vẽ hình chữ thập lên ngực, cầu xin hai người đó, mau làm hòa đi.

Sở Dư giận đến bật cười, nhú mào.

Cứ như cô là virus, đụng vào là lây bệnh vậy.

Khỏe miệng nở nụ cười hồ hững, cô kéo ghế ra, mở miệng, "Cố Thần, đừng chần..." đường.

Lúc đến trước mặt cậu, lời nói bỗng nuốt vào.

Bỗng dưng ý thức được, Cố Thần quay đầu lại, nhướn mày lên che mặt, "Cậu...cậu...cậu nhìn cái gì?"

"..."

Sở Dư mắt tự nhiên xoay người, bỗng nhiên cảm thấy gương mặt nóng bừng.

Hình như cô đã biết, sáng nay Cố Thần không đến đón mình lại còn bịt kín mít thế này là vì sao...

Nhưng có đôi khi, nếu có người then thừng hơn bạn, cảm giác này cũng chầm chậm lui đi.

Vén tóc ra sau tai, bỗng Sở Dư cảm thấy buồn cười.

Cô khẽ nhếch miệng, cúi đầu nhẹ nhàng cười, rốt cục cảm thấy mắt tự nhiên, không nói gì thêm, đi đến nhà vệ sinh.

Cô cười một tiếng, cả bầu không khí dường như ấm lên.

Cả lớp sôi nổi trở lại.

...

Tôn Hạo Quảng cũng thấy lúc mũi Cố Thần rớt xuống, lộ ra cái trán...

Yên lặng che mặt, đến cả trán cũng đỏ thắm... đây cũng coi như là một loại năng lực.

Chỉ có Cố Thần đứng ngồi không yên, cuối cùng không nhịn được, dứt khoát ra tay với hai cái bàn.

Lúc Sở Dư quay trở về... chỉ thấy ở giữa hai bàn của cô và Cố Thần, bỗng nhiên có một đường thẳng.

—— Đường giới hạn.

Con nít còn không ngại thơ như thế.

Cô yên lặng bật cười, bỗng nhiên lấy một đồng rác ở đẳng góc, đẩy đến cậu.

"Tiểu Cố, vứt hộ tôi với."

Tác giả:

Cố Tiểu Gia OS: Cậu không thấy tôi không thấy tôi không thấy tôi...

Cố ngại thơ lại login.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đây Có Sợ Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

